
BhojaVritti

भोजवृत्ति

Document Information

Text title : Bhoja-Vritti

File name : bhojavritti.itx

Category : yoga

Location : doc_yoga

Author : Dhareshvara Bhojadeva

Proofread by : Dr. Suryanshu Ray suryansuray at yahoo.com

Description-comments : Commentary on Patanjali Yoga Sutras

Latest update : Dec. 21, 2009, June 8, 2018

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 22, 2022

sanskritdocuments.org

Bhoja Vritti

भोजवृत्ति

॥ पातञ्जलयोगसूत्रम् ॥

धारेश्वरभोजदेवविरचितराजभार्ताण्डवृत्तिसमेतं

द्वेडार्द्धयोगः शिवयोः स श्रेयांसि तनोतु वः ।

दुष्प्रापमपि यत्स्मृत्या जनः डैवल्यमश्रुते ॥ १ ॥

त्रिविधान्यपि दुःभानि यदनुस्मरणात्रणाम् ।

प्रयान्ति सद्यो विलयं तं स्तुमः शिवमव्ययम् ॥ २ ॥

पतञ्जलिमुनेरुक्तिः काप्यपूर्वा जयत्यसौ ।

पुंप्रकृत्योर्वियोगोऽपि योग इत्युदितो यथा ॥ ३ ॥

जयन्ति वायः इण्डिभर्तुरान्तरस्फुरत्तमस्तोमनिशाकरत्विषः ।

विभाव्यमानाः सततं मनांसि याः सतां सदानन्दमयानि कुर्वते ॥ ४ ॥

शब्दानामनुशासनं विदधता पातञ्जले कुर्वता वृत्तिं

राजमृगाङ्गसंज्ञकमपि व्यतन्वता वैद्यके ।

वाक्यतोवपुषां मलः इण्डिभृतां भर्त्रेव येनोद्धृतस्तस्य

श्रीरण्डरङ्गमल्लनृपतेर्वाचो जयन्त्युज्ज्वलाः ॥ ५ ॥

दुर्बोधं यदतीव तद्विजडति स्पष्टार्थमित्युक्तिभिः

स्पष्टार्थेष्वतिविस्तृतिं विदधति व्यर्थैः समासादिकैः ।

अस्थानेऽनुपयोगिभिश्च बहुभिर्जल्पैर्भ्रमं तन्वते

श्रोतृणामिति वस्तुविप्लवकृतः सर्वेऽपि टीकाकृतः ॥ ६ ॥

उत्सृज्य विस्तरमुदस्य विकल्पजालं

कृत्वाप्रकाशमवधार्य य सम्यगर्थान् ।

सन्तःपतञ्जलिमते विवृतिर्भयेय-

मातन्वते बुधजनप्रतिबोधलेतुः ॥ ७ ॥

अथ समाधिपादः ॥ १ ॥

अथ योगानुशासनम् ॥ समाधि १ ॥

वृत्तिः — अनेन सूत्रेण शास्त्रस्य

सम्बन्धाभिधेयप्रयोजनाभ्यायन्ते ।

अथशब्दोऽधिकारद्योतको मङ्गलार्थकश्च । योगो युक्तिः समाधानम् ।

युज समाधौ (धा० पा० ४।६७) । अनुशिष्यते व्याख्यायते

लक्षणभेदोपायकृत्वैरेन तदनुशासनम् । योगस्यानुशासनं

योगानुशासनम् । तदा शास्त्रपरिसमाप्तेरधिकृतं

बोधव्यमित्यर्थः ।

तत्र शास्त्रस्य व्युत्पाद्यतया योगः ससाधनः सङ्गलोऽभिधेयः ।

तद्व्युत्पादनं च क्लमम् । व्युत्पाद्यितस्य योगस्य कैवल्यं क्लमम् ।

शास्त्राभिधेययोः प्रतिपाद्यप्रतिपाद्यकभावलक्षणः सम्बन्धः ।

अभिधेयस्य तद्गलस्य च कैवल्यस्य साध्यसाधनभावः । अेतद्गुक्तं

भवति — व्युत्पाद्यस्य योगस्य साधनानि शास्त्रेण प्रदर्श्यन्ते ।

तत्साधनसिद्धो योगः कैवल्याभ्यं क्लममुत्पाद्यति ॥ १ ॥

तत्र को योग इत्याह —

योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः ॥ समाधि २ ॥

वृत्तिः — चित्तस्य निर्मलसत्त्वपरिणामरूपस्य या

वृत्तयोऽङ्गाङ्गिभावपरिणामरूपास्तासां निरोधो बहिर्भुजतया

परिणतिविच्छेदादन्तर्भुजतया प्रतिलोमपरिणामेन स्वकारणे लयो योग

इत्याभ्यायते । स च निरोधः सर्वासां चित्तभूमीनां सर्वप्राणिनां

धर्मः कदाचित् कस्याञ्चिद्भूमवाविर्भवति ।

ताश्च क्षिप्तं मूढं विक्षिप्तं अेकाग्रं निरुद्धमिति चित्तस्य

भूमयश्चित्तस्यावस्थाविशेषाः । तत्र क्षिप्तं रजस उद्रेकादस्थिरं

बहिर्भुजतया सुषुप्तुःप्रादिविषयेषु विकल्पितेषु व्यवहितेषु वा रजसा

प्रेरितम् । तस्य सदैव दैत्यदानवादीनाम् । मूढं तमस उद्रेकात्

कृत्याकृत्यविभागमन्तरेण कोधादिविर्विरुद्धकृत्येष्वेव

नियमितम् ।

तस्य सदैव रक्षःपिश्याद्यादीनाम् । विक्षिप्तं तु

सत्त्वोद्रेकाद्देशिष्ठयेन

परिदृत्य दुःखसाधनं सुखसाधनेष्वेव शब्दादिषु प्रवृत्तम् ।
तस्य सदैव देवानाम् ।

ऐतद्दुक्तं भवति — रजसा प्रवृत्तिरूपं तमसा परापकारनियतं
सत्त्वेन सुखमयं चित्तं भवति । अतास्तिस्त्रिचिन्तावस्थाः
समाधावनुपयोगिन्यः । अेकाग्रनिरुद्धरूपे द्वे य
सत्त्वोत्कर्षाद्यथोत्तरमवस्थितत्वात् समाधावुपयोगं भजते ।
सत्त्वादिङ्कमव्युत्कमे त्वयमभिप्रायः — द्वयोरपि
रजस्तमसोरत्यन्ततेत्येवोऽप्येतदर्थं रजसः प्रथममुपादानम् ।
यावन्न प्रवृत्तिर्दृशिता तावन्निवृत्तिर्न शक्यते दर्शयितुमिति
द्वयोर्यत्येन प्रदर्शनम् । सत्त्वस्य त्वेतदर्थं पश्चात्
प्रदर्शनं

यत्, तस्योत्कर्षेणोत्तरे द्वे भूमी योगोपयोगिन्याविति ।
अनयोर्द्वयोरेकाग्रनिरुद्धयोर्भूम्योर्यश्चित्तस्यैकाग्रतारूपः परिणामः
स

योगोऽत्युक्तं भवति । अेकाग्रे बहिर्वृत्तिनिरोधः । निरुद्धे य
सर्वासां

वृत्तिनां संस्काराणां य प्रविलय एत्यनयोरेव भूम्योर्योगस्य
सम्भवः ॥ २ ॥

एतानीं सूत्रकारश्चित्तवृत्तिनिरोधपदानि व्याख्यातुकामः प्रथमं
चित्तपदं व्याचष्टे —

तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम् ॥ समाधि ३ ॥

वृत्तिः — द्रष्टुः पुरुषस्य तस्मिन् काले स्वरूपे
शिन्नात्रतायामवस्थानं

स्थितिर्भवति । अयमर्थः — उत्पन्नविवेकप्यातेश्चित्संस्कमाभावात्
कर्तृत्वाभिमाननिवृत्तौ प्रोच्छन्नपरिणामायां बुद्ध्यावात्मनः
स्वरूपेणैवावस्थानं स्थितिर्भवति ॥ ३ ॥

व्युत्थानदशायां तु तस्य किं रूपमित्याह —

वृत्तिसाग्रूपमितरत्र ॥ समाधि ४ ॥

वृत्तिः — एतरत्र योगादन्यस्मिन् काले वृत्तयो या
वक्ष्यमाणलक्षणस्ताभिः साग्रूप्यं तद्रूपत्वम् । अयमर्थः —

यादृश्यो वृत्तयः

सुभद्रुःषमोडात्मिकाः प्रादुर्भवन्ति तादृग्रूप एव संवेद्यते

व्यवहर्तृभिः पुरुषः । तदेवं यस्मिन्नेकाग्रतया परिणते

चितिशक्तेः

स्वस्मिन् रूपे प्रतिष्ठानं भवति यस्मिंश्चेन्द्रियवृत्तिद्वारेण

विषयाकारेण परिणते पुरुषस्तद्रूपाकार एव परिभाष्यते । यथा

जलतरङ्गेषु यलत्सु यन्द्रश्चलन्निव प्रतिभाषते तस्थितम् ॥ ४ ॥

वृत्तिपदं व्याख्यातुमाह —

वृत्तयः पञ्चतयः क्लिष्टाऽक्लिष्टाः ॥ समाधि ५ ॥

वृत्तिः — वृत्तयश्चित्तपरिणामविशेषाः ।

वृत्तिसमुदायलक्षणस्याऽवयविनो याऽवयवभूता

वृत्तयस्तदपेक्षया तयप्रत्ययः (अष्टा०

प।२।४२)। अतदुक्तं भवति — पञ्च वृत्तयः कीदृश्यः ।

क्लिष्टा अक्लिष्टाः । क्लेशैर्वक्ष्यमाणलक्षणैराकान्ताः क्लिष्टाः ।

तद्विपरीता अक्लिष्टाः ॥ ५ ॥

अेता एव पञ्च वृत्तयः सङ्क्षिप्त्य उद्दिश्यन्ते —

प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः ॥ समाधि ६ ॥

वृत्तिः — आसां क्रमेण लक्षणमाह —

प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमाणानि ॥ समाधि ७ ॥

वृत्तिः — अत्रातिप्रसिद्धत्वात् प्रमाणानां शास्त्रकारेण

भेदनिर्णयार्थेनैव

गतत्वाल्लक्षणस्य पृथक् लक्षणं न कृतम् । प्रमाणलक्षणान्तु

अविसंवादि ज्ञानं प्रमाणमिति । छन्द्रीयद्वारेण

बाह्यवस्तूपरागास्थितस्य

तद्विषयसामान्यविशेषात्मनोऽर्थस्य विशेषावधारणप्रधाना वृत्तिः

प्रत्यक्षम् । गृहीतसम्बन्धात्स्विङ्गात्स्विङ्गिनि सामान्याध्यवसायोऽनुमानम् ।

आप्तवचनमागमः ॥ ७ ॥

अेवं प्रमाणरूपां वृत्तिं व्याख्याय विपर्ययरूपामाह —

विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् ॥ समाधि ८ ॥

वृत्तिः — अतथाभूतेऽर्थे तथोत्पद्यमानं ज्ञानं विपर्ययः ।

यथा शुक्तिकायां रजतज्ञानम् । अतद्रूपप्रतिष्ठमिति ।

तस्यार्थस्य यद्रूपं तस्मिन् रूपे न

प्रतिष्ठति तस्यार्थस्य यत् पारमार्थिकं रूपं न तत् प्रतिभासयतीति

यावत् । संशयोऽप्यतद्रूपप्रतिष्ठितत्वान्मिथ्याज्ञानम् । यथा

स्थाणुर्वा पुरुषो वेति ॥ ८ ॥

विकल्पवृत्तिं व्याप्नातुमाह —

शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः ॥ समाधि ९ ॥

वृत्तिः — शब्दजनितं ज्ञानं शब्दज्ञानम् । तदनुपतितुं

शीलं यस्य सः शब्दज्ञानानुपाती । वस्तुनस्तथात्वमनपेक्षमाज्ञो

योऽध्यवसायः स विकल्प इत्युच्यते । यथा पुरुषस्य चैतन्यं

स्वरूपमिति । अत्र देवदत्तस्य कम्बल इति शब्दजनिते ज्ञाने षष्ठ्या

योऽध्यवसितो भेदस्तमिहाविद्यमानमपि समारोप्य प्रवर्ततेऽध्यवसायः ।

वस्तुतस्तु चैतन्यमेव पुरुषः ॥ ९ ॥

निद्रां व्याप्नातुमाह —

अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा ॥ समाधि १० ॥

वृत्तिः — अभावप्रत्यय आलम्बनं यस्याः सा तथोक्ता । अेतद्भुक्तं

भवति — या सन्ततमुद्भ्रिक्तत्वात्तमसः समस्तविषयपरित्यागेन

प्रवर्तते वृत्तिः सा निद्रा । तस्याश्च सुषुप्तमहमस्वाप्समिति

स्मृतिदर्शनात् स्मृतेश्चानुभवव्यतिरेकेऽज्ञानुपपत्तेर्वृत्तित्वम् ॥ १० ॥

स्मृतिं व्याप्नातुमाह —

अनुभूतविषयासम्प्रमोषः स्मृतिः ॥ समाधि ११ ॥

वृत्तिः — प्रमाणानुभूतस्य विषयस्य योऽयमसम्प्रमोषः

संस्कारद्वारेण

बुद्ध्यावारोहः सा स्मृतिः । तत्र प्रमाणाविपर्ययविकल्पा जाग्रदवस्थाः ।

ता एव तदनुभवबलात् प्रक्षीयमाणाः स्वप्नः var (प्रत्यक्षायमाणाः) ।

निद्रा त्वसंवेद्यमानविषया । स्मृतिश्च

प्रमाणाविपर्ययविकल्पनिद्रानिमित्तः ॥ ११ ॥

अेवं वृत्तीव्याख्याय सोपायं निरोधं व्याख्यातुमाह —

अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः ॥ समाधि १२ ॥

वृत्तिः — अभ्यासवैराग्ये वक्ष्यमाणलक्षणो ताभ्यां
प्रकाशप्रवृत्तिनियमरूपा या वृत्तयस्तासां निरोधो भवतीत्युक्तं
भवति । तासां विनिवृत्तबाध्याभिनिवेशानामन्तर्भुषतया स्वकारण
अेव चित्ते शक्तिरूपतयाऽवस्थानम् । तत्र विषयदोषदर्शनजेन
वैराग्येण तद्भ्रैमुष्यमुत्पाद्यते । अभ्यासेन य सुभजनकं
शान्तप्रवाहप्रदर्शनद्वारेण दृढस्थैर्यमुत्पाद्यते । इत्थं
ताभ्यां भवति चित्तवृत्तिनिरोधः ॥ १२ ॥

अभ्यासं व्याख्यातुमाह —

तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः ॥ समाधि १३ ॥

वृत्तिः — वृत्तिरहितस्य चित्तस्य स्वरूपनिष्ठः परिणामः
स्थितिस्तस्यां यत्र उत्साहः पुनःपुनस्तथात्वेन येतसि निवेशनमभ्यास
इत्युच्यते ॥ १३ ॥

तस्थैव विशेषमाह —

स तु दीर्घकालनैरन्तर्यसात्कारासेवितो दृढभूमिः ॥ समाधि १४ ॥

वृत्तिः — बहुकालं नैरन्तर्येणादरातिशयेन य सेव्यमानो
दृढभूमिः स्थिरो भवति । दार्ढ्याय प्रभवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

वैराग्यस्य लक्षणमाह —

दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम् ॥ समाधि १५ ॥

वृत्तिः — द्विविधो हि विषयो दृष्ट आनुश्रविकश्च ।
दृष्ट इडैवोपलभ्यमानः शब्दादिः । दृष्टवोकादावानुश्रविकः ।
अनुश्रूयते गुरुमुपादित्यनुश्रवो वेदस्तत आगत आनुश्रविकः ।
तयोर्द्वयोरपि विषययोः परिणामविरसत्वदर्शनाद्विगतगर्धस्य
या वशीकारसंज्ञा ममैते वश्या नाहमेतेषां वश्य इति योऽयं
विमर्शस्तद्वैराग्यमुच्यते ॥ १५ ॥

तस्थैव विशेषमाह —

तत्परं पुरुषभ्यातेर्गुणवैतृष्यम् ॥ समाधि १६ ॥

वृत्तिः — तद्वैराग्यं परं प्रकृष्टं प्रथमं वैराग्यं
विषयविषयं द्वितीयं गुणविषयमुत्पन्नगुणपुरुषविवेकभ्यातेरेव
भवति । निरोधसमाधेरत्यन्तानुकूलत्वात् ॥ १६ ॥

अेवं योगस्य स्वरूपमुक्त्वा सम्प्रज्ञातस्वरूपभेदमाह —

वितर्कवियारानन्दास्मितारूपानुगमात्सम्प्रज्ञातः ॥ समाधि १७ ॥

वृत्तिः — समाधिरिति शेषः । सम्यक् संशयविपर्ययरहितत्वेन
प्रज्ञायते प्रकर्षेण ज्ञायते भाव्यस्य रूपं येन स सम्प्रज्ञातः
समाधिर्भावनाविशेषः । स वितर्कादिभेदाख्यतुर्विधः —
सवितर्कः सवियारः सानन्दः सास्मितश्च । भावना भाव्यस्य
विषयान्तरपरिहारेण येतसि पुनःपुनर्निवेशनम् । भाव्यं य
द्विबिधम् — शब्दरस्तत्वानि य । तान्यपि द्विविधानि जडाजडभेदात् ।
जडानि यतुर्विंशतिः । अजडः पुरुषः ।

तत्र यदा मलाभूतानीन्द्रियाणि स्थूलानि विषयत्वेनादाय
पूर्वापरानुसन्धानेन शब्दार्थोत्वोभसम्भेदेन य भावना
छियते तदा सवितर्कः समाधिः । अस्मिन्नेवावलम्बने
पूर्वापरानुसन्धानशब्दोत्वोभशून्यत्वेन यदा भावना
प्रवर्तते तदा निर्वितर्कः । तन्मात्रान्तःकरणलक्षणं
सूक्ष्मविषयमालम्ब्य तस्य देशकालधर्मावच्छेदेन यदा भावना
तदा सवियारः । तस्मिन्नेवावलम्बने देशकालधर्मावच्छेदं
विना धर्मिमात्रावभासित्वेन भावना छियमाणा निर्वियारं धृत्युच्यते ।
अेवंपर्यन्तः समाधिः आख्यसमापत्तिरिति व्यपदिश्यते ।
यदा तु रजस्तमोवेशानुविद्धमन्तःकरणसत्त्वं भाव्यते
तदा गुणभावाच्चितिशक्तेः सुषुप्तप्रकाशभयस्य सत्त्वस्य
भाव्यमानस्योद्रेकात् सानन्दः समाधिर्भवति । तस्मिन्नेव समाधौ
ये बद्धधृतयस्तत्त्वान्तरं प्रधानपुरुषरूपं न पश्यन्ति
ते विगतदेहाडंकारत्वाद्धिदेहशब्दवाच्याः । धयं ग्राहणसमापत्तिः ।

ततः परं रजस्तमोवेशानभिभूतशुद्धसत्त्वमालम्बनीकृत्य या
प्रवर्तते भावना तस्यां आख्यस्य न्यगभावाच्चितिशक्तेरुद्रेकात्
सत्तामात्रावशेषत्वेन समाधिः सास्मितं धृत्युच्यते । न

याडंकारास्मितयोरभेदः शङ्कुनीयः । यतो यत्रान्तःकरणमडमिति
 उल्लेखेन विषयान् वेदयते सोऽडंकारः । यत्रान्तर्भुजतया
 प्रतिलोमपरिणामे प्रकृतिलीने येतसि सत्तामात्रमवभाति साऽस्मिता ।
 अस्मिन्नेव समाधौ ये कृतपरितोषाः परं परमात्मानं पुरुषं
 न पश्यन्ति तेषां येतसि स्वकारणो लयभुपागते प्रकृतिलया
 धृत्युच्यन्ते । ये परं पुरुषं ज्ञात्वा भावनायां प्रवर्तन्ते तेषामियं
 विवेकभ्यातिर्ग्रीतृसमापत्तिरित्युच्यते ।
 तत्र सम्प्रज्ञाते समाधौ यतस्रोऽवस्थाः शक्तिरूपतयाऽवतिष्ठन्ते ।
 तत्रैकैकस्यास्त्याग उत्तरोत्तरेति यतुरवस्थोऽयं सम्प्रज्ञातः
 समाधिः ॥ १७ ॥

असम्प्रज्ञातमाह —

विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः ॥ समाधि १८ ॥

वृत्तिः — विरम्यतेऽनेनेति विरामो वितर्कादियिन्तात्यागः ।
 विरामश्चासौ प्रत्ययश्चेति विरामप्रत्ययः । तस्याभ्यासः
 पौनःपुन्येन येतसि निवेशनम् । तत्र या काचिद्धृतिरुल्लसति तस्या
 नेति नेतीति नैरन्तर्येण पर्युदसनं विरामप्रत्ययाभ्यासः । तत्पूर्वः
 सम्प्रज्ञातसमाधिः । संस्कारशेषोऽन्यस्तद्विलक्षणोऽयमसम्प्रज्ञात
 धृत्यर्थः । न तत्र किञ्चिद्भेदम् । असम्प्रज्ञातो निर्बीजः समाधिः ।
 षड् यतुर्विधश्चित्तस्य परिणामः — व्युत्थानं समाधिप्रारम्भ
 अेकाग्रता निरोधश्च । तत्र क्षिप्तमूढे चित्तभूमी व्युत्थानम् ।
 विक्षिप्ता भूमिः सत्वोद्रेकात् समाधिप्रारम्भः । निरुद्धैकाग्रते
 य पर्यन्तभूमी । प्रतिपरिणामं य संस्काराः । तत्र
 व्युत्थानजनिताः संस्काराः समाधिप्रारम्भजैः संस्कारैः प्रत्याड्यन्ते ।
 तज्जज्ञाश्रैकाग्रताजैः । निरोधजनिताः संस्काराः निरोधजः संस्काराः
 स्वरूपं य ङ्यन्ते । यथा सुवर्णसंवलितं ध्मायमानं सीसकमात्मानं
 सुवर्णमलं य निर्दहति । अेवमेकाग्रताजनितान् संस्कारान् निरोधजः
 स्वात्मानं य निर्दहन्ति ॥ १८ ॥

तदेवं योगस्य स्वरूपं भेदं य संक्षेपेणोपायांश्चाभिधाय
 विस्ताररूपेणोपायं योगाभ्यासप्रदर्शनपूर्वकमुपक्रमते —
 भवप्रत्ययो विदेऽप्रकृतिलयानाम् ॥ समाधि १८ ॥

વૃત્તિ: — વિદેહાઃ પ્રકૃતિલયાશ્ચ વિતર્કાદિભૂમિકાસૂત્રે

(૧।૧૭) વ્યાખ્યાતાઃ । તેષાં સમાધિર્ભવપ્રત્યયઃ ।

ભવઃ સંસારઃ સ એવ પ્રત્યયઃ કારણં યસ્ય સ ભવપ્રત્યયઃ ।

અયમર્થઃ — આધિમાત્રાન્તર્ભૂતા એવ તે સંસારે [આવિર્ભૂતા

એવ સંસારે તે] તથાવિધસમાધિભાજો ભવન્તિ । તેષાં

પરતત્વાડદર્શનાદ્યોગાભાસોડયમ્ । અતઃ પરતત્વજ્ઞાને તદ્ભાવનાયાં

ચ મુક્તિકામેન મહાન્ યત્નો વિધેય ઇત્યેતદર્થમુપદિષ્ટમ્ ॥ ૧૮ ॥

તદન્યેષાન્તુ —

શ્રદ્ધાવીર્યસ્મૃતિસમાધિપ્રજ્ઞાપૂર્વક ઇતરેષામ્ ॥ સમાધિ ૨૦ ॥

વૃત્તિ: — વિદેહપ્રકૃતિલયવ્યતિરિક્તાનાં શ્રદ્ધાદિપૂર્વકઃ

શ્રદ્ધાદયઃ પૂર્વે ઉપાયા યસ્ય સ શ્રદ્ધાદિપૂર્વકઃ ।

તે ચ શ્રદ્ધાદયઃ ક્રમાદુપાયોપેયભાવેન પ્રવર્તમાનાઃ

સમ્પ્રજ્ઞાતસમાધેરુપાયતાં પ્રતિપદ્યન્તે । તત્ર શ્રદ્ધા યોગવિષયે

ચેતસઃ પ્રસાદઃ । વીર્યમુત્સાહઃ । સ્મૃતિરનુભૂતાસમ્પ્રમોષઃ ।

સમાધિરેકાગ્રતા । પ્રજ્ઞા પ્રજ્ઞાતવ્યવિવેકઃ ।

તત્ર શ્રદ્ધાવતો વીર્ય જાયતે યોગવિષય ઉત્સાહવાન્ ભવતિ ।

સોત્સાહસ્ય ચ પાશ્ચાત્યાસુ ભૂમિષુ સ્મૃતિરુત્પદ્યતે । તત્સ્મરણાચ્ચ

ચેતઃ સમાધીયતે । સમાહિતચિત્તશ્ચ ભાવ્યં સમ્યગ્વિવેકેન

જાનાતિ । ત એતે સમ્પ્રજ્ઞાતસ્ય સમાધેરુપાયાસ્તસ્યાભ્યાસાત્ પરાચ્ચ

વૈરાગ્યાદ્ભવત્યસમ્પ્રજ્ઞાતઃ ॥ ૨૦ ॥

ઉક્તોપાયવતાં યોગિનામુપાયભેદાદ્ભેદાનાહ —

તીવ્રસંવેગાનામાસન્નઃ ॥ સમાધિ ૨૧ ॥

વૃત્તિ: — સમાધિલાભ ઇતિ શેષઃ । સંવેગઃ ક્રિયાહેતુર્દૃઢતરઃ

સંસ્કારઃ । સ તીવ્રો યેષામધિમાત્રોપાયાનાં તેષામાસન્નઃ સમાધિલાભઃ

સમાધિકૃલ્લં ચાસન્નં ભવતિ । શીઘ્રમેવ સમ્પદ્યત ઇત્યર્થઃ ॥ ૨૧ ॥

કે તે તીવ્રસંવેગા ઇત્યાહ —

મૃદુમધ્યાધિમાત્રત્વાત્તતોડપિ વિશેષઃ ॥ સમાધિ ૨૨ ॥

વૃત્તિ: — તેભ્ય ઉપાયેભ્યો મૃદ્વાદિભેદભિન્નેભ્ય ઉપાયવતાં

વિશેષો ભવતિ । મૃદુર્મધ્યોડધિમાત્ર ઇત્યુપાયભેદાઃ । તે

प्रत्येकं मृदुसंवेगमध्यसंवेगतीव्रसंवेगभेदात् त्रिधा ।
 तद्भेदेन च नव योगिनो भवन्ति — मृदूपायो मृदुसंवेगो
 मध्यसंवेगस्तीव्रसंवेगश्च । मध्योपायो मृदुसंवेगो
 मध्यसंवेगस्तीव्रसंवेगश्च । अधिमात्रोपायो मृदुसंवेगो
 मध्यसंवेगस्तीव्रसंवेगश्च । अधिमात्र उपाये तीव्रे संवेगे च
 मडान् यत्नः कर्तव्य इति भेदोपदेशः ॥ २२ ॥

धृष्टनीमेतदुपायविलक्षणं सुगममुपायान्तरं दर्शयितुमाह —
 धृष्टप्रप्रिधानाद्वा ॥ समाधि २३ ॥

वृत्तिः — धृष्टरो वक्ष्यमाणलक्षणः । तत्र प्रप्रिधानं
 भक्तिविशेषो विशिष्टमुपासनं सर्वक्रियाणां तत्रार्थणम् ।
 विषयसुभाटिकं क्लमनिच्छन् सर्वाः क्रियास्तस्मिन्
 परमगुरावर्पयति । तत्रप्रप्रिधानं समाधेस्तत्कललात्मस्य च
 प्रकृष्ट उपायः ॥ २३ ॥

धृष्टरस्य प्रप्रिधानात् समाधिलाभ इत्युक्तम् । तत्रेश्वरस्य स्वरूपं
 प्रमाणं प्रभावं वाचकमुपासनाकर्म तत्कलं च क्रमेण वक्तुमाह

क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष धृष्टरः ॥ समाधि २४ ॥

वृत्तिः — क्लेशान्तीति क्लेशा अविधाद्यो वक्ष्यमाणाः ।
 विहितनिषिद्धव्यामिश्ररूपानि कर्माणि । विपश्यन्त इति विपाकाः
 कर्मकलानि जात्यायुर्भोगाः । आकलविपाकाख्यित्तभूमौ शेरत इत्याशयो
 वासनाभ्यसंस्कारः । तैरपरामृष्टस्त्रिष्वपि कालेषु न संस्पृष्टः ।
 पुरुषविशेषोऽन्येभ्यः पुरुषेभ्यो विशिष्यते इति विशेष धृष्टरः
 धृष्टनशील इच्छामात्रेण सकलजगद्गुह्यराक्षसः ।
 यद्यपि सर्वेषामात्माणां क्लेशादिस्पर्शा नास्ति तथापि
 चित्तगतास्तेषामुपदिश्यन्ते । यथा योद्धुगतो जयपराजयौ स्वामिनः ।
 अस्य तु त्रिष्वपि कालेषु तथाविधोऽपि क्लेशादिपराभर्शा नास्ति । अतः
 सविलक्षणा एव भगवानीश्वरः । तस्य च तथाविधमैश्वर्यमनादेः
 सत्त्वोत्कर्षात् । तस्य सत्त्वोत्कर्षस्य प्रकृष्टाज्ञानादेव । न
 यानयोर्ज्ञानैश्वर्ययोरितरेतराश्रयत्वं परस्परानपेक्षत्वात् ।
 ते द्वे ज्ञानैश्वर्ये धृष्टरसत्त्वे वर्तमाने अनादिभूते

तेन तथाविधेन सत्त्वेन तस्यानादितरेव सम्बन्धः ।
 प्रकृतिपुरुषसंयोगवियोगयोरीश्वरेश्चाव्यतिरेकेणानुपपत्तेः ।
 यथेतरेषां प्राणिनां सुषुप्त्युपमोहात्मकतया परिणतं चित्तं
 निर्मले सात्त्विके धर्मानुप्रप्ये प्रतिसङ्कान्तं चिच्छायासङ्कान्ते
 संवेद्यं भवति नैवमीश्वरस्य । तस्य केवल एव सात्त्विकः
 परिणाम उत्कर्षवाननादिसम्बन्धेन भोग्यतया व्यवस्थितः । अतः
 पुरुषान्तरविलक्षणतया स एव ईश्वरः ।
 मुक्तात्मनान्तु पुनःपुनः क्लेशादियोगस्तैस्तैः
 शास्त्रोक्तैरुपायैर्निवर्तितः । अस्य पुनः सर्वद्वैव तथाविधत्वान्न
 मुक्तात्मतुल्यत्वम् । न येश्वराणामनेकत्वम् । तेषां तुल्यत्वे
 भिन्नाभिप्रायत्वात् कार्यस्यैवानुपपत्तेः । उत्कर्षापकर्षयुक्तत्वे
 य एवोत्कृष्टः स एवेश्वरस्तत्रैव काष्ठाप्राप्तत्वाद्वैश्वर्यस्य ॥ २४ ॥

एवमीश्वरस्य स्वरूपमभिधाय प्रमाणमाह —

तत्र निरतिशयं सार्वज्ञ्यबीजम् ॥ समाधि २५ ॥

वृत्तिः — तस्मिन् भगवति सर्वज्ञत्वस्य
 यद्बीजमतीतानागतादिग्रहणस्याल्पत्वं मूलत्वं च मूलत्वाद्बीजमिव बीजम् ।
 तत् तत्र निरतिशयं काष्ठां प्राप्तम् । दृष्टा ह्यल्पत्वमलत्वादीनां
 धर्माणां सातिशयानां काष्ठाप्राप्तिः । यथा परमाण्वावल्पत्वस्याकाशे
 परममूलत्वस्य । एवं ज्ञानाद्योऽपि चित्तधर्मास्तारतम्येन
 परिदृश्यमानाः क्वचिन्निरतिशयतामासाद्यन्ति । यत्र चैते
 निरतिशयाः स ईश्वरः ।
 यद्यपि सामान्यमात्रेऽनुमानस्य पर्यवसितत्वान्न
 विशेषावगतिः सम्भवति तथापि शास्त्रादस्य सर्वज्ञत्वाद्यो
 विशेषा अवगन्तव्याः । तस्य स्वप्रयोजनाभावे कथं
 प्रकृतिपुरुषयोः संयोगवियोगावापाद्यतीति नाऽऽशङ्कनीयं तस्य
 कारुणिकत्वाद्भूतानुग्रह एव प्रयोजनम् । कल्पप्रलयमहाप्रलयेषु
 निःशेषान् संसारिणो उद्भ्रंशित्वाभीति तस्याध्यवसायः । यद्यस्येष्ट
 तत्तस्य प्रयोजनमिति ॥ २५ ॥

एवमीश्वरस्य प्रमाणमभिधाय प्रभावमाह —

स पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात् ॥ समाधि २६ ॥

वृत्तिः — आधानां स्रष्टृष्टां ब्रह्मादीनामपि स गुरुरूपदेष्टा
यतः स कालेन नावच्छिद्यतेऽनादित्वात् । तेषां ब्रह्मादीनां
पुनरादिमत्त्वाद्दस्ति कालेनावच्छेदः ॥ २६ ॥

अेवं प्रभावमुक्त्वोपासनोपयोगाय वायकमाह —

तस्य वायकः प्रणवः ॥ समाधि २७ ॥

वृत्तिः — इत्थमुक्तस्वरूपस्येश्वरस्य वायकोऽभिधायकः
प्रकर्षेण नूयते स्तूयतेऽनेनेति नौति स्तौतीति वा प्रणव ओंकारः ।
तयोश्च वाय्यवायकलक्षणः सम्बन्धो नित्यः संकेतेन प्रकाश्यते
न तु केनचित् किंयते । यथा पितापुत्रयोर्विद्यमान अेव सम्बन्धोऽस्यायं
पिताऽस्यायं पुत्र इति केनचित् प्रकाश्यते ॥ २७ ॥

उपासनमाह —

तज्जपस्तदर्थभावनम् ॥ समाधि २८ ॥

वृत्तिः — तस्य सार्धत्रिमात्रिकस्य प्रणवस्य जपो
यथावदुच्यारणं तद्वाच्यस्य येश्वरस्य भावनं पुनःपुनश्चेतसि
निवेशनमेकाग्रताया उपायः । अतः समाधिसिद्धये योगिना प्रणवो
जप्यस्तदर्थ ईश्वरश्च भावनीय इत्युक्तं भवति ॥ २८ ॥

उपासनायाः फलमाह —

ततः प्रत्यक्ष्येतनाऽधिगमोऽध्यन्तरायाभावश्च ॥ समाधि २९ ॥

वृत्तिः — तस्माज्जपात्तदर्थभावनयाश्च योगिनः
प्रत्यक्ष्येतनाऽधिगमो भवति । विषयप्रातिकूल्येन
स्वान्तःकरणमिभुभमग्यति या येतना दृक्षक्तिः सा प्रत्यक्ष्येतना
तदधिगमो ज्ञानं भवतीत्यर्थः । अन्तराया वक्ष्यमाणाः ।
तेषामभावः शक्तिप्रतिबन्धोऽपि भवति ॥ २९ ॥

अथ केऽन्तराया इत्याशङ्क्यामाह —

व्याधिसत्यानसंशयप्रमादावस्याविरतिभ्रान्तिदर्शनालब्धभूमिकत्वानवस्थितत्वानि
चित्तविक्षेपास्तेऽन्तरायाः ॥ समाधि ३० ॥

वृत्तिः — नवैते रजस्तमोबलात् प्रवर्तमानाश्चित्तस्य विक्षेपा
भवन्ति । तैरेकाग्रताविरोधिभिश्चित्तं विक्षिप्यत इत्यर्थः ।

તત્ર વ્યાધિર્ધાતુવૈષમ્યનિમિત્તો જવરાદિઃ । સ્ત્યાનમકર્મણ્યતા
ચિત્તસ્ય । ઉભયકોટ્યાલમ્બનં જ્ઞાનં સંશયઃ — યોગઃ
સાધ્યો ન વેતિ । પ્રમાદોડનવધાનતા સમાધિસાધનેષ્વૌદાસીન્યમ્ ।
આલસ્યં કાયચિત્તયોર્ગુરુત્વં યોગવિષયે પ્રવૃત્ત્યભાવહેતુઃ ।
અવિરતિશ્ચિત્તસ્ય વિષયસમ્પ્રયોગાત્મા ગર્ધઃ । ભ્રાન્તિદર્શનં
શુક્તિકાયાં રજતવદ્ધિપર્યયજ્ઞાનમ્ । અલબ્ધભૂમિકત્વં
કુતશ્ચિન્નિમિત્તાત્ સમાધિભૂમેરલાભોડસમ્પ્રાપ્તિઃ । અનવસ્થિતત્ત્વં
લબ્ધયામપિ ભૂમૌ ચિત્તસ્ય તત્રાપ્રતિષ્ઠા । ત એતે સમાધેરેકાગ્રતાયા
યથાયોગં પ્રતિપક્ષત્વાદન્તરાયા ઇત્યુચ્યતે ॥ ૩૦ ॥

ચિત્તવિક્ષેપકારકાનન્યાનપ્યન્તરાયાન્ પ્રતિપાદયિતુમાહ —

દુઃખદૌર્મનસ્યાડ્ગમેજયત્વશ્ચાસપ્રશ્નાસા વિક્ષેપસહભુવઃ ॥ સમાધિ ૩૧ ॥

વૃત્તિઃ — કુતશ્ચિન્નિમિત્તાદુત્પન્નેષુ વિક્ષેપેષુ એતે
દુઃખાદયઃ પ્રવર્તન્તે । તત્ર દુઃખં ચિત્તસ્ય રજસઃ પરિણામો
બાધનાલક્ષણો યદ્બાધાત્ પ્રાણિનસ્તદુપધાતાય પ્રવર્તન્તે । દૌર્મનસ્યં
બાહ્યાભ્યન્તરૈઃ કારણૈર્મનસો દૌઃસ્થ્યમ્ । અડ્ગમેજયત્વં સર્વાડ્ગીનો
વેપથુરાસનમનઃસ્થૈર્યસ્ય બાધકઃ । પ્રાણો યદ્બાહ્યં વાયુમાયામતિ
સ શ્વાસઃ, યત્ કૌષ્ઠ્યં વાયું નિઃશ્વસિતિ સ પ્રશ્વાસઃ । એતે
વિક્ષેપૈઃ સહ પ્રવર્તમાના યથોદિતાભ્યાસવૈરાગ્યાભ્યાં નિરોદ્ધવ્યા
ઇત્યેષામુપદેશઃ ॥ ૩૧ ॥

સોપદ્રવવિક્ષેપપ્રતિષેધાર્થમુપાયાન્તરમાહ —

તત્રપ્રતિષેધાર્થમેકતત્ત્વાભ્યાસઃ ॥ સમાધિ ૩૨ ॥

વૃત્તિઃ — તેષાં વિક્ષેપાણાં પ્રતિષેધાર્થમેકસ્મિન્
કસ્મિંશ્ચિદભિમતે તત્ત્વેડભ્યાસશ્ચેતસઃ પુનઃપુનર્નિવેશનં
કાર્યઃ । યદ્બલાત્ પ્રત્યુદિતાયામેકાગ્રતાયાં તે વિક્ષેપાઃ પ્રણાશમુપયાન્તિ ॥ ૩૨ ॥

ઇદાનીં ચિત્તસંસ્કારાપાદકપરિકર્મકથનમુપાયાન્તરમાહ —

મૈત્રીકરુણામુદિતોપેક્ષાણાં સુખદુઃખપુણ્યાપુણ્યવિષયાનાં
ભાવનાતશ્ચિત્તપ્રસાદનમ્ ॥ સમાધિ ૩૩ ॥

વૃત્તિઃ — મૈત્રી સૌહાર્દમ્ । કરુણા કૃપા । મુદિતા
હર્ષઃ । ઉપેક્ષૌદાસીન્યમ્ । એતા યથાક્રમં સુખિતેષુ દુઃખિતેષુ

पुण्यवत्स्वपुण्यवत्सु च विभावयेत् । तथाहि — सुप्तिषु साधुषु
 ओषां सुप्तिवमिति मैत्रीं कुर्यान्न तु षष्ठीम् । दृःप्तिषु कथं
 नु नामैषां दृःभनिवृत्तिः स्यादिति कृपाभेव कुर्यान्न ताटस्थ्यम् ।
 पुण्यवत्सु पुण्यानुमोदनेन षष्ठीमेव कुर्यान्न तु किमेते पुण्यवन्त
 इति विद्वेषम् । अपुण्यवत्सु यौदासीन्यमेव भावयेन्नानुमोदनं न वा
 द्वेषम् । सूत्रे सुभद्रुःपादिशब्देस्तद्धन्तः प्रतिपादिताः । तद्वेवं
 मैत्र्यादिपरिकर्मणा चित्ते प्रसीदति सुप्तेन समाधेराविर्भावो भवति ।
 परिकर्म चैतद्भाष्यं कर्म । यथा गणिते मिश्रकादिव्यवहारो
 गणितनिष्पत्तये संकलितादिकर्मोपकारकत्वेन प्रधानकर्मनिष्पत्तये
 भवत्येवं द्वेषरागादिप्रतिपक्षभूतमैत्र्यादिभावनया
 समुत्पादितप्रसादं चित्तं सम्प्रज्ञातादिसमाधियोग्यं सम्पद्यते ।
 रागद्वेषावेव मुष्यतया विक्षेपमुत्पाद्यतः । तौ येत्
 समूलमुन्मूलितौ स्यातां तदा प्रसन्नत्वान्मनसो भवत्येकाग्रता ॥ ३३ ॥

उपायान्तरमाह —

प्रच्छेदनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य ॥ समाधि ३४ ॥

वृत्तिः — प्रच्छेदनं कौष्ठ्यस्य वायोः

प्रयत्नविशेषान्मात्राप्रमाणेन बहिर्निःसारणम् । मात्राप्रमाणेनैव
 प्राणस्य वायोर्बहिर्गतिविच्छेदो विधारणा । सा च द्वाभ्यां प्रकाराभ्यां
 आड्यस्याभ्यन्तरापूरणेन पूरितस्य वा तत्रैव निरोधेन । तद्वेवं
 रेचकपूरककुम्भकस्त्रिविधः प्राणायामश्चित्तस्य स्थितिमेकाग्रतायां
 निबध्नाति सर्वासामिन्द्रियवृत्तीनां प्राणवृत्तिपूर्वकत्वात् ।
 मनःप्राणयोश्च स्वव्यापारपरस्परमेकयोगक्षेमत्वाज्जुयमाणः प्राणः
 समस्तेन्द्रियवृत्तिनिरोधद्वारेण चित्तस्यैकाग्रतायां प्रभवति ।
 समस्तदोषक्षयकारित्वं यास्यागमे श्रूयते । दोषकृताश्च
 सर्वा विक्षेपवृत्तयः । अतो दोषनिर्द्धरणाद्वारेणाप्यस्यैकाग्रतायां
 सामर्थ्यम् ॥ ३४ ॥

एतानिमुपायान्तरप्रदर्शनोपक्षेपेण सम्प्रज्ञातस्य समाधेः पूर्वाङ्गं
 कथयति —

विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना स्थितिनिबन्धिनी ॥ समाधि ३५ ॥

वृत्तिः — मनस इति वाक्यशेषः । विषया

गन्धरसरूपस्पर्शशब्दास्ते विद्यन्ते कृत्वन्तेन यस्याः सा
 विषयवती प्रवृत्तिर्भनसः स्थैर्यं करोति । तथाहि नासाग्रे
 चित्तं धारयती दिव्यगन्धसंविदुपजायते । तादृश्यं अथ जिह्वाग्रे
 रससंभित् । ताल्वग्रे रूपसंवित् । जिह्वामध्ये स्पर्शसंवित् । जिह्वामूले
 शब्दसंवित् । तदेवं तत्तद्दिन्द्रियद्वारेण तस्मिंस्तस्मिन्विषये दिव्ये
 जायमाना संविस्थितस्यैकाग्रताया उेतुर्भवति । अस्ति योगस्य कृत्वन्तेन
 योगिनः समाश्वासोत्पादनात् ॥ ३५ ॥

अथ भिषगुपायान्तरमाह —

विशोका वा ज्योतिष्मती ॥ समाधि ३६ ॥

वृत्तिः — प्रवृत्तिरुत्पन्ना चित्तस्य स्थितिनिबन्धिनीति
 वाक्यशेषः । ज्योतिःशब्देन सात्त्विकः प्रकाश उच्यते । स प्रशस्तो
 भूयानतिशयवांश्च विद्यते यस्याः सा ज्योतिष्मती प्रवृत्तिः । विशोका
 विगतः सुभ्रमयसत्वाभ्यासवशाच्छोको रजःपरिणामो यस्याः सा विशोका
 येतसः स्थितिनिबन्धिनी । अथमर्थः — लुत्पन्नसम्पूटमध्ये
 प्रशान्तकल्लोलक्षीरोदधिप्रप्यं चित्तस्य सत्त्वं भावयतः
 प्रज्ञालोकात् सर्ववृत्तिक्षये येतसः स्थैर्यमुत्पद्यते ॥ ३६ ॥

उपायान्तरप्रदर्शनद्वारेण सम्प्रज्ञातसमाधेर्विषयं दर्शयति

वीतरागविषयं वा चित्तम् ॥ समाधि ३७ ॥

वृत्तिः — मनसः स्थितिनिबन्धनं भवतीति शेषः । वीतरागः
 परित्यक्तविषयाभिलाषस्तस्य यस्थितं परिलुप्तकलेशं
 तदालम्बनीकृतं येतसः स्थितिउेतुर्भवति ॥ ३७ ॥

अथ विषमुपायान्तरमाह —

स्वप्ननिद्राज्ञानालम्बनं वा ॥ समाधि ३८ ॥

वृत्तिः — प्रत्यस्तमितभाष्येन्द्रियवृत्तेर्मनोमात्रेणैव यत्र
 भोक्तृत्वमात्मनः स स्वप्नः । निद्रा पूर्वोक्तलक्षणम् । तदालम्बनं
 स्वप्नालम्बनं निद्रालम्बनं वा ज्ञानमालम्ब्यमानं येतसः स्थितिं
 करोति ॥ ३८ ॥

नानारुचित्वात् प्राणिनां यस्मिन् कस्मिंश्चिद्भस्तुनि योगिनः श्रद्धा

भवति । तस्य ध्यानेनापीष्टसिद्धिरिति प्रतिपाद्यितुमाह —

यथाभिमतध्यानाद्वा ॥ समाधि ३८ ॥

वृत्तिः — यथाभिप्रेते वस्तुनि बाह्ये यन्द्रादावभ्यन्तरे
नाडियकादौ वा भाव्यमाने येतः स्थिरीभवति ॥ ३८ ॥

अेवमुपायान् प्रदृश्य कृलदर्शनायाह —

परमाणुपरममहत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः ॥ समाधि ४० ॥

वृत्तिः — अेभिरुपायैश्चित्तस्य स्थैर्यं भावयतो योगिनः
सूक्ष्मविषयभावनाद्वारेण परमाणवन्तो वशीकारोऽप्रतिघातशुपो जायते ।
न क्वचित् परमाणुपर्यन्ते सूक्ष्मे विषयेऽस्य मनः प्रतिहन्यते
इत्यर्थः । अेवं स्थूलमाकाशादिपरममहत्त्वपर्यन्तं भावयतो न
क्वचिन्त्येतसः प्रतिघात उत्पद्यते सर्वत्र स्वातन्त्र्यं भवतीत्यर्थः ॥ ४० ॥

अेवमेभिरुपायैः संस्कृतस्य येतसः कीदृग्रूपं भवतीत्याह —

क्षीणवृत्तेरभिजातस्येव मणेरुत्तीतृग्रहणग्राह्येषु
तत्स्थतदञ्जनता समापत्तिः ॥ समाधि ४१ ॥

वृत्तिः — क्षीणा वृत्तयो यस्य स क्षीणवृत्तिस्तस्य
ग्रहीतृग्रहणग्राह्येष्वाम्बेन्द्रियविषयेषु तत्स्थतदञ्जनता
समापत्तिर्भवति । तत्स्थत्वं तत्रैकग्रता । तदञ्जनता
तन्मयत्वम् । क्षीणभूते चित्ते विषयस्य भाव्यमानस्थैवोत्कर्षः ।
variation न्यग्रभूते चित्ते

तथाविधा समापत्तिस्तद्रूपः परिणामो भवतीत्यर्थः ।
दृष्टान्तमाहाऽभिजातस्येव मणेरिति । यथाऽभिजातस्य
निर्मलस्कृटिकमणेरस्तत्तदुपाधिवशात् तत्तद्रूपापत्तिरेवं निर्मलस्य
चित्तस्य तत्तद्भावनीयवस्तुपरागात्तत्तद्रूपापत्तिः ।
यद्यपि ग्रहीतृग्रहणग्राह्येषु इत्युक्तं तथापि
भूमिकाङ्कमवशाद्ग्राह्यग्रहणग्रहीतृषु इति बोध्यम् । यतः प्रथमं
ग्राह्यनिष्ठ अेव समाधिस्ततो ग्रहणनिष्ठस्ततोऽस्मि तामात्रशुपो
ग्रहीतृनिष्ठः केवलस्य पुरुषस्य ग्रहीतुर्भाव्यत्वासम्भवात् ।
ततश्च स्थूलसूक्ष्मग्राह्योपरक्तं चित्तं तत्र समापन्नं भवति ।
अेवं ग्रहणे ग्रहीतरि य समापन्नं बोध्यव्यम् ॥ ४१ ॥

ઇદાનીમુક્તાયા એવ સમાપત્તેશ્ચાતુર્વિધ્યમાહ —

શબ્દાર્થજ્ઞાનવિકલ્પૈઃ સઙ્કીર્ણાં સવિતર્કાં સમાપત્તિઃ ॥ સમાધિ ૪૨ ॥

વૃત્તિઃ — શ્રોત્રેન્દિયગ્રાહ્યઃ સ્ફોટરૂપો વા શબ્દઃ । અર્થો જાત્યાદિઃ ।
જ્ઞાનં સત્ત્વપ્રધાના બુદ્ધિવૃત્તિઃ । વિકલ્પ ઉક્તલક્ષણઃ । તૈઃ
સંકીર્ણાઃ । યસ્યામેતે શબ્દાદયસ્ત્રયઃ પરસ્પરાધ્યાસેન વિકલ્પરૂપેણ
પ્રતિભાસન્તે ગૌરિતિ શબ્દો ગૌરિત્યર્થો ગૌરિતિ જ્ઞાનમિત્યનેનાકારેણ
સા સવિતર્કાં સમાપત્તિરુચ્યતે ॥ ૪૨ ॥

ઉક્તલક્ષણવિપરીતાં નિર્વિતર્કામાહ —

સ્મૃતિપરિશુદ્ધૌ સ્વરૂપશૂન્યેવાડર્થમાત્રનિર્ભાસા નિર્વિતર્કા ॥ સમાધિ ૪૩ ॥

વૃત્તિઃ — શબ્દાર્થસ્મૃતિપ્રવિલયે સતિ
પ્રત્યુદિતસ્પષ્ટગ્રાહ્યાકારપ્રતિભાસતયા ન્યગ્ભૂતજ્ઞાનાંશત્વેન
સ્વરૂપશૂન્યેવ નિર્વિતર્કાં સમાપત્તિઃ ॥ ૪૩ ॥

ભેદાન્તરં પ્રતિપાદયિતુમાહ —

એતથૈવ સવિચારા નિર્વિચારા ચ સૂક્ષ્મવિષયા વ્યાપ્યાતા ॥ સમાધિ ૪૪ ॥

વૃત્તિઃ — એતથૈવ સવિતર્કયા નિર્વિતર્કયા ચ સમાપત્યા
સવિચારા નિર્વિચારા ચ વ્યાપ્યાતા । કીદૃશી । સૂક્ષ્મવિષયા
સૂક્ષ્મસ્તન્માત્રેન્દ્રિયાદિર્વિષયો યસ્યાઃ સા તથોક્તા ।
એતેન પૂર્વસ્યાઃ સ્થૂલવિષયત્વં પ્રતિપાદિતં ભવતિ ।
સા હિ મહાભૂતેન્દ્રિયાલમ્બના । શબ્દાર્થવિષયત્વેન
શબ્દાર્થવિકલ્પસહિતત્વેન દેશકાલધર્માધિવચ્છિન્નઃ સૂક્ષ્મોડર્થઃ
પ્રતિભાતિ યસ્યાં સા સવિચારા । દેશકાલધર્માદિરહિતો ધર્મિમાત્રતયા
સૂક્ષ્માર્થસ્તન્માત્રેન્દ્રિયરૂપઃ પ્રતિભાતિ યસ્યાં સા નિર્વિચારા ॥ ૪૪ ॥

અસ્યા એવ સૂક્ષ્મવિષયાયાઃ કિમ્પર્યન્તઃ સૂક્ષ્મવિષય ઇત્યાહ —

સૂક્ષ્મવિષયત્વં ચાલિડ્ગપર્યવસાનમ્ ॥ સમાધિ ૪૫ ॥

વૃત્તિઃ — સવિચારનિર્વિચારયોઃ સમાપત્યોર્થત્
સૂક્ષ્મવિષયત્વમુક્તં તદલિડ્ગપર્યવસાનમ્ । ન ક્વચિલ્લીયતે
ન વા કિઞ્ચિલ્લિડ્ગતિ ગમયતીત્યલિડ્ગં પ્રધાનમ્ । તત્પર્યન્તં
સૂક્ષ્મવિષયત્વમ્ । તથાહિ — ગુણાનાં પરિણામે ચત્વારિ પર્વાણિ

— વિશિષ્ટલિડ્ગમવિશિષ્ટલિડ્ગં લિડ્ગમાત્રમલિડ્ગં ચેતિ ।
વિશિષ્ટલિડ્ગં ભૂતેન્દ્રિયાણિ । અવિશિષ્ટલિડ્ગં તન્માત્રાન્તઃકરણાનિ ।
લિડ્ગમાત્રં બુદ્ધિઃ । અલિડ્ગમ્ પ્રધાનમિતિ । નાતઃ પરં
સૂક્ષ્મમસ્તીત્યુક્તં ભવતિ ॥ ૪૫ ॥

એતાસાં સમાપત્તીનાં પ્રકૃતે પ્રયોજનમાહ —

તા એવ સબીજઃ સમાધિઃ ॥ સમાધિ ૪૬ ॥

વૃત્તિઃ — તા એવોક્તલક્ષનાઃ સમાપત્તયઃ સબીજઃ સહ
બીજેનાલમ્બનેન વર્તત ઇતિ સબીજઃ સમ્પ્રજ્ઞાતઃ સમાધિરુચ્યતે સર્વાસાં
સાલમ્બનત્વાત્ ॥ ૪૬ ॥

અથેતરાસાં સમાપત્તીનાં નિર્વિચારકલ્પવાત્ત્રિવિચારાયાઃ ફલમાહ —

નિર્વિચારવૈશારદ્યેઽધ્યાત્મપ્રસાદઃ ॥ સમાધિ ૪૭ ॥

વૃત્તિઃ — નિર્વિચારત્વં વ્યાખ્યાતમ્ (૧।૪૪) । વૈશારદ્યં
નૈર્મલ્યમ્ । સવિતર્કા સ્થૂલવિષયામપેક્ષ્ય નિર્વિતર્કાયાઃ પ્રાધાન્યમ્ ।
તતોઽપિ સૂક્ષ્મવિષયાયાઃ સવિચારાયાઃ । તતોઽપિ નિર્વિચારાયાઃ ।
તસ્યાસ્તુ નિર્વિકલ્પરૂપાયાઃ પ્રકૃષ્ટાભ્યાસવશાદ્વૈશારદ્યે
નૈર્મલ્યે સત્યધ્યાત્મપ્રસાદઃ સમુપજાયતે । ચિત્તં કલેશવાસનારહિતં
સ્થિતિપ્રવાહયોગ્યં ભવતિ । એતદેવ ચિત્તસ્ય વૈશારદ્યં યત્ સ્થિતૌ
દાર્ઢ્યમ્ ॥ ૪૭,,

તસ્મિન્ સતિ ડિં ભવતીત્યાહ —

ઋતમ્ભરા તત્ર પ્રજ્ઞા ॥ સમધિ ૪૮ ॥

વૃત્તિઃ — ઋતં સત્યં વિભર્તિ કદાચિદપિ ન
વિપર્યયેણાચ્છાદ્યતે સા ઋતમ્ભરા પ્રજ્ઞા તસ્મિન્ ભવતીત્યર્થઃ ।
તસ્માચ્ચ પ્રજ્ઞાલોકાત્ સર્વં યથાવત્ પશ્યન્ યોગી પ્રકૃષ્ટં
યોગં પ્રાપ્નોતિ ॥ ૪૮ ॥

અસ્યાઃ પ્રજ્ઞાન્તરાદ્વૈલક્ષણ્યમાહ —

શ્રુતાનુમાનપ્રજ્ઞાભ્યામન્યવિષયા વિશેષાર્થત્વાત્ ॥ સમાધિ ૪૯ ॥

[પ્રજ્ઞાભ્યાં સામાન્યવિષયા ઇતિ પાઠોઽપિ દૃશ્યતે ।]

વૃત્તિઃ — શ્રુતમાગમજ્ઞાનમ્ । અનુમાનમુક્તલક્ષણમ્

(१।७)। ताभ्यां या जायते प्रज्ञा सा सामान्यविषया । न
 छि शब्दलिङ्गयोरिन्द्रियवद्विशेषप्रतिपत्तौ सामर्थ्यम् ।
 ष्यं पुनः निर्वियारवैशारद्यसमुद्भवया प्रज्ञा
 ताभ्यां विलक्षणा विशेषविषयत्वात् । अस्यां छि प्रज्ञायां
 सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टानामपि विशेषः स्फुटेनैव रूपेण भासते ।
 अतस्तस्यामेव योगिना परः प्रयत्नः कर्तव्य इत्युपदिष्टं भवति ॥ ४८ ॥

अस्याः प्रज्ञायाः कृत्वमाह —

तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी ॥ समाधि ५० ॥

वृत्तिः — तथा प्रज्ञया जनिता यः संस्कारः सोऽन्यान्
 संस्कारान् व्युत्थानजान् समाधिजाश्च संस्कारान् प्रतिबध्नाति
 स्वकार्यकरणक्षमान् करोतीत्यर्थः । यतस्तत्त्वरूपतयाऽनया
 जनिताः संस्कारा बलवत्त्वाद्दत्तत्त्वप्रज्ञाजनितान् संस्कारान् बाधितुं
 शक्नुवन्ति । अतस्तामेव प्रज्ञामभ्यसेदित्युक्तं भवति ॥ ५० ॥

अेवं सम्प्रज्ञातसमाधिमभिधायसम्प्रज्ञातं वक्तुमाह —

तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्बीजः समाधिः ॥ समाधि ५१ ॥

वृत्तिः — तस्यापि सम्प्रज्ञातस्य निरोधे विलये सति सर्वासां
 चित्तवृत्तीनां कारणे प्रविलयाद्या संस्कारमात्राद्भृत्तिरुद्येति तस्यां
 नेति नेति केवलं पर्युदसनान्निर्बीजः समाधिर्भवति यस्मिन् सति
 पुरुषः स्वरूपनिष्ठः शुद्धो भवति ॥ ५१ ॥

तदत्राधिकृतस्य योगस्य लक्षणां चित्तवृत्तिनिरोधपदानां
 व्याख्यानमभ्यासवैराग्यलक्षणस्थोपायद्वयस्य स्वरूपं
 भेदं याभिधाय सम्प्रज्ञातासम्प्रज्ञातभेदेन योगस्य
 मुष्यामुष्यभेदमुक्त्वा योगाभ्यासप्रदर्शनपूर्वकं
 विस्तारेणोपायान् प्रदर्श्य सुगमोपायप्रदर्शनपरतया ईश्वरस्य
 स्वरूपप्रमाणप्रभाववायकोपासनानि तद्गुणानि य निर्णीय
 चित्तविक्षेपांस्तत्तत्सिद्धिमुपयुक्तं दुःखादीन् विस्तरेण
 य तत्प्रतिषेधोपायानेकत्वाभ्यासमैत्र्यादिप्राणायामादीन्
 सम्प्रज्ञातासम्प्रज्ञातपूर्वाङ्गभूतविषयवती
 प्रवृत्तिरित्यादीनाभ्यासोपसंभारद्वारेण य समापत्तिं
 लक्षणकृत्वसहितान् स्वस्वविषयसहितान् योक्त्वा

સમ્પ્રજ્ઞાતાસમ્પ્રજ્ઞાતયોરુપસંહારમભિધાય
 સભીજપૂર્વકનિર્ભીજસમાધિરભિહિત ઇતિ વ્યાકૃતો યોગપાદઃ ।
 ઇતિ ધારેશ્વરભોજદેવવિરચિતાયાં રાજમાર્ત્તેડાભિધાયાં
 પાતઙ્જલવૃત્તૌ સમાધિપાદઃ ॥ ૧ ॥
 ઇતિ સમાધિપાદઃ ॥ ૧ ॥

અથ સાધનપાદઃ ॥ ૨ ॥

તે તે દુષ્પ્રાપયોગર્હિસિદ્ધયે ચેન દર્શિતાઃ ।
 ઉપાયાઃ સ જગન્નાથસ્ત્રક્ષોડસ્તુ પ્રાર્થિતામયે ॥
 તદેવં પ્રથમે પાદે સમાહિતચિત્તસ્ય સોપાયં યોગમભિધાય
 વ્યુત્થિતચિત્તસ્યાપિ કથમુપાયાભ્યાસપૂર્વકો યોગઃ સ્વાસ્થ્યમુપયાતીતિ
 તત્સાધનાનુષ્ઠાનપ્રતિપાદનાય ક્રિયાયોગમાહ —
 તપઃ સ્વાધ્યાયેશ્વરપ્રણિધાનાનિ ક્રિયાયોગઃ ॥ સાધન ૧ ॥
 વૃત્તિઃ — તપઃ શાસ્ત્રાન્તરોપદિષ્ટં કૃચ્છ્રયાન્દ્રાયણાદિ ।
 સ્વાધ્યાયઃ પ્રણવપૂર્વાણાં મન્ત્રાણાં જપઃ । ઇશ્વરપ્રનિધાનં
 સર્વક્રિયાણાં તસ્મિન્ પરમગુરૌ ફલનિરપેક્ષતયા સમર્પણમ્ । એતાનિ
 ક્રિયાયોગ ઇત્યુચ્યતે ॥ ૧ ॥

સ કિમર્થમિત્યાહ —

સમાધિભાવનાર્થઃ ક્લેશતનૂકરણાર્થશ્ચ ॥ સાધન ૨ ॥
 વૃત્તિઃ — ક્લેશા વક્ષ્યમાણાસ્તેષાં તનૂકરણાં
 સ્વકાર્યકરણપ્રતિબન્ધઃ । સમાધિરુક્તલક્ષણઃ
 (૧।૧૭) । તસ્ય ભાવના ચેતસિ પુનઃપુનર્નિવેશનં
 સાડર્થઃ પ્રયોજનં યસ્ય સ તથોક્તઃ । એતદુક્તં ભવતિ —
 એતે તપઃપ્રભૃતયોડભ્યસ્યમાનાશ્ચિત્તગતાનવિધાદીન્ ક્લેશાન્
 શિથિલીકુર્વન્તઃ સમાધેરુપકારકતાં ભજન્તે । તસ્માત્ પ્રથમં
 ક્રિયાયોગવિધાનપરેણ યોગિના ભવિતવ્યમિત્યુપદિષ્ટમ્ ॥ ૨ ॥
 ક્લેશતનૂકરણાર્થ ઇત્યુક્તમ્ । તત્ર કે ક્લેશા ઇત્યાહ —
 અવિદ્યાડસ્મિતારાગદ્વેષાભિનિવેશાઃ ક્લેશાઃ ॥ સાધન ૩ ॥

વૃત્તિ: — અવિદ્યાદયા: વક્ષ્યમાણલક્ષણા: પગ્ચ । તે
 બાધનાલક્ષણં પરિતાપમુપજનયન્ત: ક્લેશશબ્દવાચ્યા ભવન્તિ । તે
 હિ ચેતસિ પ્રવર્તમાના: સંસ્કારલક્ષણં ગુણપરિણામં દ્રઢયન્તિ ॥ ૩ ॥
 સત્યપિ સર્વેષાં તુલ્યક્લેશત્વે મૂલભૂતત્વાદવિદ્યાયા: પ્રાધાન્યં
 પ્રતિપાદયિતુમાહ —

અવિદ્યા ક્ષેત્રમુત્તરેષાં પ્રસુમતનુવિચ્છિન્નોદારાણામ્ ॥ સાધન ૪ ॥

વૃત્તિ: — અવિદ્યા મોહોડનાત્મન્યાત્માભિમાન ઇતિ યાવત્ । સા ક્ષેત્રં
 પ્રસવભૂમિરુત્તરેષામસ્મિતાદીનાં પ્રત્યેકં પ્રસુમતન્વાદિભેદેન
 ચતુર્વિધાનામ્ । અતો યત્રાવિદ્યા વિપર્યયજ્ઞાનરૂપા શિથિલીભવતિ તત્ર
 ક્લેશાનામસ્મિતાદીનાં નોદ્ભવો દૃશ્યતે । વિપર્યયજ્ઞાનસદ્ભાવે ચ
 તેષામુદ્ભવદર્શનાત્ સ્થિતમેવ મૂલત્વમવિદ્યાયા: ।
 પ્રસુમતનુવિચ્છિન્નોદારાણામિતિ । તત્ર યે ક્લેશાશ્ચિત્તભૂમૌ
 સ્થિતા: પ્રબોધકાભાવે સ્વકાર્યં નારભન્તે તે પ્રસુમા ઇત્યુચ્યન્તે ।
 યથા બાલાવસ્થાયાં બાલસ્ય હિ વાસનારૂપા: સ્થિતા અપિ ક્લેશા:
 પ્રબોધકસહકાર્યભાવે નાભિવ્યજ્યન્તે ।
 તે તનવો યે સ્વસ્વપ્રતિપક્ષભાવનયા
 શિથિલીકૃતકાર્યસમ્માદનશક્તયો વાસનાડવશેષતયા
 ચેતસ્યવસ્થિતા: પ્રભૂતાં સામગ્રીમન્તરેણ સ્વકાર્યમારબ્ધુમક્ષમા
 યથાડભ્યાસવતો યોગિન: ।
 તે વિચ્છિન્ના યે કેનચિદ્ભલવતા ક્લેશેનાભિભૂતશક્તયસ્તિષ્ઠન્તિ
 યથા દ્વેષાવસ્થાયાં રાગો રાગાવસ્થાયાં વા દ્વેષ: । ન હ્યનયો:
 પરસ્પરવિરુદ્ધયોર્યુગપત્ સમ્ભવોડસ્તિ ।
 તે ઉદારા યે પ્રામસહકારિસન્નિઘય: સ્વં સ્વં કાર્યમભિનિર્વર્તયન્તિ
 યથા સદૈવ યોગપરિપન્થિનો વ્યુત્થાનદશાયામ્ ।
 ઓષાં પ્રત્યેકં ચતુર્વિધાનામપિ મૂલભૂતત્વેન
 સ્થિતાડધ્યવિદ્યાડન્વયિત્વેન પ્રતીયતે । ન હિ ક્વચિદપિ ક્લેશાનાં
 વિપર્યયાન્વચનિરપેક્ષાણાં સ્વરૂપમુપલભ્યતે । તસ્માત્ [પા૦
 તસ્યાં ચ] મિથ્યાજ્ઞાનરૂપાયામવિદ્યાયાં સમ્યગ્જ્ઞાનેન
 નિવર્તિતાયાં દગ્ધબીજકલ્યાનામેષાં ન ક્વચિત્ પ્રરોહોડસ્તિ ।
 અતોડવિદ્યાનિમિત્તત્વમવિદ્યાન્વયશ્ચૈતેષાં નિશ્ચીયતે ।

अतः सर्वेऽप्यविद्याव्यपदेशभाजः । सर्वेषां च क्लेशानां
चित्तविक्षेपकारित्वाद्योगिना प्रथममेव तद्वृत्ते यत्नः कार्यं इति ॥ ४ ॥

अविद्यालक्षणमाह —

अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मप्यातिरविद्या ॥ साधन ५ ॥

वृत्तिः — अतस्मिंस्तत्प्रतिभासोऽविद्यैत्यविधायाः

सामान्यलक्षणम् । तस्या अेव भेदप्रतिपादनम् — अनित्येषु

घटादिषु नित्यत्वाभिमानोऽविद्यैत्युच्यते । अेवमशुचिषु कायादिषु

शुचित्वाभिमानो दुःखेषु विषयेषु सुखाभिमानोऽनात्मशरीर

आत्माभिमानः । अतेनापुण्ये पुण्यभ्रमोऽनर्थेऽर्थभ्रमो व्याख्यातः ॥ ५ ॥

अस्मितां लक्षणितुमाह —

दृग्दर्शनशक्त्योरेकात्मतेवास्मिता ॥ साधन ६ ॥

वृत्तिः — दृक्षक्तिः पुरुषः ।

दर्शनशक्ती रजस्तमोभ्यामनभिभूतः सात्त्विकः

परिणामोऽन्तःकरणरूपः । अनयोर्भोक्तृभोग्यत्वेन

जडाजडत्वेनात्यन्तभिन्नरूपयोरेकताभिमानोऽस्मि तेत्युच्यते ।

यथा प्रकृतिर्वस्तुतः कर्तृत्वभोक्तृत्वरहिततापि

कर्त्तृत्वमित्यभिमान्यते [पा० यथा प्रकृतिवता कर्तृत्वरहितेनापि

कर्तात्वमित्यभिमान्यते] सोऽयमस्मिताप्यो विपर्यासः क्लेशः ॥ ६ ॥

रागस्य लक्षणमाह —

सुभानुशयी रागः ॥ साधन ७ ॥

वृत्तिः — सुभमनुशेत इति सुभानुशयी । सुभज्ञस्य

सुभानुभूतिपूर्वकः सुभसाधनेषु तृषणारूपो गर्धो रागसंज्ञकः

क्लेशः ॥ ७ ॥

द्वेषलक्षणमाह —

दुःखानुशयी द्वेषः ॥ साधन ८ ॥

वृत्तिः — दुःखमुक्तलक्षणम् । तदभिज्ञस्य

तदनुस्मृतिपूर्वकं तत्साधनेष्वनभिलषतो योऽयं निन्दात्मकः

दोषः स द्वेषलक्षणः क्लेशः ॥ ८ ॥

અભિનિવેશસ્ય લક્ષણમાહ —

સ્વરસવાહી વિદુષોઽપિ તથારુઢોઽભિનિવેશઃ ॥ સાધન ૯ ॥

વૃત્તિ: — પૂર્વજન્માનુભૂતમરણદુઃખાનુભવવાસનાબલાદ્ભયરૂપઃ
સમુપજાયમાનઃ શરીરવિષયાદિભિર્મમ વિયોગો મા
ભૃદિત્યન્વહમનુબન્ધરૂપઃ સર્વસ્યૈવાઽઽક્રમેર્ધ્રહમપર્યન્તં
નિમિત્તમન્તરેણ પ્રવર્તમાનોઽભિનિવેશાખ્યઃ કલેશઃ ॥ ૯ ॥

તદેવં વ્યુત્થાનસ્ય કલેશાત્મકત્વાદેકાગ્રતાઽભ્યાસકામેન પ્રથમં
કલેશાઃ પરિહર્તવ્યાઃ । ન ચાજ્ઞાતાનાં તેષાં પરિહારઃ કર્તું શક્ય
ઇતિ તજ્ઞાનાય તેષામુદ્દેશં લક્ષણં ક્ષેત્રં વિભાગં ચાભિધાય
સ્થૂલસૂક્ષ્મભેદભિન્નાનાં તેષાં પ્રહાણોપાયવિભાગમાહ —

તે પ્રતિપ્રસવહેયાઃ સૂક્ષ્માઃ ॥ સાધન ૧૦ ॥

વૃત્તિ: — તે સૂક્ષ્માઃ કલેશાઃ યે વાસનારૂપેણૈવ
સ્થિતાઃ સ્વવૃત્તિરૂપં પરિણામં નારભન્તે । તે પ્રતિપ્રસવેન
પ્રતિલોમપરિણામેન હેયાસ્ત્યક્તવ્યાઃ । સ્વકારણેઽસ્મિતાયાં કૃતાર્થ
સવાસનં ચિત્તં યદા પ્રવિષ્ટં ભવતિ તદા કુતસ્તેષાં નિર્મૂલાનાં
સમ્ભવઃ ॥ ૧૦ ॥

સ્થૂલાનાં હાનોપાયમાહ —

ધ્યાનહેયાસ્તદ્ભૂતયઃ ॥ સાધન ૧૧ ॥

વૃત્તિ: — તેષાં કલેશાનામારબ્ધકાર્યાણાં યાઃ સુખદુઃખમોહાત્મિકા
વૃત્તયસ્તા ધ્યાનહેયાઃ । ધ્યાનેનૈવ ચિત્તૈકાગ્રતાલક્ષણેન
હાતવ્યા ઇત્યર્થઃ । ચિત્તપરિકર્માભ્યાસમાત્રેણૈવ સ્થૂલત્વાત્
તાસાં નિવૃત્તિર્ભવતિ । યથા વસ્ત્રાદૌ સ્થૂલો મલઃ
પ્રક્ષાલનમાત્રેણૈવ નિવર્તતે । યસ્તત્ર સૂક્ષ્માંશઃ સ
તૈસ્તૈરુપાયૈરુત્તાપનપ્રભૃતિભિરેવ નિવર્તયિતું શક્યતે ॥ ૧૧ ॥

એવં કલેશાનાં તત્ત્વમભિધાય કર્માશયસ્ય તદભિધાતુમાહ —

કલેશમૂલઃ કર્માશયો દૃષ્ટાદૃષ્ટજન્મવેદનીયઃ ॥ સાધન ૧૨ ॥

વૃત્તિ: — કર્માશય ઇત્યનેન સ્વરૂપં તસ્યાભિહિતમ્ ।
અતો વાસનારૂપાણ્યેવ કર્માણિ । કલેશમૂલ ઇત્યનેન

कारणमभिहितं यतः कर्मणां शुभाशुभानां क्लेशा अवे
निमित्तम् । दृष्टादृष्टजन्मवेदनीयं धृत्यनेन क्लममुक्तम् ।
अस्मिन्नेव जन्मनि अनुभवनीयो दृष्टजन्मवेदनीयः ।
जन्मान्तरानुभवनीयोऽदृष्टजन्मवेदनीयः ।
तथाहि — कानिचित् पुण्यानि देवताराधनादीनि तीव्रसंवेगेन
कृतानि उच्येव जन्मनि जात्यायुर्भोगलक्षणं क्लं प्रयच्छन्ति
यथा नन्दीश्वरस्य भगवन्मलेश्वराराधनभवादिभ्येव जन्मनि
जात्याद्यो विशिष्टाः प्रादुर्भूताः । अवेमन्वेषां विश्वामित्रादीनां
तपःप्रभावाज्जात्यायुषी । केषाञ्चिज्जातिरेव यथा तीव्रसंवेगेन
दुष्टकर्मकृतां नडुषादीनां जात्यन्तरादिपरिणामः । उर्वश्याश्च
कार्तिकेयवने लताउपतया । अवेवं व्यस्तसमस्तत्वेन यथायोग्यं योजयमिति ॥ १२ ॥

उदानीं कर्माशयस्य स्वभेदमिन्नं क्लमाल —

सति मूले तद्विपाको जात्यायुर्भोगाः ॥ साधन १३ ॥

वृत्तिः — मूलमुक्तलक्षणाः क्लेशाः । तेष्वनभिभूतेषु सत्सु
कर्मणां कुशलाकुशलउपायां विपाकः क्लं जात्यायुर्भोगा भवन्ति ।
जातिर्भनुष्यादिः । आयुश्चिरकालमेकशरीरसम्बन्धः । भोगा
विषया इन्द्रियाणि सुभसंविद्भुभसंविष्य सुभदुःखादीनि
कर्मकारणभावबोधनव्युत्पत्त्या भोगशब्दस्य । उदमत्र
तात्पर्यम् — चित्तभूमावनादिकालसञ्चिताः कर्मवासना
यथा यथा पाकमुपयान्ति तथा तथा गुणप्रधानभावेन स्थिता
जात्यायुर्भोगलक्षणां स्वकार्यमारभन्ते ॥ १३ ॥

उक्तानां कर्मकलत्वेन जात्यादीनां स्वकारणकर्मनुसारिणां
कार्यकर्तृत्वमाल —

ते ह्यदपरितापकृत्वाः पुण्यापुण्यभेदतुत्वात् ॥ साधन १४ ॥

वृत्तिः — ह्यदः सुभम् परितापो दुःखं तौ क्लं येषां ते
तथोक्ताः । पुण्यं कुशलं कर्म तद्विपरीतमपुण्यं ते कर्मणी कारणं
येषां तेषां भावस्तस्मात् । अतदुक्तं भवति — पुण्यकर्मारब्धा
जात्यायुर्भोगा ह्यदकृत्वाः । अपुण्यकर्मारब्धास्तु परितापकृत्वाः । अतस्य
प्राणिमात्रापेक्षया द्वैविध्यम् ॥ १४ ॥

योगिनस्तत्सर्वं दुःखमित्याह —

परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाख्य दुःखमेव सर्वं
विवेकिनः ॥ साधन १५ ॥

वृत्तिः — विवेकिनः परिज्ञातकवेशादिविवेकस्य

दृश्यमात्रं सकलमेव भोगसाधनं सविषं

स्वाङ्गमिव दुःखमेव प्रतिक्कूलवेदनीयमेवेत्यर्थः ।

यस्मादत्यन्ताभिजातो योगी दुःखलेशेनाप्युद्धिजते । यथा —

अक्षिपात्रमूर्णान्तनुस्यर्शमात्रेणैव मडती पीडामनुभवति

नेतरदङ्गं तथा विवेकी स्वल्पदुःखानुबन्धेनाप्युद्धिजते ।

कथमित्याह — परिणामतापसंस्कारदुःखैः ।

विषयाणामुपभुज्यमानानां यथायथं

गर्धामिवृद्धेस्तदप्रामिद्धतस्य सुभङ्गस्यापरिहार्यतया

दुःखान्तरसाधनत्वान्नास्त्येव सुभङ्गपतेति परिणामदुःखत्वम् ।

उपगृह्यमाणेषु सुभसाधनेषु तत्रप्रतिपन्थिनं प्रति द्वेषस्य

सर्वद्वैवावस्थितत्वात् सुभानुभवकालेऽपि तापदुःखं दुष्परिहरमिति

तापदुःखता ।

संस्कारदुःखं तु स्वाभिमतानभिमतविषयसन्निधाने

सुभसंविदुःखसंविद्योपजायमाना तथाविधमेव स्वक्षेत्रे

संस्कारमारभते । संस्काराख्य पुनस्तथाविधसंविदनुभव

धृत्यपरिमितसंस्कारोत्पत्तिद्वारेण सर्वस्यैव दुःखानुवेधाद्दुःखत्वम् ।

अेवमुक्तं भवति — क्लेशकर्मशयविपाकसंस्कारानुच्छेदात्

सर्वस्यैव दुःखत्वम् ।

गुणवृत्तिविरोधाख्येति । गुणानां सत्त्वरजस्तमसां या वृत्तयः

सुभङ्गुभमोडरूपाः परस्परमभिभाष्याभिभावकत्वेन विरुद्धा जायन्ते ।

तासां सर्वत्रैव दुःखानुवेधाद् दुःखत्वम् ।

अेतदुक्तं भवति — अैकान्तिकीमात्यन्तिकीं य दुःखनिवृत्तिमिच्छतो

विवेकिन उक्तरूपकारणयतुष्टयाः सर्वे विषया दुःखरूपतया

प्रतिभान्ति । तस्माख्य सर्वकर्मविपाको दुःखरूप अेवेत्युक्तं भवति ॥ १५ ॥

तदेवमुक्तस्य क्लेशकर्मशयविपाकराशेरविधाप्रभवत्वाद्दविद्यायाश्च

मिथ्याज्ञानरूपतया सम्यग्ज्ञानोच्छेधत्वात् सम्यग्ज्ञानस्य य

ससाधनउेयोपादेयावधारणरूपत्वात् तदभिधानमाह —

डेयं दुःखमनागतम् ॥ साधन १६ ॥

वृत्तिः — भूतस्यातिकान्तत्वाद्नुभूयमानस्य

त्यक्तुमशक्यत्वाद्नागतमेव संसारदुःखं हातव्यमित्युक्तं भवति ॥ १६ ॥

डेयडेतुमाह —

द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो डेयडेतुः ॥ साधन १७ ॥

वृत्तिः — द्रष्टा चिद्रूपः पुरुषः । दृश्यं बुद्धिसत्त्वं ।

तयोरविवेकभ्यातिपूर्वको योऽसौ संयोगो भोक्तृभोग्यत्वेन

सन्निधानं स डेयस्य दुःखस्य गुणपरिणामरूपस्य संसारस्य डेतुः

कारणम् । तन्निवृत्त्या संसारनिवृत्तिर्भवतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

द्रष्टृदृश्ययोः संयोग इत्युक्तम् । तत्र दृश्यस्य स्वरूपं कार्यं

प्रयोजनं याह —

प्रकाशडियास्थितिशीलं भूतेन्द्रियात्मकं भोगापवर्गार्थं दृश्यम् ॥ साधन १८ ॥

वृत्तिः — प्रकाशः सत्त्वस्य धर्मः । डिया प्रवृत्तिरूपा

रजसः । स्थितिर्नियमरूपा तमसः । ताः प्रकाशडियास्थितयः शीलं

स्वाभाविकं रूपं यस्य तत्तथाविधमिति स्वरूपमस्य निर्दिष्टम् ।

भूतेन्द्रियात्मकमिति । भूतानि स्थूलसूक्ष्मभेदेन

द्विविधानि पृथिव्यादीनि गन्धतन्मात्रादीनि च । इन्द्रियाणि

बुद्धीन्द्रियकर्मेन्द्रियान्तःकरणभेदेन त्रिविधानि ।

उभयमेतद्ग्राह्यग्रहणरूपात्मा स्वरूपाभिन्नः परिणामो यस्य

तत्तथाविधमित्यनेनास्य कार्यमुक्तम् । भोगः कथितलक्षणः । अपवर्गो

विवेकभ्यातिपूर्विका संसारनिवृत्तिः । तौ भोगापवर्गवर्थः प्रयोजनं

यस्य तत्तथाविधं दृश्यमित्यर्थः ॥ १८ ॥

तस्य दृश्यस्य नानावस्थारूपपरिणामात्मकस्य डेयत्वेन ज्ञातव्यत्वात्

तदवस्थाः कथयितुमाह —

विशेषाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गानि गुणपर्याणि ॥ साधन १९ ॥

वृत्तिः — गुणानां पर्यायवस्थाविशेषाश्चत्वारो ज्ञातव्या

इत्युपदिष्टे भवति । तत्र विशेषा महाभूतेन्द्रियाणि ।

अविशेषास्तन्मात्रान्तःकरणानि । लिङ्गमात्रं बुद्धिः ।

अलिङ्गमव्यक्तमित्युक्तम् । सर्वत्र त्रिगुणरूपस्याव्यक्तस्यान्वयित्वेन

પ્રત્યભિજ્ઞાનાદવશ્યં જ્ઞાતવ્યત્વેન યોગકાલે ચત્વારિ પર્વાણિ
નિર્દિષ્ટાનિ ॥ ૧૯ ॥

એવં હેયત્વેન દૃશ્યસ્ય પ્રથમં જ્ઞાતવ્યત્વાત્ તદવસ્થાસહિતં
વ્યાખ્યાયોપાદેયં દ્રષ્ટારં વ્યાખ્યાતુમાહ —

દ્રષ્ટા દૃશિમાત્રઃ શુદ્ધોઽપિ પ્રત્યયાનુપશ્યઃ ॥ સાધન ૨૦ ॥

વૃત્તિઃ — દ્રષ્ટા પુરુષો દૃશિમાત્રશ્ચેતનામાત્રમ્ ।
માત્રગ્રહણં ધર્મધર્મિનિરાસાર્થમ્ । કેચિદ્ધિ ચેતનામાત્મનો
ધર્મમિશ્ચન્તિ । સ શુદ્ધોઽપિ પરિણામિત્વાદ્યભાવેન સ્વપ્રતિષ્ઠોઽપિ
પ્રત્યયાનુપશ્યઃ । પ્રત્યયા વિષયોપરક્તાનિ વિજ્ઞાનાનિ તાનિ અનુ
અવ્યવધાનેન પ્રતિસંક્રમાદ્યભાવેન પશ્યતિ । એતદુક્તં ભવતિ
— જાતવિષયોપરાગાયામેવ બુદ્ધૌ સન્નિધિમાત્રેણૈવ પુરુષસ્ય
દ્રષ્ટૃત્વમિતિ ॥ ૨૦ ॥

સ એવ ભોક્તેત્યાહ —

તદર્થ એવ દૃશ્યસ્યાત્મા ॥ સાધન ૨૧ ॥ [તદર્થઃ એવ]

વૃત્તિઃ — દૃશ્યસ્ય પ્રાગુક્તલક્ષણસ્ય ય આત્મા યત્
સ્વરૂપં તદર્થ એવ । તસ્ય પુરુષાર્થભોક્તૃત્વસમ્પાદનં નામ
સ્વાર્થપરિહારેણ પ્રોયોજનમ્ । ન હિ પ્રધાનં પ્રવર્તમાનમાત્મનઃ
કિન્ચિત્ પ્રયોજનમપેક્ષ્ય પ્રવર્તતે કિન્તુ પુરુષસ્ય ભોક્તૃત્વં
સમ્પાદયિતુમિતિ ॥ ૨૧ ॥

યદ્યેવં પુરુષસ્ય ભોગસમ્પાદનમેવ પ્રોયોજનં તદા સ્મ્યાદિતે
તસ્મિંસ્તન્નિષ્પ્રયોજનં વિરતવ્યાપારં સ્યાત્ । તસ્મિંશ્ચ પરિણામશૂન્યે
શુદ્ધત્વાત્ સર્વે દ્રષ્ટારો બન્ધરહિતાઃ સ્યુઃ । તતશ્ચ સંસારોચ્છેદ
ઇત્યાશંક્યાહ —

કૃતાર્થ પ્રતિ નષ્ટમાયન્દ્રે તદન્યસાધારણત્વાત્ ॥ સાધન ૨૨ ॥

વૃત્તિઃ — યદ્યપિ વિવેકખ્યાતિપર્યન્તાદ્ભોગસમ્પાદનાત્
કમપિ કૃતાર્થ પુરુષં પ્રતિ તન્નદ્રે વિરતવ્યાપારં તથાપિ
સર્વપુરુષસાધારણત્વાદન્યાન્ પ્રત્યનષ્ટવ્યાપારમવતિષ્ઠતે । અતઃ
પ્રધાનસ્ય સકલભોક્તૃસાધારણત્વાત્ર કદાચિદપિ વિનાશઃ । એકસ્ય
મુક્તૌ વા ન સર્વમુક્તિપ્રસંગ ઇત્યુક્તં ભવતિ ॥ ૨૨ ॥

दृश्यद्रष्टारौ व्याख्याय संयोगं व्याख्यातुमाह —

स्वस्वामिशक्तयोः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः ॥ साधन २३ ॥

वृत्तिः — कार्यद्वारेणास्य लक्षणं करोति । स्वशक्तिर्दृश्यस्य
स्वभावः । स्वामिशक्तिर्द्रष्टुः स्वरूपम् । तयोर्द्रथोरपि
संवेद्यसंवेदकत्वेन व्यवस्थितयोर्था स्वरूपोपलब्धिस्तस्याः कारणं
यः स संयोगः । स य सङ्गो भोग्यभोक्तृभावस्वरूपानन्यः
[पा० स य सङ्गभोग्यभोक्तृभावस्वरूपानान्यः] । न हि
तयोर्नित्ययोर्व्यापकयोः स्वरूपादतिरिक्तः कश्चित् संयोगः । यदेव
भोग्यस्य भोग्यत्वं भोक्तृत्वं भोक्तृत्वमनादिसिद्धं स एव संयोगः ॥ २३ ॥

तस्यापि कारणमाह —

तस्य हेतुरविधा ॥ साधन २४ ॥

वृत्तिः — या पूर्वं विपर्यासात्मिका मोहरूपाऽविधा व्याख्याता
(२।४-५) सा तस्याविवेकख्यातिरूपस्य संयोगस्य कारणम् ॥ २४ ॥

उद्यं ङानिष्ठियाकर्मोच्यते । किं पुनस्तद्भानमित्याह —

तदभावे संयोगाभावो ङानं तद्दृशेः कैवल्यम् ॥ साधन २५ ॥

वृत्तिः — तस्या अविधायाः स्वरूपविरुद्धेन
सम्यग्ज्ञानेनोन्मूलिताया योऽयमभावस्तस्मिन् सति तत्कार्यस्य
संयोगस्याप्यभावस्तद्भानमित्युच्यते । अयमर्थः —
नैतस्याऽमूर्तवस्तुनो विभागो युज्यते [पा० नैतस्य मूर्तद्रव्यवत्
परित्यागो युज्यते] किन्तु ज्ञातायां विवेकख्यातवविवेकनिमित्तः संयोगः
स्वयमेव निवर्तत इति तस्य ङानम् । यदेव य संयोगस्य ङानं तदेव
नित्यं कैवल्यस्यापि पुरुषस्य कैवल्यं व्यपदिश्यते ॥ २५ ॥

तदेवं दृश्यसंयोगस्य स्वरूपं कारणं कार्यं याभिहितम् । अथ
ङानोपायकथनद्वारेण उपादेयकारणमाह —

विवेकख्यातिरविप्लवा ङानोपायः ॥ साधन २६ ॥

वृत्तिः — अन्ये गुणा अन्यः पुरुष इत्येवंविधस्य विवेकस्य या
ख्यातिः प्रथ्या साऽस्य ङानस्य दृश्यदुःखपरित्यागस्योपायः
कारणम् । कीदृशी । अविप्लवा न विद्यते विप्लवो

વિચ્છેદોઽન્તરાઽન્તરાઽભ્યુત્થાનરૂપો યસ્યાઃ સા અવિપ્લવા ।
 ઇદમત્ર તાત્પર્યમ્ — પ્રતિપક્ષભાવનાબલાદવિદ્યાપ્રલયે
 વિનિવૃત્તકર્તૃત્વભોક્તૃત્વાભિમાનાયા રજસ્તમોમલાનભિભૂતાયા
 બુદ્ધેરન્તર્મુખા યા ચિચ્છાયાસંક્રાન્તિઃ સા વિવેકખ્યાતિરુચ્યતે ।
 તસ્યાં ચ સન્તતત્વેન પ્રવૃત્તાયાં સત્યાં
 દૃશ્યસ્યાધિકારનિવૃત્તેર્ભવત્યેવ કેવલ્યમ્ ॥ ૨૬ ॥

ઉત્પન્નવિવેકખ્યાતેઃ પુરુષસ્ય યાદૃશી પ્રજ્ઞા ભવતિ તાં કથયન્
 વિવેકખ્યાતેરેવ સ્વરૂપમાહ —

તસ્ય સમધા પ્રાન્તભૂમૌ પ્રજ્ઞા ॥ સાધન ૨૭ ॥

[તસ્ય સમધા પ્રાન્તભૂમિઃ પ્રજ્ઞા ઇતિ વા બહુસમ્મતઃ સૂત્રપાઠઃ ।]

વૃત્તિઃ — તસ્યોત્પન્નવિવેકજ્ઞાનસ્ય જ્ઞાતવ્યવિવેકરૂપા પ્રજ્ઞા
 પ્રાન્તભૂમૌ સકલસાલમ્બનસમાધિપર્યન્તે સમપ્રકારા ભવન્તીત્યર્થઃ
 ।

તત્ર કાર્યવિમુક્તિરૂપા ચતુષ્પ્રકારા — ૧। જ્ઞાતં મયા
 જ્ઞેયમ્ । જ્ઞાતવ્યં ન કિચ્ચિદસ્તિ । ૨। ક્ષીણા મે ક્લેશાઃ । ન
 કિચ્ચિત્ ક્ષેતવ્યમસ્તિ । ૩। અધિગતં મયા જ્ઞાનમ્ । ૪। પ્રાપ્તા મયા
 વિવેકખ્યાતિરિતિ । પ્રત્યયાન્તરપરિહારેણ તસ્યામવસ્થાયામીદૃશ્યેવ
 પ્રજ્ઞા જાયતે । ઇદૃશી પ્રજ્ઞા કાર્યવિષયં નિર્મલં જ્ઞાનં
 કાર્યવિમુક્તિરિત્યુચ્યતે ।

ચિત્તવિમુક્તિસ્ત્રિધા — ૫। ચરિતાર્થા મે બુદ્ધિઃ । ગુણા
 હૃતાધિકારા ગિરિશિખરનિપતિતા ઇવ ગ્રાવાણો ન પુનઃ
 સ્થિતિં યાસ્યન્તિ । ૬। સ્વકારણે પ્રવિલયાભિમુખાનાં ગુણાનાં
 મોહાભિધાનમૂલકારણાભાવાન્નિષ્પ્રયોજનત્વાચ્ચામીષાં કુતઃ
 પ્રરોહો ભવેત્ । ૭। સ્વસ્થીભૂતશ્ચ [પા૦ સાત્મીભૂતશ્ચ]
 મે સમાધિસ્તસ્મિન્ સતિ સ્વરુપપ્રતિષ્ઠોઽહમિતિ । ઇદૃશી ત્રિપ્રકારા
 ચિત્તવિમુક્તિઃ । તદેવમીદૃશ્યાં સમવિધભૂમિપ્રજ્ઞાયામુપજાતાયાં
 પુરુષઃ કેવલ ઇત્યુચ્યતે ॥ ૨૭ ॥

વિવેકખ્યાતિઃ સંયોગાભાવહેતુરિત્યુક્તમ્ । તસ્યાસ્તુ ઉત્પત્તૌ કિં
 નિમિત્તમિત્યાહ —

યોગાઙ્ગાનુષ્ઠાનાદશુદ્ધિક્ષયે જ્ઞાનદીપિરાવિવેકખ્યાતેઃ ॥ સાધન

२८ ॥

वृत्तिः — योगाङ्गानि वक्ष्यमाणानि ।

तेषामनुष्ठानाङ्गज्ञानपूर्वकाभ्यासादाविवेकभ्यातेरशुद्धिक्षये

चित्तसत्त्वस्य प्रकाशावरणरूपकलेशात्मकाशुद्धिक्षये या

ज्ञानदीप्तिस्तारतम्येन सात्त्विकः परिणामो विवेकभ्यातिपर्यन्तस्तस्याः

भ्यातेर्लुप्तुश्चित्यर्थः ॥ २८ ॥

योगाङ्गानामनुष्ठानादशुद्धिक्षय इत्युक्तम् । कानि पुनस्तानि

योगाङ्गानीति तेषामुद्देशमाह —

यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टावङ्गानि ॥ साधन २८ ॥

वृत्तिः — षड् कानिचित् समाधेः साक्षाद्गुणकारकाणि यथा धारणादीनि

कानिचित् प्रतिपक्षभूतहिंसादिवितर्कभूलनद्वारेण समाधिमुपकुर्वन्ति

यथा यमाद्यः । तत्रासनादीनामुत्तरोत्तरमुपकारकत्वम् । तद्यथा —

सत्यासनजये प्राणायामस्थैर्यम् । अवेमुत्तरत्रापि योजयम् ॥ २९ ॥

कर्मैषां स्वरूपमाह —

अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः ॥ साधन ३० ॥

वृत्तिः — तत्र प्राणवियोगप्रयोजनव्यापारो हिंसा । सा य

सर्वानर्थहेतुः । तदभावाद्अहिंसा । हिंसायाः सर्वप्रकारेणैव

परिहार्यत्वात् प्रथमं तदभावरूपपाया अहिंसाया निर्देशः । सत्यं

वाङ्मनसोर्यथार्थत्वम् । स्तेयं परस्वापहरणं तदभावाद्अस्तेयम् ।

ब्रह्मचर्यमुपस्थसंयमः । अपरिग्रहो भोगसाधनानामङ्गीकारः ।

त एतेऽहिंसाद्यः पञ्च यमशब्दवाच्या योगाङ्गत्वेन निर्दिष्टाः ॥ ३० ॥

अेषां विशेषमाह —

जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्वभौमा महाप्रतम् ॥ साधन ३१ ॥

वृत्तिः — जातिब्राह्मणत्वादिति । देशस्तीर्थादिः ।

कालश्चतुर्दश्यादिः । समयो ब्राह्मणप्रयोजनादिः ।

अेतैश्चतुर्भिरनवच्छिन्नाः पूर्वोक्ता अहिंसाद्यो यमाः सर्वासु

क्षिमादिषु चित्तभूमिषु भवा महाप्रतमित्युच्यते । तद्यथा —

ब्राह्मणां न हनिष्यामि तीर्थे न कथन हनिष्यामि यतुर्दश्यां न

हनिष्यामि देवब्राह्मणप्रयोजनव्यतिरेकेण क्वपि न हनिष्यामीति । अवे

ચતુર્વિધાવચ્છેદવ્યતિરેકેણ કિંચિત્ કદાચિત્ કસ્મિંશ્ચિદર્થે ન
હનિષ્યામીત્યનવચ્છિન્નાઃ । એવં સત્યાદિષુ યથાયોગં યોજ્યમ્ ।
ઇત્યમનિયતીકૃતાઃ સામાન્યેનૈવ પ્રવૃત્તા મહાવ્રતમિત્યુચ્યતે ન પુનઃ
પરકીયપરિચ્છિન્નાવધારણામ્ [પા૦ ન પુનઃ પરિચ્છિન્નાવધારણામ્ ॥ ૩૧ ॥

નિયમાનાહ —

શૌચસન્તોષતપઃસ્વાધ્યાયેશ્વરપ્રણિધાનાનિ નિયમાઃ ॥ સાધન ૩૨ ॥

વૃત્તિઃ — શૌચં દ્વિવિધમ્ — બાહ્યમાભ્યન્તરં

ચ । બાહ્યં મૃજ્જલાદિભિઃ કાયાદિપ્રક્ષાલનમ્ । આભ્યન્તરં

મૈત્ર્યાદિભિશ્ચિત્તમલાનાં પ્રક્ષાલનમ્ । સન્તોષસ્તુષ્ટિઃ ।

શોષાઃ પ્રાગેવ (૨।૧) કૃતવ્યાખ્યાનાઃ । એતે શૌચાદયો

નિયમશબ્દવાચ્યાઃ ॥ ૩૨ ॥

કથમેષાં યોગાડ્ગત્વમિત્યાહ —

વિતર્કબાધને પ્રતિપક્ષભાવનમ્ ॥ સાધન ૩૩ ॥

વૃત્તિઃ — વિતર્ક્યન્તે ઇતિ વિતર્કા યોગપરિપન્થિનો હિંસાદયઃ ।

તેષાં પ્રતિપક્ષભાવને સતિ યદા બાધા ભવતિ તદા યોગઃ સુકરો

ભવતીતિ ભવત્યેવ યમનિયમયોર્યોગાડ્ગત્વમ્ ॥ ૩૩ ॥

ઇદાનીં વિતર્કાણાં સ્વરૂપં ભેદપ્રકારં કૃલં ચ ક્રમેણાહ —

વિતર્કા હિંસાદયઃ કૃતકારિતાનુમોદિતા લોભક્રોધમોહપૂર્વકા

મૃદુમધ્યાધિમાત્રા દુઃખાજ્ઞાનાનન્તકૃલા ઇતિ પ્રતિપક્ષભાવનમ્ ॥ સાધન ૩૪ ॥

વૃત્તિઃ — એતે પૂર્વોક્તા હિંસાદયઃ પ્રથમં ત્રિધા ભિદ્યન્તે

કૃતકારિતાનુમોદનભેદેન । તત્ર સ્વયં નિષ્પાદિતાઃ કૃતાઃ । કુરુ

કુર્વિતિ પ્રયોજકવ્યાપારેણ સમુત્પાદિતાઃ કારિતાઃ । અન્યેન ક્ષિયમાણાઃ

સાધ્વિત્યડ્ગીકૃતા અનુમોદિતાઃ । એતચ્ચ ત્રૈવિધ્યં પરસ્પરં

વ્યામોહનિરાકરણાવધારણાયોચ્યતે । અન્યથા મન્દમતિરેવં મન્યેત ન

મયા સ્વયં હિંસા કૃતેતિ નાસ્તિ મે દોષઃ । એતેષાં કારણપ્રતિપાદનાય

લોભક્રોધમોહપૂર્વકા ઇતિ ।

યદપિ લોભઃ પ્રથમં નિર્દિષ્ટસ્તથાડપિ સર્વકલેશાનાં

મોહસ્યાડનાત્મન્યાત્માભિમાનવક્ષણસ્ય નિદાનત્વાત્ તસ્મિન્ સતિ

સ્વપરવિભાગપૂર્વકત્વેન લોભક્રોધાદીનામુદ્ભવાન્મૂલત્વમવસેયમ્ ।

मोडपूर्विका सर्वा द्रोषजातिरित्यर्थः । लोभस्तृष्णा । क्रोधः
 कृत्याकृत्यविवेकोन्मूलकः प्रज्वलनात्मकश्चित्तधर्मः ।
 प्रत्येकं कृतादिभेदेन त्रिप्रकारा अपि लिंसाद्यो मोडादिकारणत्वेन
 त्रिधा भिद्यन्ते । ओषामेव पुनरवस्थाभेदेन त्रैविध्यमाह —
 मृदुमध्याधिमात्राः । मृदवो मन्दाः न तीव्रा नापि मध्याः । मध्या
 नापि मन्दा नापि तीव्राः । अधिमात्रास्तीव्राः । पाश्चात्या नवभेदाः ।
 एत्थं त्रैविध्ये सति सप्तविंशतिर्भवति । मृदादीनामपि प्रत्येकं
 मृदुमध्याधिमात्रभेदात् त्रैविध्यं सम्भवति । तद्यथायोगं योजयम् ।
 तद्यथा — मृदुमृदुर्मृदुमध्यो मृदुतीव्र एति ।
 ओषां हलमाह — दुःखाज्ञानानन्तङ्गला दुःखं
 प्रतिकूलतयाऽवभासमानो राजसश्चित्तधर्मः । अज्ञानं मिथ्याज्ञानं
 संशयविर्ययत्नम् । ते दुःखाज्ञानेऽनन्तमपरिच्छिन्नं कुलं
 येषां ते तथोक्ताः । एत्थं तेषां स्वरूपकारणादिभेदेन ज्ञातानां
 प्रतिपक्षभावनया योगिना परिहारः कर्तव्य एत्युपदिष्टं भवति ॥ ३४ ॥
 ओषामभ्यासवशात् प्रकर्षमागच्छतामनुनिष्पादिन्यः सिद्धयो यथा
 भवन्ति तथा कुमेण प्रतिपाद्यितुमाह —
 अलिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः ॥ साधन ३५ ॥
 वृत्तिः — तस्याऽलिंसां भावयतः सन्निधौ
 सडजविरोधिनामध्यडिनकुलादीनां वैरत्यागो निर्मत्सरतयाऽवस्थानं
 भवति । लिंसास्त्वभावा अपि लिंसां त्यजन्तीत्यर्थः [पा० लिंसा
 अपि लिंसात्वं परित्यजन्तीत्यर्थः] ॥ ३५ ॥
 सत्याभ्यासवतः किं भवतीत्याह —
 सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाङ्गलाश्रयत्वम् ॥ साधन ३६ ॥
 वृत्तिः — क्रियमाणा हि क्रिया यागादिकाः कुलं स्वर्गादिकं
 प्रयच्छन्ति । तस्य तु सत्याभ्यासवतो योगिनस्तथा सत्यं प्रकृष्यते
 यथा क्रियायामङ्गतायामपि योगी कुलमाप्नोति । तद्व्यनाद्यस्य कस्यचित्
 क्रियामङ्गुर्वतोऽपि क्रियाङ्गलं भवतीत्यर्थः ॥ ३६ ॥
 अस्तेयाभ्यासवतः हलमाह —
 अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् ॥ साधन ३७ ॥

वृत्तिः — अस्तेयं यदाऽभ्यसति तदास्य

तत्प्रकर्षान्निरभिलाषस्यापि सर्वतो दिव्यानि रत्नान्युपतिष्ठन्ते ॥ ३७ ॥

ब्रह्मचर्याभ्यासस्य कृलमाह —

ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः ॥ साधन ३८ ॥

वृत्तिः — यः किल ब्रह्मचर्यमभ्यस्यति तस्य

तत्प्रकर्षान्निरतिशयं वीर्यं सामर्थ्यमाविर्भवति । वीर्यनिरोधे

हि ब्रह्मचर्यस्य प्रकर्षाच्छरीरेन्द्रियमनःसु वीर्यं

प्रकर्षमागच्छति ॥ ३८ ॥

अपरिग्रहस्य कृलमाह —

अपरिग्रहस्यैर्ये जन्मकथन्तासम्बोधः ॥ साधन ३९ ॥

वृत्तिः — कथमित्यस्य भावः कथन्ता । जन्मनः कथन्ता

जन्मकथन्ता । तस्याः सम्बोधः सम्यग्ज्ञानं जन्मान्तरे कोऽहमासं

कीदृशः किंकार्यकारीति जिज्ञासायां सर्वमेव सम्यग्जानातीत्यर्थः ।

न केवलं भोगसाधनपरिग्रह एव परिग्रहो यावदात्मनः

शरीरपरिग्रहोऽपि परिग्रहो भोगसाधनत्वाच्छरीरस्य । तस्मिन् सति

रागानुबन्धाद्भुङ्क्षुभायामेव प्रवृत्तौ न तात्त्विकज्ञानप्रादुर्भावः

।

यदा पुनः शरीरादिपरिग्रहनैरपेक्ष्येण माध्यस्थ्यमवलम्बते

तदा मध्यस्थ्यस्य रागादित्यागात् सम्यग्ज्ञानहेतुर्भवत्येव

पूर्वापरजन्मसम्बोधः ॥ ३९ ॥

उक्ता यमानां सिद्धयः । अथ नियमानामाह —

शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः ॥ साधन ४० ॥

वृत्तिः — यः शौचं भावयति तस्य स्वाङ्गेष्वपि

काराणस्वप्नपर्यालोचनद्वारेण जुगुप्सा घृणा समुपजायते —

अशुचिरयं कायो नात्राग्रहः कार्यं भवति । अमुनैव हेतुना परैरन्यैश्च

कायवद्भिरसंसर्गः सम्पर्काभावः संसर्गपरिवर्जनमित्यर्थः ।

यः किल स्वमेव कायं जुगुप्सते तत्तदवद्यदृशनात् स कथं

परकीयैस्तथाभूतैश्च कायैः संसर्गमनुभवति ॥ ४० ॥

शौचस्यैव कृलान्तरमाह —

सत्त्वशुद्धिसौमनस्यैकाग्रतेन्द्रियजयात्मदर्शनयोग्यत्वानि च ॥ साधन ४१ ॥

वृत्तिः — भवन्तीति वाक्यशेषः । सत्त्वं प्रकाशसुभाधात्मकं
तस्य शुद्धी रजस्तमोभ्यामनभिभवः । सौमनस्यं भेदाननुभवेन
मानसी प्रीतिः । ऐकाग्रता नियतविषये येतसः स्थैर्यम् । इन्द्रियजयो
विषयपराङ्मुखाणामिन्द्रियाणामात्मन्यवस्थानम् । आत्मदर्शने
विवेकध्यातिरूपे चित्तस्य योग्यत्वं समर्थत्वम् । शौचाभ्यासवत
एव एते सत्त्वशुद्ध्याद्यः क्लेश प्रादुर्भवन्ति । तथाहि —
सत्त्वशुद्धेः सौमनस्यम् । सौमनस्याटेकाग्रता । ऐकाग्रताया इन्द्रियजयः ।
तस्मादात्मदर्शनयोग्यतेति ॥ ४१ ॥

सन्तोषाभ्यासस्य फलमाह —

सन्तोषादनुत्तमः सुखलाभः ॥ साधन ४२ ॥

वृत्तिः — सन्तोषप्रकर्षेण योगिनस्तथाविधमान्तरं
सुखमाविर्भवति यस्य बाह्यं विषयसुखं शतांशेनापि न समम् ॥ ४२ ॥
तपसः फलमाह —

कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः ॥ साधन ४३ ॥

वृत्तिः — तपः समभ्यस्यमानं येतसः
क्लेशादिलक्षणाशुद्धिक्षयद्वारेण कायेन्द्रियाणां
सिद्धिप्रकर्षमादधाति । अयमर्थः —
थान्द्रायणादिना चित्तक्लेशक्षयस्तत्क्षयादिन्द्रियादीनां
सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टदर्शनादिसामर्थ्यमाविर्भवति कायस्य
यथेच्छम् आणुत्वमलुत्वादीनि ॥ ४३ ॥

स्वाध्यायस्य फलमाह —

स्वाध्यायादिष्टदेवतासम्प्रयोगः ॥ साधन ४४ ॥

वृत्तिः — अभिप्रेतमन्त्रजपादिलक्षणै स्वध्याये प्रकृष्यमाणे
योगिन इष्टयाऽभिप्रेतया देवतया सम्प्रयोगो भवति । सा देवता
प्रत्यक्षा भतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

ईश्वरप्रणिधानस्य फलमाह —

સમાધિસિદ્ધિરીશ્વરપ્રણિધાનાત્ ॥ સાધન ૪૫ ॥

વૃત્તિ: — ઈશ્વરે યત્ પ્રણિધાનં ભક્તિવિશેષસ્તસ્માત્

સમાધેરુક્તલક્ષણાસ્થાવિર્ભાવો ભવતિ યસ્માત્ સ ભગવાનીશ્વર:

પ્રસન્ન: સન્નન્તરાયરૂપાન્ કલેશાન્ પરિહૃત્ય સમાધિં સમ્બોધયતિ ॥ ૪૫ ॥

યમનિયમાનુકૃત્વા આસનમાહ —

સ્થિરસુખમાસનમ્ ॥ સાધન ૪૬ ॥

વૃત્તિ: — આસ્યતેડનેત્યાસનં પદ્માસનદણ્ડાસનસ્વસ્તિકાસનાદિ ।

તદ્યદા સ્થિરં નિષ્કમ્પં સુખમનુદ્વેજનીયં ચ ભવતિ તદા

યોગાડ્ગતાં ભજતે ॥ ૪૬ ॥

તસ્યૈવ સ્થિરસુખપ્રાપ્ત્યર્થમુપાયમાહ —

પ્રયત્નશૈથિલ્યાનન્ત્યસમાપત્તિભ્યામ્ ॥ સાધન ૪૭ ॥

વૃત્તિ: — તદાસનં પ્રયત્નશૈથિલ્યેનાડડનન્ત્યસમાપત્ત્યા ચ

સ્થિરં સુખં ભવતીતિ સમ્બન્ધ: । યદા યદાડડસનં બપ્રામીતિ

ઇચ્છાં કરોતિ પ્રયત્નશૈથિલ્યેડપ્યકલેશેનૈવ તદા તદાડડસનં

સમ્પદ્યતે । યદા ચાકાશાદિગત આનન્ત્યે ચેતસ: સમાપત્તિ:

હિચતેડવધાનેન [પા૦ અવ્યવધાનેન] તાદાત્મ્યમાપદ્યતે તદા

દેહાહંકારાભાવાન્નાસનં દુ:ખજનકં ભવતિ । અસ્મિન્શ્વાસનજયે સતિ

સમાધ્યન્તરાયભૂતા ન પ્રભવન્ત્યડ્ગમેજયત્વાદય: ॥ ૪૭ ॥

તસ્યૈવાનુનિષ્પાદિ ફલમાહ —

તત્તો દ્રન્દ્યાનભિઘાત: ॥ સાધન ૪૮ ॥

વૃત્તિ: — તસ્મિન્નાસનજયે સતિ દ્રન્દૈ:

શીતોષ્ણક્ષુત્તૃષ્ણાદિભિર્યોગી નાભિહન્યત ઇત્યર્થ: ॥ ૪૮ ॥

આસનજયાદનન્તરં પ્રાણાયામમાહ —

તસ્મિન્સતિ શ્વાસપ્રશ્વાસયોર્ગતિવિચ્છેદ: પ્રાણાયામ: ॥ સાધન ૪૯ ॥

વૃત્તિ: — આસનસ્થૈર્યે સતિ તન્નિમિત્તકપ્રાણાયામલક્ષણો

યોગાડ્ગવિશેષોડનુષ્ટેયો ભવતિ । કીદૃશ: ।

સ્વાસપ્રશ્વાસયોર્ગતિવિચ્છેદલક્ષણ: । શ્વાસપ્રશ્વાસૌ નિરુક્તૌ

(૧।૩૧) તયોસ્ત્રિઘા રેચનસ્તમ્ભનપૂરણદ્વારેણ બાહ્યાભ્યન્તરેષુ

स्थानेषु गतेः प्रवादस्य विच्छेदो धारणं प्राणायाम उच्यते ॥ ४८ ॥

तस्यैव सुभावागमाय विभज्य स्वरूपं कथयति —

स तु बाह्याभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिर्देशकालसङ्ख्याभिः परिदृष्टो
दीर्घसूक्ष्मः ॥ साधन ५० ॥

वृत्तिः — बाह्यवृत्तिः श्वासो रेचकः । अन्तर्वृत्तिः प्रश्वासः
पूरकः । आन्तरस्तम्भवृत्तिः कुम्भकः । तस्मिन् जलमिव कुम्भे
निश्चलतया प्राणा अवस्थाप्यन्त इति कुम्भकः । त्रिविधोऽयं प्राणायामः
देशेन कालेन संप्रयया योपलक्षितो दीर्घसूक्ष्मसंज्ञो भवति ।
देशोपलक्षितो यथा नासाद्वाद्वादान्तादि नासामारभ्य
द्वादशाङ्गुलिपर्यन्तमित्यर्थः । कालोपलक्षितो यथा
षट्त्रिंशन्मात्रादिप्रमाणः । संप्रययोपलक्षितो यथा षयतो वारान् कृत
अेतावद्भिः श्वासप्रश्वासैः प्रथम उद्घातो भवतीति । अेतज्ज्ञानाय
संख्यात्राडणमुपात्तम् । उद्घातो नाम नाभिमूलात् प्रेरितस्य वायोः
शिरस्यभिडननम् ॥ ५० ॥

त्रीन् प्राणायामानभिधाय यतुर्थमभिधातुमाड —

बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी यतुर्थः ॥ साधन ५१ ॥

वृत्तिः — प्राणस्य बाह्यो विषयो नासाद्वाद्वादान्तादिः ।
आभ्यन्तरो विषयो हृदयनाभियकादिः । तौ द्वौ
विषयावाक्षिप्य पर्यालोच्य यः स्तम्भरूपी गतिविच्छेदः
स यतुर्थः प्राणायामः । तृतीयस्मात् कुम्भकाभ्याद्यमस्य
विशेषः — स बाह्याभ्यन्तरविषयावपर्यालोच्यैव सडसा
तमोपलनिपतितजलन्यायेन युगपत् स्तम्भवृत्त्या निष्पाद्यते [पा०
निष्पद्यते] । अस्य तु विषयद्वयाक्षेपको निरोधः । अयमपि
पूर्ववद्देशकालसंख्याभिरुपलक्षितो द्रष्टव्यः ॥ ५१ ॥

यतुर्विधस्यास्य हलमाड —

ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् ॥ साधन ५२ ॥

वृत्तिः — ततस्तस्मात् प्राणायामात् प्रकाशस्य चित्तसत्त्वगतस्य
यदावरणं क्लेशरूपं तत् क्षीयते विनश्यतीत्यर्थः ॥ ५२ ॥

हलान्तरमाड —

ધારણાસુ ચ યોગ્યતા મનસઃ ॥ સાધન ૫૩ ॥

વૃત્તિ: — ધારણા વક્ષ્યમાણવક્ષણાસ્તાસુ પ્રાણાયામૈઃ ક્ષીણદોષં
મનો યત્ર યત્ર ધાર્યતે તત્ર તત્ર સ્થિરીભવતિ ન વિક્ષેપં ભજતે ॥ ૫૩ ॥

પ્રત્યાહારસ્ય લક્ષણમાહ —

સ્વવિષયાસમ્પ્રયોગે ચિત્તસ્વરૂપાનુકાર ઇવેન્દ્રિયાણાં પ્રત્યાહારઃ ॥ સાધન ૫૪ ॥

વૃત્તિ: — ઇન્દ્રિયાણિ વિષયેભ્યઃ પ્રતીપમાહ્યિયન્તેઽસ્મિન્નિતિ

પ્રત્યાહારઃ । સ ચ કથં નિષ્પદ્યત ઇત્યાહ

— ચક્ષુરાદીનામિન્દ્રિયાણાં સ્વવિષયો રૂપાદિસ્તેન

સમ્પ્રયોગસ્તદાભિમુખ્યેન વર્તનમ્ તદભાવસ્તદાભિમુખ્યં પરિત્યજ્ય

સ્વરૂપમાત્રેઽવસ્થાનમ્ । તસ્મિન્ સતિ ચિત્તમાત્રાનુકારિણીન્દ્રિયાણિ ભવન્તિ

યતશ્ચિત્તમનુવર્તમાનાનિ મધુકરરાજમિવ મક્ષિકાઃ સર્વાણીન્દ્રિયાણિ

પ્રતીયન્તે । અતશ્ચિત્તનિરોધે તાનિ પ્રત્યાહૃતાનિ ભવન્તિ । તેષાં

તત્સ્વરૂપાનુકારઃ પ્રત્યાહાર ઉક્તઃ ॥ ૫૪ ॥

પ્રત્યાહારફલમાહ —

તતઃ પરમા વશ્યતેન્દ્રિયાણામ્ ॥ સાધન ૫૫ ॥

વૃત્તિ: — અભ્યસ્યમાને હિ પ્રત્યાહારે તથા વશ્યાન્યાયત્તાનીન્દ્રિયાણિ

સમ્પદ્યન્તે યથા બાહ્યવિષયાભિમુખતાં નીચમાનાન્યપિ ન યાન્તીત્યર્થઃ ॥ ૫૫ ॥

તદેવં પ્રથમપાદોક્તલક્ષણસ્ય યોગસ્યાઙ્ગભૂતકલેશતનૂકરણફલં

ક્રિયાયોગમભિધાય કલેશાનામુદ્દેશં સ્વરૂપં કારણં ક્ષેત્રં ફલં

ચોક્ત્વા કર્મણામપિ ભેદં કારણં સ્વરૂપં ફલં ચાભિધાય વિપાકસ્ય

કારણામ્ સ્વરૂપં ચાભિહિતમ્ ।

તતસ્ત્યાજ્યત્વાત્ કલેશાદિનાં જ્ઞાનવ્યતિરેકેણ

ત્યાગસ્યાઽશક્યત્વાજ્ઞાનસ્ય ચ શાસ્ત્રાયત્તત્વાત્ શાસ્ત્રસ્ય

હેયહાનકારણોપાદેયોપાદાનકારણબોધકત્વેન ચતુર્વ્યૂહત્વાત્

હેયસ્ય હાનવ્યતિરેકેણ સ્વરૂપાનિષ્પત્તેર્હાનસહિતં ચતુર્વ્યૂહં

સ્વસ્વકારણસહિતમભિધાય ઉપાદેયકારણભૂતાયા વિવેકખ્યાતેઃ

કારણભૂતાનામન્તરઙ્ગબહિરઙ્ગભાવેન સ્થિતાનાં ચમાદીનાં

સ્વરૂપં ફલસહિતં વ્યાકૃત્ય આસનાદીનાં ધારણાપર્યન્તાનાં

परस्परमुपकार्योपकारकभावेनावस्थितानामुद्देशमभिधाय प्रत्येकं
लक्षणकरणापूर्वकं कृलमभिहितम् ।

तद्यं योगो यमनियमादिभिः प्राप्तबीजभाव आसनप्राणायामैरङ्कुरितः
प्रत्याहारेण पुष्पितो ध्यानधारणासमाधिभिः कृलिष्यतीति व्याख्यातः
साधनपादः ।

इति धारेश्वरभोजविरचितायां राजमार्तज्ञाभिधायीं पातञ्जलवृत्तौ
साधनपादः ॥ २ ॥

इति साधनपादः ॥ २ ॥

अथ विभूतिपादः ॥ ३ ॥

यत्पादपद्मस्मरणोद्योगिमादिविभूतयः ।
भवन्ति भविनामस्तु भूतनाथः स भूतये ॥

तदेवं पूर्वोद्दिष्टं धारणाद्यङ्गत्रयं निर्णेतुं
संयमसंज्ञाभिधानपूर्वकं बाह्याभ्यन्तरादिसिद्धिप्रतिपादनाय
लक्षयितुमुपक्रमते । तत्र धारणायाः स्वरूपमाह —

देशबन्धश्चित्तस्य धारणा ॥ विभूति १ ॥

वृत्तिः — देशे नाभियङ्कनासाग्रादौ चित्तस्य बन्धो
विषयान्तरपरिहारेण यत् स्थिरीकरणं सा चित्तस्य धारणोच्यते ।
अयमर्थः — मैत्र्यादियत्परिकर्मासितान्तःकरणेन
यमनियमवता जितासनेन परिहृतप्राणविक्षेपेण
प्रत्याहृतेन्द्रियग्रामेण निर्बाधे प्रदेशे ऋजुकायेन जितद्वन्द्वेन
योगिना नासाग्रादौ सम्प्रज्ञातस्य समाधेरव्यासाय चित्तस्य
स्थिरीकरणं कर्तव्यमिति ॥ १ ॥

धारणामभिधाय ध्यानमभिधातुमाह —

तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् ॥ विभूति २ ॥

वृत्तिः — तत्र तस्मिन् प्रदेशे यत्र चित्तं धृतं तत्र
प्रत्ययस्य ज्ञानस्य या ऐकतानता विसदृशपरिणामपरिहारद्वारेण
यदेव धारणायामवलम्बनीकृतं तदवलम्बनतयैव निरन्तरमुत्पत्तिः
सा ध्यानमुच्यते ॥ २ ॥

यत्तद्योगाङ्गं समाधिमाह —

तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः ॥ विभूति ३ ॥

वृत्तिः — तदेवोक्तलक्षणं ध्यानं
यत्रार्थमात्रनिर्भासमर्थाकारसमावेशाद्दुद्भूतार्थरूपं
न्यग्रभूतज्ञानस्वरूपत्वेन स्वरूपशून्यतामिवाऽऽपद्यते स
समाधिरित्युच्यते । सम्यगाधीयत ओकाग्रीडियते विक्षेपान् परिहृत्य
मनो यत्र स समाधिः ॥ ३ ॥

उक्तलक्षणस्य योगाङ्गत्रयस्य व्यवहाराय स्वशास्त्रे तान्त्रिकीं संज्ञां
कर्तुमाह —

त्रयमेकत्र संयमः ॥ विभूति ४ ॥

वृत्तिः — ऐकस्मिन् विषये धारणाध्यानसमाधित्रयं प्रवर्तमानं
संयमसंज्ञया शास्त्रे व्यवह्रियते ॥ ४ ॥

तस्य कृत्वमाह —

तज्जयात्प्रज्ञालोकः ॥ विभूति ५ ॥

वृत्तिः — तस्य संयमस्य जयादभ्यासेन सात्त्विकोत्पादनात्
प्रज्ञाया विवेकभ्यातेरालोकः प्रसवो भवति । प्रज्ञा ज्ञेयं
सम्यगवभासयतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

तस्योपयोगमाह —

तस्य भूमिषु विनियोगः ॥ विभूति ६ ॥

वृत्तिः — तस्य संयमस्य भूमिषु स्थूलसूक्ष्मावलम्बनभेदेन
स्थितासु चित्तवृत्तिषु विनियोगः कर्तव्यः । अधरामधरां
चित्तभूमिं जितां जितां ज्ञात्वोत्तरस्यां भूमौ संयमः कार्यः ।
स ज्यनात्मीर्द्धृताधरभूमिरुत्तरस्यां भूमौ संयमं कुर्वाणः
कृत्वोत्तरस्यां ॥ ६ ॥

साधनपाठे योगाङ्गान्यष्टावुद्दिश्य पञ्चानां लक्षणं विधाय त्रयाणां
कथं न कृतमित्याशङ्क्याह —

त्रयमन्तरङ्गं पूर्वोत्थः ॥ विभूति ७ ॥

वृत्तिः — पूर्वोत्थो यमादित्यो योगाङ्गोत्थः पारम्पर्येण

समाधेरुपकारकेभ्यो धारणादियोगाद्गत्रयं सम्प्रज्ञातस्य
समाधेरन्तरद्गं समाधिस्वरूपनिष्पादनात् ॥ ७ ॥

तस्यापि समाध्यन्तरापेक्षया बहिरद्गत्वमाह —

तदपि बहिरद्गं निर्बीजस्य ॥ विभूति ८ ॥

वृत्तिः — निर्बीजस्य निरालम्बनस्य शून्यभावनाऽपरपर्यायस्य
समाधेरेतदपि योगाद्गत्रयं बहिरद्गं पारम्पर्येणोपकारकत्वात् ॥ ८ ॥

छदान्नीं योगसिद्धीर्व्याख्यातुकामः संयमस्य विषयविशुद्धिं कर्तुं
कमेण परिणामत्रयमाह —

व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ निरोधक्षणाशित्तान्वयो
निरोधपरिणामः ॥ विभूति ९ ॥

वृत्तिः — व्युत्थानं क्षिप्तमूढविक्षिमाप्यं

भूमित्रयम् । निरोधः प्रकृष्टसत्त्वस्याद्गितया येतसः

परिणामः । ताभ्यां व्युत्थाननिरोधाभ्यां यौ जनिता संस्कारौ

तयोर्थथाकमम् अभिभवप्रादुर्भावौ यदा भवतः । अभिभवो

न्यग्भूततया कार्यकरणासामर्थ्येनावस्थानम् । प्रादुर्भावो

वर्तमानेऽध्वन्यभिव्यक्तवृत्ततयाऽऽविर्भावः । तदा निरोधक्षणे

शित्तस्थोभयक्षणावृत्तित्वादन्ययो यः स निरोधपरिणाम उच्यते ।

अयमर्थः — यदा व्युत्थानसंस्काररूपो धर्मस्तिरोभूतो

भवति निरोधसंस्काररूपश्चाविर्भवति धर्मरूपतया य

शित्तमुभयान्वयित्वेऽपि निरोधात्मनाऽवस्थितं प्रतीयते तदा स

निरोधपरिणामशब्देन व्यवह्रियते । यत्त्वाद्गुणवृत्तस्य यद्यपि

येतसो निश्चलत्वं नास्ति तथाप्येवम्भूतः परिणामः स्वैर्यमुच्यते ॥ ९ ॥

तस्यैव कुलमाह —

तस्य प्रशान्तवाडिता संस्कारात् ॥ विभूति १० ॥

वृत्तिः — तस्य येतसो निरुक्तान्निरोधसंस्कारात् प्रशान्तवाडिता

भवति । परिद्धतविक्षेपतया सदृशप्रवाहपरिणामि शित्तं

भवतीत्यर्थः ॥ १० ॥

निरोधपरिणाममभिधाय समाधिपरिणाममाह —

सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोद्यौ चित्तस्य समाधिपरिणामः ॥ विभूति
११ ॥

वृत्तिः — सर्वार्थता यत्त्वान्नाविधार्थग्रहणं चित्तस्य
विक्षेपो धर्मः । अकस्मिन्नेवालम्बने सदृशपरिणामितैकाग्रता । साऽपि
चित्तस्य धर्मः । तयोर्यथाकमं क्षयोद्यौ सर्वार्थतालक्षणस्य
धर्मस्य क्षयोऽत्यन्ताभिभव ऐकाग्रतालक्षणस्य धर्मस्य
प्रादुर्भावोऽभिव्यक्तिश्चित्तस्योद्भूतसत्त्वस्यान्वयितयाऽवस्थानं
समाधिपरिणामं इत्युच्यते ।

पूर्वस्मात् परिणामादस्यायं विशेषः — तत्र संस्कारलक्षणयोः
धर्मयोरभिभवप्रादुर्भावौ पूर्वस्य व्युत्थानसंस्काररूपस्य न्यगभावा
उत्तरस्य निरोधसंस्काररूपस्योद्भवोऽनभिभूतत्वेनावस्थानम् ।
इह तु क्षयोद्योविति सर्वार्थतारूपस्य
विक्षेपस्यात्यन्ततिरस्कारादनुत्पत्तिरतीतेऽध्वनि प्रवेशः क्षय
ऐकाग्रतालक्षणस्य धर्मस्योद्भवो वर्तमानेऽध्वनि प्रकटत्वम् ॥ ११ ॥

तृतीयमेकाग्रतापरिणाममाह —

शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ॥ विभूति १२ ॥

वृत्तिः — समाहितस्यैव चित्तस्यैकप्रत्ययो वृत्तिविशेषः
शान्तोऽतीतमध्वानं प्रविष्टः । अपरस्तूदितो वर्तमानेऽध्वनि
स्फुरितः । द्वावपि समाहितचित्तत्वेन तुल्यवेकरूपालम्बनत्वेन
सदृशौ प्रत्ययौ । उभयत्रापि समाहितस्यैव
चित्तस्यान्वयित्वेनावस्थानम् । स ऐकाग्रतापरिणाम इत्युच्यते ॥ १२ ॥

चित्तपरिणामोक्तं उपमन्यत्राप्यतिदिशन्नाह —

अतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणवस्थापरिणामा व्याख्याताः ॥ विभूति
१३ ॥

वृत्तिः — अतेन त्रिविधेनोक्तेन चित्तपरिणामेन भूतेषु
स्थूलसूक्ष्मेष्पिन्द्रियेषु बुद्धिकर्मान्तःकरणभेदेनावस्थितेषु
धर्मलक्षणवस्थाभेदेन त्रिविधः परिणामो व्याख्यातोऽवगन्तव्यः ।
अवस्थितस्य धर्मिणः पूर्वधर्मनिवृत्तौ
धर्मान्तरापत्तिर्धर्मपरिणामः । यथा — मूललक्षणस्य
धर्मिणः पितृरूपधर्मपरित्यागेन घटरूपधर्मान्तरस्वीकारो

धर्मपरिणामं धृत्युच्यते । लक्षणपरिणामो यथा —
 तस्यैव घटस्थानागताध्वपरित्यागेन वर्तमानाध्वस्वीकारः ।
 तत्परित्यागेनातीताध्वपरिग्रहः । अवस्थापरिणामो यथा — तस्यैव
 घटस्य प्रथमद्वितीययोः सदृशयोः काललक्षणयोस्त्वयित्त्वेन ।
 यतश्च गुणवृत्तिर्नाऽपरिणाम्यमाना क्षणमप्यस्ति ॥ १३ ॥

ननु कोऽयं धर्मात्याशङ्क्य धर्मिणो लक्षणमाह —

शान्तोद्विताव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मी ॥ विभूति १४ ॥

वृत्तिः — शान्ता ये कृतस्वस्वव्यापारा अतीतेऽध्वनि अनुप्रविष्टाः ।
 उद्विता ये अनागतमध्वानं परित्यज्य वर्तमानेऽध्वनि स्वव्यापारं
 कुर्वन्ति । अव्यपदेश्या ये शक्तिरूपेण स्थिता व्यपदेश्ये
 न शक्यन्ते । तेषां यथास्वं सर्वात्मकत्वमित्येवमाद्यो
 नियतकार्यकारणरूपयोग्यतयावच्छिन्ना शक्तिरेवेह
 धर्मशब्देनाभिधीयते ।

तं त्रिविधमपि धर्मं योऽनुपतत्यनुवर्ततेऽवयित्त्वेन स्वीकरोति
 स शान्तोद्विताव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मात्युच्यते । यथा —
 सुवर्णा रुच्यकरूपधर्मपरित्यागेन स्वस्तिकरूपधर्मान्तरपरिग्रहे
 सुवर्णरूपतयाऽनुवर्तमानं तेषु धर्मेषु कथञ्चिद्भिन्नेषु
 धर्मरूपतया सामान्यात्मना धर्मरूपतया विशेषात्मना
 स्थितमवयित्त्वेनावभासते ॥ १४ ॥

अेकस्य धर्मिणः कथमनेके परिणामा धृत्याशङ्कामपनेतुमाह —

कमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः ॥ विभूति १५ ॥

वृत्तिः — धर्माणामुक्तलक्षणानां यः क्वमस्तस्य यत्
 प्रतिक्षणमन्यत्वं परिदृश्यमानं परिणामस्योक्तलक्षणस्यान्यत्वे
 नानाविधत्वे हेतुर्लिङ्गं ज्ञापकं भवति । अयमर्थः — योऽयं
 नियतः क्वमो मृग्यूर्णान्मृत्पिण्डस्ततः कपालानि तेभ्यश्च घट
 धृत्येवं क्वमरूपः परिदृश्यमानः परिणामस्याऽन्यत्वमावेदयति ।
 तस्मिन्नेव धर्मिणि यो लक्षणपरिणामस्याऽवस्थापरिणामस्य य
 क्वमः सोऽप्यनेनैव न्यायेन परिणामान्यत्वे गमकोऽवगन्तव्यः ।
 सर्वं अेव भावा नियतेनैव क्वमेण प्रतिक्षाणं परिणाम्यमानाः
 परिदृश्यन्ते । अतः सिद्धं क्वमान्यत्वात् परिणामान्यत्वम् । सर्वेषां

चित्तादीनां परिणाममानानां डेयिद्धर्माः प्रत्यक्षेणैवोपलभ्यन्ते ।
यथा सुभाषयः संस्थानादयश्च । डेयिद्वेकान्तेनानुमानगम्याः । यथा
धर्मसंस्कारशक्तिप्रभृतयः । धर्मिणश्च भिन्नाभिन्नरूपतया
सर्वत्रानुगमः ॥ १५ ॥

छदानीमुक्तस्य संयमस्य विषयप्रदर्शनद्वारेण सिद्धीः
प्रतिपादयितुमाह —

परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम् ॥ विभूति १६ ॥

वृत्तिः — धर्मलक्षणवस्थाभेदेन यत् परिणामत्रयमुक्तं तत्र
संयमात् तस्मिन् विषये पूर्वोक्तसंयमस्य करणादतीतानागतज्ञानं
योगिनः समाधिर्भवति ।

छदमत्र तात्पर्यम् — अस्मिन् धर्मिण्ययं धर्म छदं
लक्षणामियमवस्था याऽनागतादध्वनः समेत्य वर्तमानेऽध्वनि
स्वव्यापारं विधायातीतमध्वानं प्रविशतीत्येवं परिहृतविक्षेपतया
यदा संयमं करोति तदा यत्किञ्चिदनुत्पन्नमतिक्रान्तं वा तत्
सर्वं योगी जानाति । यतश्चित्तस्य शुद्धसत्त्वप्रकाशरूपत्वात्
सर्वार्थग्रहणसामर्थ्यमविधादिभिर्विक्षेपैरपक्रियते । यदा तु
तैस्तरुपायैर्विक्षेपाः परिह्रियन्ते तदा निवृत्तमलस्येवादर्शस्य
सर्वार्थग्रहणसामर्थ्यमेकाग्रताबलादाविर्भवति ॥ १६ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात्सङ्करस्तत्रविभागसंयमात्सर्वभूतरुतज्ञानम् ॥ विभूति १७ ॥

वृत्तिः — शब्दः श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यो नियतकमवर्णात्मा
नियतैकार्थप्रतिपत्त्यवच्छिन्नः । यदि वा क्मरुडितस्फुटात्मा
शास्त्रसंस्कृतबुद्धिग्राह्यः [पा० ध्वनिसंस्कृतबुद्धिग्राह्यः] ।
उभयथाऽपि पदरूपो वाक्यरूपश्च तयोरेकार्थप्रतिपत्तौ सामर्थ्यात् ।
अर्थो जातिगुणक्रियादिः । प्रत्ययो ज्ञानं विषयाकारा बुद्धिवृत्तिः ।
अेषां शब्दार्थज्ञानानां व्यवहारे छतरेतराध्यासाद्भिन्नानामपि
बुद्ध्यैकरूपतासम्मादनात् संकीर्णत्वम् । तथाहि — आमामनयेत्युक्ते
कश्चिद्गोशब्दो गोत्वजात्यवच्छिन्नं सास्नादिमत् पिण्डरूपं
शब्दं च तद्वाचकं ज्ञानं च तद्ग्राहकमभेदेनैवाध्यवस्यति
न त्वस्य गोशब्दो वाचकोऽयं गोशब्दस्य वाच्यस्तयोरिदं ग्राहकं

ज्ञानमिति भेदेन व्यवहरति । तथाहि — कोऽयमर्थः कोऽयं
शब्दः डिमिदं ज्ञानमिति पृष्टः सर्वत्रैकग्रुपमेवोत्तरं ददाति
गौरिति । स यद्येकग्रुपतां न प्रतिपद्यते कथमेकग्रुपमुत्तरं
प्रयच्छति ।

अवं तस्मिन्नवस्थिते योऽयं [पा० अेकस्मिन् विषये योऽयम् ।
अेतस्मिन् स्थिते योऽयम् वा] प्रविभागे षट् शब्दस्य तत्त्वं
यद्वायकत्वं नाम षट्मर्थस्य यद्वायत्वमिदं ज्ञानस्य यत्
प्रकाशकत्वमिति प्रविभागे विधाय तस्मिन् प्रविभागे यः संयमं
करोति तस्य सर्वेषां भूतानां मृगपक्षिसरीसृपादीनां यद्भूतं
यः शब्दस्तत्र ज्ञानमुत्पद्यते । अनेनैवाभिप्रायेण तेन प्राणिनायं
शब्दः समुख्यारित षति सर्वं जनाति ॥ १७ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

संस्कारसाक्षात्कारात्पूर्वजातिज्ञानम् ॥ विभूति १८ ॥

वृत्तिः — द्विविधाश्चित्तस्य वासनाग्रुपाः संस्काराः ।
केचित् स्मृतिमात्रोत्पादनकृत्वाः केचिज्जात्यायुर्भोगलक्षणा
विपाकलेतवो यथा धर्माधिर्माभ्याः । तेषु संस्कारेषु
यदा संयमं करोति अवं मया सोऽर्थोऽनुभूत अवं मया
सा छिया निष्पादितेति पूर्ववृत्तमनुसन्धानो भावयन्नेव
प्रबोधकमन्तरेणोद्भूतसंस्कारः सर्वमतीतं स्मरति । कमेण
साक्षात्तुतेषुद्भूतेषु संस्कारेषु पूर्वजन्मान्तरानुभूतानपि जात्यादीन्
प्रत्यक्षेण पश्यति ॥ १८ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

प्रत्ययस्य परश्चित्तज्ञानम् ॥ विभूति १९ ॥

वृत्तिः — प्रत्ययस्य परश्चित्तस्य केनचिन्मुभरागादिना लिङ्गेन
गृहीतस्य यदा संयमं करोति तदा परकीयश्चित्तस्य ज्ञानमुत्पद्यते
सरागमस्य चित्तं वीतरागं वेति । परश्चित्तगतान् सर्वानपि धर्मान्
जानातीत्यर्थः ॥ १९ ॥

अस्यैव परश्चित्तज्ञानस्य विशेषज्ञानमाह —

न य तत्सालम्बनं तस्याविषयीभूतत्वात् ॥ विभूति २० ॥

वृत्तिः — तस्य परस्य यच्चित्तं तत् सालम्भनं
 स्वकीयेनाऽऽलम्भनेन सञ्चितं न शक्यते ज्ञातुमालम्भनस्य
 केनचित्स्त्रिङ्गेनाविषयीकृतत्वात् । लिङ्गाद्धि चित्तमात्रं परस्यावगतं
 न तु नीलविषयमस्य चित्तं पीतविषयमिति वा ।
 यस्य न गृहीतं तत्र संयमस्य कर्तुमशक्यत्वान्न भवति
 परचित्तस्य यो विषयस्तत्र ज्ञानम् । तस्मात् परकीयचित्तं
 नाऽऽलम्भनसञ्चितं गृह्यते तस्याऽऽलम्भनस्याऽगृहीतत्वात् ।
 चित्तधर्माः पुनर्गृह्यन्त एव । यदा तु किमनेनाऽऽलम्भितमिति
 प्रणिधानं करोति तदा तत्संयमात्तद्विषयमपि ज्ञानमुत्पद्यत एव ॥ २० ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

कायरूपसंयमात्तद्ग्राह्यशक्तिस्तम्भे
 यक्षुष्प्रकाशासंयोगेऽन्तर्धानम् ॥ विभूति २१ ॥

वृत्तिः — कायः शरीरं तस्य रूपं यक्षुर्ग्राह्यो
 गुणस्तस्मिन्नस्त्यस्मिन् काये रूपमिति संयमात्तस्य रूपस्य
 यक्षुर्ग्राह्यत्वरूपा या शक्तिस्तस्याः स्तम्भे भावनावशात् प्रतिबन्धे
 यक्षुष्प्रकाशासंयोगे यक्षुष्पः प्रकाशः सत्त्वधर्मस्तस्याऽसंयोगे
 तद्ग्राह्यत्वापाराभावे योगिनोऽन्तर्धानं भवति । न केनचित्सौ
 दृश्यत इत्यर्थः । अतेनैव रूपान्तर्धानोपायप्रदर्शनेन शब्दादीनां
 श्रोत्रादिग्राह्याणामन्तर्धानमुक्तं वेदितव्यम् ॥ २१ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

सोपकमं निरुपकमं य कर्म तत्संयमादपरान्तज्ञानमश्निष्यो
 वा ॥ विभूति २२ ॥

वृत्तिः — आयुर्विपाकं यत् पूर्वकृतं कर्म तद्विप्रकारं
 सोपकमं निरुपकमं य । तत्र सोपकमं यत् कुलजननाय
 सखोपकमेण कार्यकरणाभिमुख्येन वर्तते यथोष्णप्रदेशे
 प्रसारितार्द्रवासः शीघ्रमेव शुष्यति । उक्तविपरीतं निरुपकमं
 यथा तदेवार्द्रवासः संवर्तितमनुष्णप्रदेशे चिरेण शुष्यति ।
 तस्मिन् द्विविधे कर्मणि यः संयमं करोति —

किं मम कर्म शीघ्रविपाकं चिरविपाकं वा —

एवं ध्यानदार्ढ्यादपरान्तज्ञानमस्योत्पद्यते । अपरान्तः

शरीरवियोगस्तस्मिञ्ज्ञानममुष्मिन् कालेऽमुष्मिन् देशे मम
 शरीरवियोगो भविष्यतीति निःसंशयं ज्ञानाति ।
 अरिष्टेभ्यो वा । अरिष्टानि त्रिविधानि । आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकानि ।
 तत्राध्यात्मिकानि — पिडितकरणः कोष्ठयस्य
 वायोर्घोषं न शृणोतीत्येवमादीनि । आधिभौतिकानि —
 अकस्माद्भ्रुकृतपुरुषदर्शनादीनि । आधिदैविकानि — अकाण्ड
 अेव द्रष्टुमशक्यानि स्वर्गादिपदार्थदर्शनादीनि । तेभ्यः
 शरीरवियोगकालं ज्ञानाति ।
 यद्यप्ययोगिनामप्यरिष्टेभ्यः प्रायेण तज्ज्ञानमुत्पद्यते तथापि
 तेषां सामान्याकारेण तत् संशयरूपं योगिनां पुनर्नियतदेशकालतया
 प्रत्यक्षवदव्यभिचारि ॥ २२ ॥

परिकर्मनिष्पादिताः सिद्धीः प्रतिपादयितुमाह —

मैत्र्यादिषु बलानि ॥ विभूति २३ ॥

वृत्तिः — मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षासु यो
 विडितसंयमस्तद्बलानि तासां मैत्र्यादीनां सम्बन्धीनि प्रादुर्भवन्ति ।
 मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षास्तथाऽस्य प्रकर्षं गच्छन्ति यथा सर्वस्य
 मित्रत्वादिकमयुं प्रतिपद्यते ॥ २३ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

बलेषु उस्तिबलादीनि ॥ विभूति २४ ॥

वृत्तिः — उस्त्यादिसम्बन्धिषु बलेषु कृतसंयमस्य
 तद्बलानि उस्त्यादिबलान्याविर्भवन्ति । तद्यमर्थः —
 यस्मिन् उस्तिबले वायुवेगे सिद्धवीर्ये वा तन्मयीभावेनाऽयं
 संयमं करोति तत्तत्सामर्थ्ययुक्तं सत्त्वमस्य [पा०
 तत्तत्सामर्थ्ययुक्तत्वात्सर्वमस्य] प्रादुर्भवतीत्यर्थः ॥ २४ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

प्रवृत्त्यालोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम् ॥ विभूति २५ ॥

वृत्तिः — प्रवृत्तिर्विषयवती ज्योतिष्मती य प्रागुक्ता
 (१।३५-३६) । तस्या य आलोकः सात्त्विकप्रकाशस्तस्य
 निम्निषु विषयेषु न्यासात् तद्भासितानां विषयाणां भावनातः

સન્તઃકરણેષુ ઇન્દ્રિયેષુ ચ પ્રકૃષ્ટશક્તિમાપન્નેષુ સુસૂક્ષ્મસ્ય
પરમાણ્વાદેર્વ્યવહિતસ્ય ભૂમ્યન્તર્ગતસ્ય નિધાનાદેર્વિપ્રકૃષ્ટસ્ય
મેર્વપરપાર્શ્વવર્તિનો રસાયનાદેર્જ્ઞાનમુત્પદ્યતે ॥ ૨૫ ॥

એતત્સમાનવૃત્તાન્તસિદ્ધ્યન્તરમાહ —

ભુવનજ્ઞાનં સૂર્યે સંયમાત્ ॥ વિભૂતિ ૨૬ ॥

વૃત્તિ: — સૂર્યે પ્રકાશમયે ચ: સંયમ: કરોતિ તસ્ય સામસુ
ભૂર્ભુવ:સ્વ:પ્રભૃતિષુ લોકેષુ યાનિ ભુવનાનિ તત્તત્સન્નિવેશભાગ્જિ
પુરાણિ [પાઠ સ્થાનાનિ] તેષુ યથાવદસ્ય જ્ઞાનમુત્પદ્યતે ।
પૂર્વસ્મિન્ સૂત્રે સાત્વિકપ્રકાશ આલમ્બનતયોક્ત: । ઇહ તુ ભૌતિક
ઇતિ વિશેષ: ॥ ૨૬ ॥

ભૌતિકપ્રકાશાન્તરાલમ્બનદ્વારેણ સિદ્ધ્યન્તરમાહ —

ચન્દ્રે તારાવ્યૂહજ્ઞાનમ્ ॥ વિભૂતિ ૨૭ ॥

વૃત્તિ: — તારાણાં જ્યોતિષાં ચો વ્યૂહો વિશિષ્ટ: સન્નિવેશસ્તસ્ય
ચન્દ્રે કૃતસંયમસ્ય જ્ઞાનમુત્પદ્યતે । સૂર્યપ્રકાશેન
હતતેજસ્કત્વાત્તારાણાં સૂર્યસંયમાત્જ્ઞાનં ન શક્યં ભવિતુમર્હતીતિ
પૃથગુપાયોડભિહિત: ॥ ૨૭ ॥

સિદ્ધ્યન્તરમાહ —

ધ્રુવે તદ્ગતિજ્ઞાનમ્ ॥ વિભૂતિ ૨૮ ॥

વૃત્તિ: — ધ્રુવે નિશ્ચલે જ્યોતિષાં પ્રધાને કૃતસંયમસ્ય
તાસાં તારાણાં યા ગતિ: પ્રત્યેકં નિયતકાલા નિયતદેશા ચ તસ્યા
જ્ઞાનમુત્પદ્યતે — ઇયં તારાડયં ગ્રહ ઇયતા કાલેનાડમું રાશિમિદં
નક્ષત્રં યાસ્યતીતિ સર્વં જાનાતિ । ઇદં કાલજ્ઞાનસ્ય કૃલમિત્યુક્તં
ભવતિ ॥ ૨૮ ॥

બાહ્યા: સિદ્ધી: પ્રતિપાદાડન્તરા: સિદ્ધી: પ્રતિપાદયિતુમુપક્રમતે —

નાભિચક્રે કાયવ્યૂહજ્ઞાનમ્ ॥ વિભૂતિ ૨૯ ॥

વૃત્તિ: — શરીરમધ્યવર્તિ નાભિસંજ્ઞકં ચત્ ષોડશારં
ચક્રં તસ્મિન્ કૃતસંયમસ્ય યોગિન: કાયગતો યોડસૌ વ્યૂહો
વિશિષ્ટરસમલઘાતુનાડ્યાદીનામવસ્થાનં તત્ર જ્ઞાનમુત્પદ્યતે ।

धृष्टमुक्तं भवति — नाभियङ्कं शरीरमध्यवर्तिं सर्वतः
प्रसृतानां नाज्यादीनां मूलभूतम् । अतस्तत्र कृतावधानस्य
समग्रसन्निवेशो यथावदाभाति ॥ २९ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

कण्ठद्रुपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः ॥ विभूति ३० ॥

वृत्तिः — कण्ठे गले द्रुपः कण्ठद्रुपः । जिह्वामूले
जिह्वान्तोरधस्तात् द्रुप इव द्रुपो गर्तकारप्रदेशः प्राणार्थेत्सम्पर्कत्
क्षुत्पिपासादयः प्रादुर्भवन्ति तस्मिन् कृतसंयमस्य योगिनः
क्षुत्पिपासादयो निवर्तन्ते । घण्टिकाधस्तात् स्रोतसा धार्यमाणे तस्मिन्
भाविते भवत्येवंविधा सिद्धिः ॥ ३० ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

कूर्मनाज्यां स्थैर्यम् ॥ विभूति ३१ ॥

वृत्तिः — कण्ठद्रुपस्याधस्तादा कूर्मज्या नाडी तस्यां
कृतसंयमस्य येतसः स्थैर्यमुत्पद्यते । तत्स्थानमनुप्रविष्टस्य
यज्यलता न भवतीत्यर्थः । यदि वा कायस्य स्थैर्यमुत्पद्यते न
केनचित् स्पन्दयितुं शक्यत इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

मूर्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम् ॥ विभूति ३२ ॥

वृत्तिः — शिरःकपाले ब्रह्मरन्ध्राभ्ये छिद्रे
प्रकाशाधारत्वाज्ज्योतिषि । यथा गुडाभ्यन्तरस्थस्य माणोः प्रसरन्ती
प्रभा कुञ्चिताकारेव सर्वप्रदेशे संघटते तथा लुट्यस्थः
सात्विकः प्रकाशः प्रसृतस्तत्र सम्पिण्डितत्वं भजते । तत्र
कृतसंयमस्य ये धावापृथिव्योरन्तरालवर्तिनः सिद्धा दिव्याः
पुरुषास्तेषामितरप्राणिभिरदृश्यानाम् तस्य दर्शनं भवति । तान्
पश्यति तैश्च स सम्भाषत इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

सर्वज्ञत्व उपायमाह —

प्रातिभाद्धा सर्वम् ॥ विभूति ३३ ॥

वृत्तिः — निमित्तानपेक्षं मनोमात्रजन्यमविसंवाहकं

द्रागुत्पद्यमानं [पा० प्रागुत्पद्यमानं] ज्ञानं प्रतिभा ।
 तस्यां संयमे द्वियमाणे प्रातिभं विवेकभ्यातेः पूर्वभावि तारकं
 ज्ञानमुद्येति । यथोद्देध्यतः सवितुः पूर्वं प्रभा प्रादुर्भवति
 तद्भद्विवेकभ्यातेः पूर्वं तारकं सर्वविषयं ज्ञानमुत्पद्यते । तस्मिन्
 सति संयमान्तरानपेक्षः सर्वं ज्ञानातीत्यर्थः ॥ ३३ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

दृद्ये चित्तसंवित् ॥ विभूति ३४ ॥

वृत्तिः — दृद्यं शरीरस्य प्रदेशविशेषः ।
 तस्मिन्नधोमुभस्वल्पपुण्डरीकाभ्यन्तरेऽन्तःकरणसत्त्वस्य स्थानम् ।
 तत्र कृतसंयमस्य स्वपरचित्तज्ञानमुत्पद्यते । स्वचित्तगताः
 सर्वा वासनाः परचित्तगतांश्च रागादीञ्जानातीत्यर्थः ॥ ३४ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोगः
 परार्थान्यस्वार्थसंयमात्पुरुषज्ञानम् ॥ विभूति ३५ ॥

[परार्थत्वात् स्वार्थसंयमात् षत्येव बहुसम्मतः सूत्रपाठः ।]

वृत्तिः — सत्त्वं प्रकाशसुभात्मकः प्राधानिकः
 परिणामविशेषः । पुरुषो भोक्ताऽधिष्ठातृरूपः ।
 तयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोर्भोग्यभोक्तृरूपत्वाद्येतनयेतनत्वाच्च
 भिन्नयोर्थः प्रत्ययस्याविशेषो भेदेनाप्रतिभासनं तस्मात् सत्त्वस्यैव
 कर्तृताप्रत्ययेन या सुषुप्तुःसंवित् स भोगः ।
 सत्त्वस्य स्वार्थनैरपेक्षेण परार्थः पुरुषार्थनिमित्तः । तस्मादन्धो
 यः स्वार्थः पुरुषस्वरूपमात्रालम्बनः परित्यक्ताऽकारसत्त्वे
 या शिथलायासंक्रान्तिस्तत्र कृतसंयमस्य पुरुषविषयं
 ज्ञानमुत्पद्यते । तत्र तदेवं रूपं स्वालम्बनं ज्ञानं
 सत्त्वनिष्ठं पुरुषो [पा० सत्त्वनिष्ठः पुरुषः]
 ज्ञानातीत्यर्थः । न पुनः पुरुषो ज्ञाता ज्ञानस्य विषयभावमापद्यते
 ज्ञेयत्वापत्तेर्ज्ञातृज्ञेयत्वयोरत्यन्तविरोधात् ॥ ३५ ॥

अस्यैव संयमस्य क्लमाह —

ततः प्रातिभश्रावणवेदनादर्शास्वाद्यवार्ता जायन्ते ॥ विभूति ३६ ॥

वृत्तिः — ततः पुरुषसंयमादव्यस्यमानाद्व्युत्थितस्यापि
 ज्ञानानि जायन्ते । तत्र प्रातिभिं पूर्वोक्तं ज्ञानं तस्याविर्भवनात्
 सूक्ष्मादिकमर्थं पश्यति । श्रावणं श्रोत्रेन्द्रियञ्च
 ज्ञानं तस्माच्च प्रकृष्टं दिव्यं शब्दं जानाति । वेदना
 स्पर्शोन्द्रियञ्च ज्ञानं वेद्यतेऽनयेति कृत्वा तान्त्रिक्या संज्ञया
 व्यवह्रियते । तस्माद्दिव्यस्पर्शविषयं ज्ञानं समुपजायते ।
 आदर्शश्चक्षुरिन्द्रियञ्च ज्ञानम् । आ समन्ताद्दृश्यतेऽनुभूयते
 रूपमनेनेति कृत्वा तस्य प्रकर्षादिव्यं रूपज्ञानमुत्पद्यते । आस्वाद्यो
 रसनेन्द्रियञ्च ज्ञानम् । आस्वाद्यतेऽनेनेति कृत्वा तस्मिन् प्रकृष्टे
 दिव्ये रसे संविद्युपजायते । वार्ता गन्धसंवित् । वृत्तिशब्देन
 तान्त्रिक्या परिभाषया घ्राणोन्द्रियमुच्यते । वर्तते गन्धविषये इति
 वृत्तेर्घ्राणोन्द्रियाज्जाता वार्ता गन्धसंवित् । तस्यां प्रकृष्यमानायां
 दिव्यगन्धोऽनुभूयते ॥ ३६ ॥

अेतेषां कृलविशेषाणां विषयविभागमाह —

ते समाधावुपसर्गा व्युत्थाने सिद्ध्यः ॥ विभूति ३७ ॥

वृत्तिः — ते प्राक्प्रतिपादिताः कृलविशेषाः समाधेः प्रकर्षे
 गच्छत उपसर्गा उपद्रवा विघ्नाः । तत्र षर्षस्मयादिकरणेन [
 पा० षर्षविस्मयादिकरणेन] समाधिः शिशिलीभवति । व्युत्थाने
 तु पुनर्व्यवहारादशायां विशिष्टकृलदायकत्वात् सिद्ध्यो भवन्ति ॥ ३७ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

बन्धकारणशैथिल्यात्प्रयारसंवेदनाच्च चित्तस्य परशरीरावेशः ॥ विभूति ३८ ॥

वृत्तिः — व्यापकत्वादात्मचित्तयोर्नियतकर्मवशादेव
 शरीरान्तर्गतयोरेव भोक्तृभोग्यभावेन यत् संवेदनमुपजायते
 स अेव शरीरबन्ध इत्युच्यते । तद्यदा समाधिवशाद्बन्धकारणं
 धर्माधर्माभ्यां शिथिलं भवति तानवमापद्यते । चित्तस्य य
 योऽसौ प्रयारो ष्टयप्रवेशादिन्द्रियद्वारेण विषयाभिमुष्येन
 प्रसरस्तस्य संवेदनं ज्ञानम् — इयं चित्तवला नाडी । अनया
 चित्तं वडति । इयं य प्राणादिवलाभ्यो [पा० रसाप्राणादिवलाभ्यो
] नाडीभ्यो विलक्षणेति — स्वपरशरीरयोर्यदा संयारं
 जानाति तदा परकीयं मृतं श्रुवच्छरीरं वा चित्तसञ्चारद्वारेण

प्रविशति । चित्तं च परशरीरे प्रविशद्विन्द्रियाण्यध्यनुवर्तन्ते
मधुकरराजमिव मक्षिकाः ।

अथ परशरीरप्रविष्टो योगी स्वशारीरवत् तेन सर्वं व्यवहरति ।
यतो व्यापकयोश्चित्तपुरुषयोर्भागसङ्गोये कारणं कर्म तथ्येत्
समाधिना क्षिप्तं तदा स्वातन्त्र्यात् सर्वत्रैव भोगनिष्पत्तिः ॥ ३८ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

उदानजयाज्जलपङ्कुकण्टकादिष्वसङ्ग उल्ढान्तिश्च ॥ विभूति ३८ ॥

वृत्तिः — समस्तानामिन्द्रियाणां तुषज्वालावधा
युगपद्दृत्तित्वा वृत्तिः सा ज्वनशब्दवाच्या । तस्याः
डियाभेदात् प्राणापानादिसंज्ञाभिर्व्यपदेशः । तत्र
दृथ्यान्मुपनासिकाद्वारेण वायोः प्रायणात् प्राण इत्युच्यते । नाभिदेशात्
पादाङ्गुष्ठपर्यन्तमपनयनादपानः । नाभिदेशं परिवेष्ट्य
समन्तान्नयनात् समानः । कृकाटिकादेशादाशिरोवृत्तेरुन्नयनादुदानः ।
व्याप्य नयनात् सर्वशरीरव्यापी व्यानः ।
तत्रोदानस्य संयमद्द्वारेण जयादितरेषां वायूनां रोधाद्ध्वगतित्वेन
जले मलानघादौ मलति वा कर्ममे तीक्ष्णेषु कण्टकेषु वा
न मज्जत्यतिलघुत्वात् [पा० न सज्जते । तिलघुत्वात्] ।
तूलपिण्डवज्जलादौ मज्जितोऽप्युद्गच्छतीत्यर्थः ॥ ३८ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

समानजयात्प्रज्वलनम् ॥ विभूति ४० ॥

[ज्वलनम् इत्येव् बहुसम्मतः सूत्रपाठः ।]

वृत्तिः — अग्निमावेष्ट्य व्यवस्थितस्य समानाभ्यस्य वायोर्जयात्
संयमेन वशीकारान्निरावरणस्याग्नेरुद्भूतत्वात्तेजसा [पा०
अग्नेरुर्ध्वत्वात्] प्रज्वलन्निव योगी प्रतिभाति ॥ ४० ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

श्रोत्राकाशयोः सम्बन्धसंयमाद्विव्यं श्रोत्रम् ॥ विभूति ४१ ॥

वृत्तिः — श्रोत्रं शब्दग्राहकमाहंकारिकमिन्द्रियम् । आकाशं व्योम
शब्दतन्मात्रकार्यम् । तयोः सम्बन्धो देशदेशिभावलक्षणास्तस्मिन्
कृतसंयमस्य योगिनो दिव्यं श्रोत्रं प्रवर्तते । युगपत्

सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टशब्दग्रहणसमर्थं भवतीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

कायाकाशयोः सम्बन्धसंयमाल्लघुतूलसमापत्तेश्चाकाशगमनम् ॥ विभूति ४२ ॥

वृत्तिः — कायः पाञ्चभौतिकं शरीरम् ।

तस्याकाशेनावकाशदायकेन यः सम्बन्धस्तत्र संयमं विधाय लघुनि
तूलादौ समापत्तिं तन्मयीभावलक्षाणां विधाय प्रामातिलघुभावो
योगी प्रथमं यथारुचि जले संयराण्डकमेणोर्णनाभतन्तुजालेन
संयरमाण आदित्यरश्मिभिश्च विहरन् यथेष्टमाकाशेन गच्छति ॥ ४२ ॥

सिद्ध्यन्तरमाह —

बहिरकल्पिता वृत्तिर्मंडाविदेडा ततः प्रकाशावरणक्षयः ॥ विभूति
४३ ॥

वृत्तिः — शरीराद्बहिर्या मनसः शरीरनैरपेक्ष्येण

वृत्तिः सा मंडाविदेडा नाम विगताडंकारकार्यवेगा [पा०

विगतशरीराडंकारदार्ढ्यद्वारेण] उच्यते । ततस्तस्यां कृतात्
संयमात् प्रकाशावरणक्षयः सात्त्विकस्य चित्तस्य यः प्रकाशः तस्य
यदावरणं क्लेशकर्मादि तस्य क्षयः प्रविलयो भवति । अयमर्थः
— शरीराडंकारे सति या मनसो बहिवृत्तिः सा कल्पितेत्युच्यते ।

यदा पुनः शरीराडंकारभावं परित्यज्य स्वातन्त्र्येण मनसो

वृत्तिः साऽकल्पिता । तस्यां संयमाद्योगिनः सर्वे चित्तमवाः क्षीयन्ते ॥ ४३ ॥

तदेवं पूर्वान्तविषयाः परान्तविषया मध्यभावाश्च सिद्धीः

प्रतिपाद्याऽनन्तरं भुवनज्ञानादिरूपा आख्याः कायव्यूहादिरूपा
आत्यन्तराः परिकर्मनिष्पन्नभूताश्च मैत्र्यादिषु बलानीत्येवमाद्याः
सामाध्युपयोगिनीश्चान्तःकरणबहिःकरणलक्षणोन्द्रियभवाः
प्राणादिवायुभवाश्च सिद्धीश्चित्तदार्ढ्याय समाधेश्चास्तोत्पत्तये
प्रतिपाद्येदानीं स्वदर्शनोपयोगिसबीजनिर्बीजसमाधिसिद्धये
विविधोपायप्रदर्शनायाह —

स्थूलस्वप्नसूक्ष्मा-वयार्थवत्त्वसंयमाद्भूतजयः ॥ विभूति ४४ ॥

वृत्तिः — पञ्चानां पृथिव्यादीनां भूतानां ये

पञ्चाऽवस्थाविशेषरूपा धर्माः स्थूलत्वाद्यस्तत्र

कृतसंयमस्य भूतजयो भवति । भूतान्यस्य वश्यानि
 भवन्तीत्यर्थः । तथा छि — भूतानां परिदृश्यमानं
 विशिष्टाकारवत् स्थूलरूपम् । स्वरूपपञ्चैषां यथाङ्कं कार्यं
 गन्धस्नेहोष्णताप्रेरणावकाशदानलक्षणम् । सूक्ष्मं च यथाङ्कं
 भूतानां कारणात्वेन व्यवस्थितानि गन्धादितन्मात्राणि । अन्वयिनो गुणाः
 प्रकाशप्रवृत्तिस्थितिरूपतया सर्वत्रैवाऽवधित्वेन समुपलभ्यन्ते ।
 अर्थवत्त्वं तेषु अेव गुणेषु भोगापवर्गसम्पादनाभ्या शक्तिः ।
 तदेवं भूतेषु पञ्चसु उक्तधर्मलक्षणवस्थाभिन्नेषु
 प्रत्यवस्थं संयमं कुर्वन् योगी भूतजयी भवति । तद्यथा —
 प्रथमं स्थूलरूपे संयमं विधाय तदनु स्वरूपे धृत्येवं कमेण
 तस्य कृतसंयमस्य संकल्पानुविधायिन्यो वत्सानुसारिण्येव गावो
 भूतप्रकृतयो भवन्तीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

तस्यैव भूतजयस्य कृलमाह —

ततोऽग्निमादिप्रादुर्भावः कायसम्पत्तद्धर्माऽनभिघातश्च ॥ विभूति
 ४५ ॥

वृत्तिः — १। अग्निमा परमाणुसुपतापत्तिः । २। मडिमा
 मडत्वप्राप्तिः । ३। लघिमा तूलपिण्डवल्लघुत्वप्राप्तिः । ४। गरिमा
 गुरुत्वप्राप्तिः । ५। प्राप्तिरङ्गुल्यग्रेण चन्द्रादिस्पर्शनशक्तिः ।
 ६। प्राकाभ्यमिच्छानभिघातः । ७। शरीरान्तःकरणेश्वरत्वमीशित्वम् ।
 ८। सर्वत्र प्रभविष्यता वशित्वम् । सर्वाण्येव
 भूतान्यनुगामित्वात्तदुक्तं नातिङ्गामन्ति । ९। यत्रकामावसायो यस्मिन्
 विषयेऽस्य कामः स्वेच्छा भवति तस्मिन् विषये योगिनोऽध्यवसायो
 भवति । तं विषयं स्वीकारद्वारेणामिवाषसमाप्तिपर्यन्तं
 नयतीत्यर्थः । त अेतेऽग्निमाधाः समाध्युपयोगिनो भूतजयाधोगिनः
 प्रादुर्भवन्ति । यथा परमाणुत्वं प्राप्नो वज्रदीनामप्यन्तः प्रविशति ।
 अेवं सर्वत्र योजयम् । अेतेऽग्निमाद्योऽष्टौ गुणा मडासिद्धय
 उच्यन्ते ।

कायसम्पद्द्रक्ष्यमाणा (३।४६) तां प्राप्नोति ।

तद्धर्माऽनभिघातश्च तस्य कायस्य ये धर्मा

रूपाद्यस्तेषामनभिघातो नाशो न कुतश्चिद्भवति नास्य

रूपमग्निर्दहति न वायुः शोषयतीत्यादि योजयम् ॥ ४५ ॥

कायसम्पदमाह —

रूपलावण्यबलवज्रसंलननत्वानि कायसम्पत् ॥ विभूति ४६ ॥

वृत्तिः — रूपलावण्यबलानि प्रसिद्धानि । वज्रसंलननत्वं
वज्रवत् कठिना संलतिरस्य शरीरे भवतीत्यर्थः । इति कायस्य
आविर्भूतगुणसम्पत् ॥ ४६ ॥

अेवं भूतजयमभिधाय प्राप्तभूमिकाविशेषस्येन्द्रियजयमाह —

ग्रहणस्यरूपस्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमादिन्द्रियजयः ॥ विभूति ४७ ॥

वृत्तिः — ग्रहणमिन्द्रियाणां विषयाभिमुषी वृत्तिः । स्वरूपं
सामान्येन प्रकाशकत्वम् । अस्मिता अलंकारानुगमः । अन्वयार्थवत्त्वे
पूर्ववत् (३।४४) । अेतेषां इन्द्रियाणामवस्थापञ्चके पूर्ववत्
संयमं कृत्वेन्द्रियजयी भवति ॥ ४७ ॥

तस्य हलमाह —

ततो मनोजवित्त्वं विकरणभावः प्रधानजयश्च ॥ विभूति ४८ ॥

वृत्तिः — शरीरस्य मनोवदनुत्तमगतिलाभो मनोजवित्त्वम् ।
कायनिरपेक्षाणामिन्द्रियाणां वृत्तिलाभो विकरणभावः । सर्ववशित्वं
प्रधानजयः । अेताः सिद्ध्यथो जितेन्द्रियस्य प्रादुर्भवन्ति । ताश्चास्मिन्
शास्त्रे मधुप्रतीका इत्युच्यन्ते । यथा मधुन अेकदेशोऽपि स्वदत
अेवं प्रत्येकमेताः सिद्ध्यः स्वदन्त इति मधुप्रतीकाः ॥ ४८ ॥

इन्द्रियजयमभिधायाऽन्तःकरणजयमाह —

सत्त्वपुरुषान्यताभ्यातिमात्रस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं
सर्वज्ञातृत्वं च ॥ विभूति ४९ ॥

वृत्तिः — तस्मिन् बुद्धेः सात्त्विके परिणामे
कृतसंयमस्य या सत्त्वपुरुषयोरुत्पद्यते विवेकभ्यातिर्गुणानां
कर्तृत्वाभिमानशिथिलीभावरूपा तन्माहात्म्यात् तत्रैव स्थितस्य योगिनः
सर्वाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं च समाधेर्भवति । सर्वेषां
गुणपरिणामानां भावानां स्वामिवदाहमणं सर्वभावाधिष्ठातृत्वम् ।
तेषामेव य शान्तोदित्वाव्यपदेश्यधर्मित्वेनावस्थितानां

यथावद्विवेकज्ञानं सर्वज्ञातृत्वम् । ओषां चास्मिञ्छास्त्रे परस्यां
वशीकारसंज्ञायां प्राप्तायां विशोका नाम सिद्धिरित्युच्यते ॥ ४८ ॥

ॐमेण भूमिकान्तरमाह —

तद्वैराग्यादपि द्योषधीजक्षये वैवल्यम् ॥ विभूति ५० ॥

वृत्तिः — तस्यामपि विशोकायां सिद्धौ यदा वैराग्यमुत्पद्यते
योगिनस्तदा तस्माद्दोषाणां रागादीनां यद्भीजमविधाद्यस्तस्य
क्षये निर्मूलने वैवल्यमात्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिः पुरुषस्य
गुणानामधिकारपरिसमाप्तौ स्वरूपप्रतिष्ठत्वम् [पा०
स्वरूपनिष्ठत्वम्] ॥ ५० ॥

तस्मिन्नेव समाधौ स्थित्युपायमाह —

स्वाभ्युपनिमन्त्रणो सङ्गस्मयाऽऽकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात् ॥ विभूति
५१ ॥

वृत्तिः — यत्वारो योगिनो भवन्ति । तत्राभ्यासवान्
प्रवृत्तमात्रज्योतिः प्रथमः । ऋतम्भरप्रज्ञो द्वितीयः ।
भूतेन्द्रियजयी तृतीयः । अतिक्रान्तभावनीयश्चतुर्थः ।
तत्र यतुर्थस्य समाधेः प्राप्तसप्तविधभूमिप्रान्तप्रज्ञो
भवति । ऋतम्भरप्रज्ञस्य द्वितीयां मधुमतीसंज्ञां
भूमिकां साक्षात्कुर्वतः स्वामिनो देवा उपनिमन्त्रयितारो भवन्ति ।
दिव्यस्त्रीरसायनादिकम् [दिव्यस्त्रीवसनादिकम्]
उपढौक्यन्तीति तस्मिन्नुपनिमन्त्रणो नाऽनेन सङ्गः कर्तव्यो
नापि स्मयः । सङ्गतिकरणे पुनर्विषयभोगे पतति स्मयकरणे
कृतकृत्यमात्मानं मन्यमानो न समाधावुत्सहते । अतः
सङ्गस्मययोस्तेन वर्जनं कर्तव्यम् ॥ ५१ ॥

अस्यामेव कुलभूतायां विवेकध्यातौ

पूर्वोक्तसंयमव्यतिरिक्तमुपायान्तरमाह —

क्षाणतत्कमयोः संयमाद्विवेकज्ञं ज्ञानम् ॥ विभूति पर ॥

वृत्तिः — क्षाणः सर्वान्त्यः कालावयवो यस्य कलाः प्रभवितुं
न शक्यन्ते । तथाविधानां कालक्षाणानां यः कर्मः पौर्वपर्येण
परिणामस्तत्र संयमात् प्रागुक्तं विवेकज्ञं ज्ञानमुत्पद्यते । अयमर्थः

— अयं कालक्षणादोऽमुष्मात् कालक्षणाद्दुत्तरोऽयमस्मात् पूर्वं
 इत्येवंविधे क्रमे कृतसंयमस्यात्यन्तसूक्ष्मेऽपि क्षणक्रमे यदा
 भवति साक्षात्कारस्तदाऽन्यदपि सूक्ष्मं भूत्वाऽपि साक्षात्करोतीति
 विवेकज्ञानोत्पत्तिः ॥ पर ॥

अस्यैव संयमस्य विषयविवेकोपक्षेपणाय —

जातिलक्षणादेशैरन्यतानवच्छेदात्तुल्ययोस्ततः प्रतिपत्तिः ॥ विभूति
 प३ ॥

वृत्तिः — पदार्थानां भेदभेदयो जातिलक्षणादेशा
 भवन्ति । क्वचिद्भेदभेदतुर्जातिः । यथा गौरियं मडिषीयमिति ।
 जात्या तुल्ययोर्वक्षणां भेदभेदतुः । इयं कर्तुरेयमरुणेति ।
 जात्या लक्षणेनाभिन्नयोर्भेदभेदतुर्देशो द्रष्टः ।
 यथा तुल्यप्रमाणयोरामलकयोर्भिन्नदेशस्थितयोः । यत्र
 पुनर्भेदोऽवधारयितुं न शक्यते यथा अेकदेशस्थितयोः शुक्लयोः
 पार्थिवयोः परमाण्वोस्तथाविधे विषये भेदाय कृतसंयमस्य
 भेदेन ज्ञानमुत्पद्यते तदा तदभ्यासात् सूक्ष्माण्यपि तत्त्वानि भेदेन
 प्रतिपद्यते । अेतद्भूतं भवति — यत्र केनचिदुपायेन भेदो
 नावधारयितुं शक्यस्तत्र संयमाद्भवत्येव भेदप्रतिपत्तिः ॥ प३ ॥

सूक्ष्माणां तत्त्वानामुक्तस्य विवेकजन्यज्ञानस्य संज्ञाविषयस्वाभाव्यां
 व्याख्यातुमाह —

तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषयमकमं येति विवेकज्ञं ज्ञानम् ॥ विभूति प४ ॥

वृत्तिः — उक्तसंयमभवादेवाऽन्त्यायां भूमिकायामुत्पन्नं ज्ञानं
 तारकमिति तारत्यगाधात् संसारसागराद्योगिनमित्यावर्षिक्या संज्ञया
 तारकमित्युच्यते । अस्य विषयमाह — सर्वविषयमिति । सर्वाणि
 तत्त्वानि भूत्वाऽपि विषयोऽस्येति सर्वविषयम् । स्वभावश्चास्य
 सर्वथाविषयत्वम् । सर्वाभिरवस्थाभिः स्थूलसूक्ष्मादिभेदेन
 तैस्तैः परिणामैः सर्वेषां प्रकारेषांऽवस्थितानि तत्त्वानि विषयोऽस्येति
 सर्वथाविषयम् ।

स्वभावात्तरमाह — अकमं येति ।

निःशेषनानावस्थापरिणतस्थात्मकभावग्रहणेनास्य [पा०

निःशेषनानाऽवस्थापरिणतद्विभ्यात्मकभावग्रहणे नाऽस्य] क्रमो

વિદ્યત ઇત્યક્રમમ્ । સર્વ કરતલામલકવદ્યુગપત્ પશ્યતીત્યર્થઃ ॥ ૫૪ ॥

અસ્માચ્ચ વિવેકજાત્ તારકાપ્યાજ્ઞાનાત્ કિં ભવતીત્યાહ —

સત્વપુરુષયોઃ શુદ્ધિસામ્યે કૈવલ્યમ્ ॥ વિભૂતિ ૫૫ ॥

વૃત્તિઃ — સત્વપુરુષાવુક્તલક્ષણૌ (૨।૬,

૨।૧૮, ૨।૨૦) । તયોઃ શુદ્ધિસામ્યે કૈવલ્યમ્ । સત્વસ્ય

સર્વકર્તૃત્વાભિમાનનિવૃત્ત્યા સ્વકારણાનુપ્રવેશઃ શુદ્ધિઃ । પુરુષસ્ય

શુદ્ધિરુપચરિતભોગાભાવ ઇતિ દ્વયોઃ સમાનાયાં શુદ્ધૌ પુરુષસ્ય

કૈવલ્યમુત્પદ્યતે । મોક્ષો ભવતીત્યર્થઃ ॥ ૫૫ ॥

તદેવમન્તરૂગં યોગાડ્ગત્રયમભિધાય તસ્ય ચ સંયમસંજ્ઞાં

કૃત્વા સંયમસ્ય વિષયપ્રદર્શનાર્થં પરિણામત્રયમુપપાદ્ય

સંયમબલોત્પદ્યમાનાઃ પૂર્વાન્તપરાન્તમધ્યભવાઃ સિદ્ધીરુપદર્શ્ય

સમાધ્યભ્યાસોપપત્તયે [પા૦ સમાધ્યાશ્વાસોત્પત્તયે] બાહ્યા

ભુવનજ્ઞાનાદિરૂપા આભ્યન્તરાશ્ચ કાયવ્યૂહજ્ઞાનાદિરૂપાઃ પ્રદર્શ્ય

સમાધ્યુપયોગાયેન્દ્રિયપ્રાણજયાદિપૂર્વિકાઃ પરમપુરુષાર્થસિદ્ધયે

યથાક્રમમવસ્થાસહિતભૂતજયેન્દ્રિયસત્વજયોદ્ભવાશ્ચ

વ્યાખ્યાય વિવેકજ્ઞાનોપપત્તયે તાંસ્તાનુપાયાનુપન્યસ્ય તારકસ્ય

સર્વસમાધ્યવસ્થાપર્યન્તભવસ્ય સ્વરૂપમભિધાય તત્સમાપત્તેઃ

કૃતાધિકારસ્ય ચિત્તસત્વસ્ય સ્વકારણાનુપ્રવેશાત્ કૈવલ્યમુત્પદ્યત

ઇત્યભિહિતમિતિ નિર્ણીતો વિભૂતિપાદસ્તૃતીયઃ ।

ઇતિ ધારેશ્ચરભોજદેવવિરચિતાયાં રાજમાર્તણ્ડાભિધાયાં

પાતઞ્જલવૃત્તૌ વિભૂતિપાદસ્તૃતીયઃ ।

ઇતિ વિભૂતિપાદઃ ।

અથ કૈવલ્યપાદઃ

યદાજ્ઞાયૈવ કૈવલ્યં વિનોપાયૈઃ પ્રજાયતે ।

તમેકમજમીશાનં ચિદાનન્દમયં સ્તુમઃ ॥

ઇદાનીં વિપ્રતિપત્તિસમુત્થભ્રાન્તિનિરાકરણેન યુક્ત્યા

કૈવલ્યસ્વરૂપજ્ઞાપનાય [પા૦ જ્ઞાનાય]

કૈવલ્યપાદોડયમારભ્યતે ।

તત્ર યાઃ પૂર્વમુક્તાઃ સિદ્ધયસ્તાસાં

नानाविधजन्मादिकारणप्रतिपादनद्वारेणैवं
 बोधयति — मदीया या अेताः सिद्धयस्ताः सर्वाः
 पूर्वजन्माभ्यस्तसमाधिबलाज्जन्मादिनिमित्तमात्रत्वेनाऽऽश्रित्य
 प्रवर्तन्ते । ततश्चानेकभवसाध्यस्य समाधेर्न
 क्षतिरस्तीत्याश्वासोत्पादनाय समाधिसिद्धेश्च प्राधान्यप्यापनार्थं
 डैवल्योपयोगार्थं च्याह —

जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः ॥ डैवल्य १ ॥

वृत्तिः — काश्चन जन्मनिमित्ता अेव सिद्धयो यथा
 पश्यादीनामाकाशगमनादयः । यथा वा कपिलमहर्षिप्रभृतीनां
 जन्मसमनन्तरमेवोपजायमाना ज्ञानादयः सांसिद्धिका गुणाः ।
 ओषधिसिद्धयो यथा पारदादिरसायनाद्युपयोगात् । मन्त्रसिद्धिर्यथा
 मन्त्रजपात् केषांयिदाकाशगमनादिः । तपःसिद्धिर्यथा विश्वामित्रादीनाम् ।
 समाधिसिद्धिः प्राक्प्रतिपादिता ।
 अेताः सिद्धयः पूर्वजन्मक्षयितकलेशानामेवोपजायन्ते । तस्मात्
 समाधिसिद्धाविवान्यासां सिद्धीनां समाधिरेव जन्मान्तराभ्यस्तः कारणम् ।
 मन्त्रादीनि निमित्तमात्राणि ॥ १ ॥

ननु नन्दीश्वरादिकानां जात्यादिपरिणामोऽस्मिन्नेव जन्मनि दृश्यते । तत्
 कथं जन्मान्तराभ्यस्तस्य समाधेः कारणात्वमुच्यते इत्याशङ्क्याह

जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् ॥ डैवल्य २ ॥

वृत्तिः — योऽयमिडैव जन्मनि नन्दीश्वरादीनां जात्यादिपरिणामः
 स प्रकृत्यापूरात् । पाश्चात्या अेव हि प्रकृतयोऽमुष्मिञ्जन्मनि
 विकारानापूरयन्ति जात्यन्तराकारेण परिणामन्ति ॥ २ ॥

ननु धर्माधर्मादयस्तत्र डियमाना उपलभ्यन्ते । तत् कथं
 प्रकृतीनामापूरकत्वम् इत्याह —

निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् ॥ डैवल्य ३ ॥

वृत्तिः — निमित्तं धर्मादि । तत् प्रकृतीनामर्थान्तरपरिणामे
 न प्रयोजकम् । न हि कार्येण कारणं प्रवर्तते । कुत्र तर्हि तस्य
 धर्मादिव्यापार इत्याह — वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् ।

ततस्तस्मादनुष्ठीयमानाद्धर्माद्भरणाभावरणकमधर्मादि तस्यैव
विरोधित्वाद्भेदः क्षयः क्रियते । तस्मिन् प्रतिबन्धके क्षीणे
प्रकृतयः स्वयमभिमतकार्याय प्रभवन्ति । दृष्टान्तमाह —
क्षेत्रिकवत् । यथा क्षेत्रिकः कृषीबलः डेदारात् डेदारान्तरं जलं
निनीषुर्जलप्रतिबन्धकावरणभेदमात्रं करोति । तस्मिन् भिन्ने जलं
स्वयमेव प्रसरद्रूपं परिणामं गृह्णाति न तु जलप्रसरणे तस्य
कश्चित् प्रयत्नः । अ एवं धर्मदिर्बोद्धव्यम् ॥ ३ ॥

यदा साक्षात्कृततत्त्वस्य योगिनो युगपत्
कर्मकुलभोगायाऽऽत्मीयनिरतिशयविभूत्यनुभवाद्
युगपदनेकशरीरनिर्मित्सा जायते तदा कुतस्तानि चित्तानि
प्रभवन्तीत्याह —

निर्माणचित्तान्यस्मितामात्रात् ॥ डैवल्य ४ ॥

वृत्तिः — योगिनः स्वयं निर्मितेषु कायेषु यानि चित्तानि तानि
मूलकारणादस्मितामात्रादेव तदिच्छया प्रसरन्ति । अत्रोर्विस्कुलिङ्गा
एव युगपत् परिणमन्ति ॥ ४ ॥

ननु बहुनां चित्तानां भिन्नाभिप्रायत्वान्नैककार्यकर्तृत्वं स्यादित्याह

प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम् ॥ डैवल्य ५ ॥

वृत्तिः — तेषामनेकेषां येतसां प्रवृत्तिभेदे व्यापारनानात्व
अेअकं योगिनश्चित्तं प्रयोजकं प्रेरकमधिष्ठातृत्वेन ।
तेन न भिन्नमतत्वम् । अयमर्थः — यथात्मीयशरीरे
मनश्चक्षुःपाण्यादीनि यथेच्छं प्रेरयत्यधिष्ठातृत्वेनैवेवं
कायान्तरेष्वपीति ॥ ५ ॥

जन्मादिप्रभवत्वात् सिद्धीनां चित्तमपि तत्प्रभवं पञ्चविधमेव ।
अतो जन्मादिप्रभववाञ्छित्तात् समाधिप्रभवस्य चित्तस्य
वैलक्षण्यमाह —

तत्र ध्यानजमनाशयम् ॥ डैवल्य ६ ॥

वृत्तिः — ध्यानजं समाधिजं यञ्छित्तं तत् पञ्चसु
मध्येऽनाशयं कर्मवासनारहितमित्यर्थः ॥ ६ ॥

यथेतरचित्तेभ्यो योगिनश्चितं विलक्षणं क्लेशादिरुद्धितं तथा
कर्मापि विलक्षणामित्याह —

कर्माशुक्लाकृष्णं योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् ॥ डैवल्य ७ ॥

वृत्तिः — शुभकृलदं कर्म यागादि शुक्लम् । अशुभकृलदं
ब्रह्मलत्यादि कृष्णम् । उभयसंकीर्णं शुक्लकृष्णम् । तत्र
शुक्लं कर्म वियक्षणानां दानतपःस्वाध्यायादिमतां पुरुषाणाम् ।
कृष्णं कर्म दानवानाम् [नारकानाम्] । शुक्लकृष्णं
मनुष्याणाम् । योगिनान्तु संन्यासवतां त्रिविधकर्मविपरीतं यत्
कृत्यागानुसन्धानेनैवानुष्ठानान्न किञ्चित् कृलमारभते ॥ ७ ॥

अस्यैव कर्माः कृलमाह —

ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्तिर्वासनानाम् ॥ डैवल्य ८ ॥

वृत्तिः — षड् द्विविधा कर्मवासनाः स्मृतिमात्रकृला
जात्यायुर्भोगकृलाश्च । तत्र जात्यायुर्भोगकृला ऐकानेकजन्मभवा
ऽत्यनेन पूर्वमेव (२।१२-१३) कृतनिर्णयाः । यास्तु
स्मृतिमात्रकृलास्तास्ततः कर्माणि येन कर्माणा यादृक् शरीरमारब्धं
देवमनुष्यतिर्यगादिभेदेन तस्य विपाकस्याऽनुगुणा अनुगुणा या
वासनास्तासामेव तस्मादभिव्यक्तिर्वासनानां भवति । अयमर्थः —
येन कर्माणा पूर्वं देवतादिशरीरमारब्धं जात्यन्तरशतव्यवधानेन
पुनस्तथाविधस्यैव शरीरस्यारम्भे तदनुगुणा अेव स्मृतिकृला
वासनाः प्रकटीभवन्ति । लोकान्तरेष्वेवार्थेषु तस्य स्मृत्यादयो
जायन्ते । षतरास्तु सत्योऽपि अव्यक्तसंज्ञास्तित्थन्ति न तस्यां दशायां
नारकादिशरीरोद्भववा वासना व्यज्जिमायान्ति ॥ ८ ॥

आसामेव वासनानां कार्यकारणभावानुपपत्तिमाशङ्क्य समर्थयितुमाह
—

जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयोरैकवृत्त्यात् ॥ डैवल्य ९ ॥

वृत्तिः — षड् नानायोनिषु भ्रमतां संसारिणां कांश्चिद्योनिमनुभूय
यदा यो-न्यन्तरसदस्रव्यवधानेन पुनस्तामेव योनिं प्रतिपद्यते तदा
तस्यां पूर्वानुभूतायां योनौ तथाविधशरीरादिव्यञ्जकापेक्षया
वासना याः प्रकटीभूता आसंस्तास्तथाविधव्यञ्जकाभावात्तिरोद्धिताः

પુનસ્તથાવિધવ્યઞ્જકશરીરાદિલાભે પ્રકટીભવન્તિ ।
જાતિદેશકાલવ્યવધાનેડપિ તાસાં સ્વાનુરૂપસ્મૃત્યાદિક્કલસાધન
આનન્તર્થ નૈરન્તર્થમ્ । કુતઃ । સ્મૃતિસંસ્કારયોરેકરૂપત્વાત્ । તથાહિ

અનુષ્ઠીયમાનાત્ કર્મણશ્ચિત્તસત્ત્વે વાસનારૂપઃ સંસ્કારઃ
સમુત્પદ્યેતે । સ ચ સ્વર્ગનરકાદીનાં ફલાનાં ચાહુરીભાવઃ
કર્મણાં વા યાગાદીનાં શક્તિરૂપતયાડવસ્થાનમ્ । કર્તુર્વા
તથાવિધભોગ્યભોક્તૃત્વરૂપં સામર્થ્યમ્ । સંસ્કારાત્ સ્મૃતિઃ
સ્મૃતેશ્ચ સુખદુઃખોપભોગસ્તદનુભવાચ્ચ પુનરપિ
સંસ્કારસ્મૃત્યાદયઃ । એવં ચ યસ્ય સ્મૃતિસંસ્કારાદયો
ભિન્નાસ્તસ્થાડનન્તર્યાભાવે દુર્લભઃ કાર્યકારણભાવઃ । અસ્માકં તુ
યદાનુભવ એવ સંસ્કારીભવતિ સંસ્કારશ્ચ સ્મૃતિરૂપતયા પરિણમતે
તદૈકસ્યૈવ ચિત્તસ્થાનુસન્ધાતૃત્વેન સ્થિતત્વાત્ર કાર્યકારણભાવો
દુર્ઘટઃ ॥ ૯ ॥

ભવત્વાનન્તર્થ કાર્યકારણભાવશ્ચ વાસનાનામ્ યદા તુ
પ્રથમમેવાનુભવઃ પ્રવર્તતે તદા કિં વાસનાનિમિત્ત ઉત નિર્નિમિત્ત
ઇતિ શકું વ્યપનેતુમાહ —

તાસામનાદિત્વં ચાડડશિષો નિત્યત્વાત્ ॥ કેવલ્ય ૧૦ ॥

વૃત્તિઃ — તાસાં વાસનાનામનાદિત્વમ્ । ન વિદ્યત આદિર્યસ્ય તસ્ય
ભાવસ્તત્ત્વં તાસામાદિર્નાસ્તીત્યર્થઃ । કુત ઇતિ । આશિષો નિત્યત્વાત્ ।
યેયમાશીર્મહામોહરૂપા સદૈવ સુખસાધનાનિ મે ભૂયાસુર્મા
કદાચન તેર્મે વિયોગો ભૂદિતિ યઃ સંકલ્પવિશેષો વાસનાનાં
કારણં તસ્ય નિત્યત્વાદનાદિત્વમિત્યર્થઃ । એતદુક્તં ભવતિ —
કારણસ્ય સન્નિહિતત્વાદનુભવસંસ્કારાદીનાં કાર્યાણાં પ્રવૃત્તિઃ
કેન વાર્યતે । અનુભવસંસ્કારાનુભિદ્ધં સંકોચવિકાશધર્મિ ચિત્તં
તત્તદભિવ્યઞ્જકવિપાકલાભાત્ તત્ત્લ્લરૂપતયા પરિણમત ઇત્યર્થઃ ॥ ૧૦ ॥

તાસામાનન્ત્યાહ્દાનં કથં ભવતીત્યાશઙ્ક્ય હાનોપાયમાહ —

હેતુફલાપ્રયાલમ્બનૈઃ સંગૃહીતત્વાદેષામભાવે તદભાવઃ ॥ કેવલ્ય
૧૧ ॥

વૃત્તિઃ — વાસનાનામનન્તરાનુભવો હેતુસ્તસ્થાપ્યનુભવસ્ય

रागाद्यस्तेषामविधेति साक्षात् पारम्पर्येण उेतुः । इलं शरीरादि
स्मृत्यादि य । आश्रयो बुद्धिसत्त्वम् । आलम्बनं यदेवानुभवस्य
तदेव वासनानाम् । अतस्तैर्लुतुङ्गलाश्रयालम्बनैरनन्तानामपि
वासनानां संगृहीतत्वात् । अेषां उेत्वादीनामभावे ज्ञानयोगाभ्यां
दग्धभीजकल्पत्वे विडिते निर्मूलत्वात् वासनाः प्ररोडन्ति न
कार्यमारभन्त इति तासामभावः ॥ ११ ॥

ननु प्रतिक्षाणं चित्तस्य नश्वरत्वोपलब्धेर्वासनानां
तत्फलानां य कार्यकारणभावेन युगपदभावित्वाद्भेदे
कथमेकत्वमित्याशङ्क्यैकत्वसमर्थनायाड —

अतीतानागतं स्वरूपतोऽस्त्यध्वभेदाद्भ्रमाणाम् ॥ डैवल्य १२ ॥

वृत्तिः — ँडात्यन्तमसतां भावानामुत्पत्तिर्न युक्तिमती
तेषां सत्त्वसम्बन्धायोगात् । न डि शशविषाणादीनां क्वचिदपि
सत्त्वसम्बन्धो दृष्टः । निरुपाध्ये य कार्ये डिमुद्दिश्य कारणानि
प्रवर्तन् । न ङ्यसन्तं विषयमालोच्य कश्चित् प्रवर्तते । सतामपि
विरोधान्नाभावसम्बन्धोऽस्ति । यत् स्वरूपं लब्धसत्ताकं तत् कथं
निरुपाध्यतामभावरूपतां वा भजते न विरुद्धं रूपं स्वीकरोतीत्यर्थः
।

तस्मात् सतामभावासम्भवादसतां योत्पत्त्यसम्भवात्
तैस्तैर्धर्मैर्विपरिणाममानो धर्मा सदैकरूप अेवावतिष्ठते ।
धर्मास्तु त्रध्वकत्वेन [पा० अधिकत्वेन] त्रैकालिकत्वेन
तत्र व्यवस्थिताः स्वस्मिन् स्वस्मिन्नध्वनि व्यवस्थिताः न
स्वरूपं त्यजन्ति । वर्तमानेऽध्वनि व्यवस्थिताः डेवलं
भोग्यतां भजन्ते । तस्माद्भ्रमाणामेवातीतानागताध्वभेदात्
तेनैव रूपेण कार्यकारणभावोऽस्मिन् दर्शने प्रतिपद्यते ।
तस्मादपवर्गपर्यन्तमेकमेव चित्तं धर्मितयाऽनुवर्तमानं न
निहोतुं पार्यते ॥ १२ ॥

त अेते धर्मधर्मिणः डिंरूपा इत्याड —

ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणात्मानः ॥ डैवल्य १३ ॥

वृत्तिः — य अेते धर्मधर्मिणः

प्रोक्तास्ते व्यक्तसूक्ष्मभेदेन व्यवस्थिताः गुणाः

સત્વરજસ્તમોરૂપાસ્તદાત્માનસ્તત્સ્વભાવાસ્તત્પરિણામરૂપા ઇત્યર્થઃ ।

યતઃ સત્વરજસ્તમોભિઃ સુખદુઃખમોહરૂપૈઃ સર્વાસાં

બાહ્યાભ્યન્તરભેદભિન્નાનાં ભાવવ્યક્તીનામન્વયાનુગમો દૃશ્યતે ।

યદ્યદન્વયિ તત્તત્ પરિણામરૂપં દૃષ્ટમ્ । યથા ઘટાદયો

મૃદન્વિતા મૃત્પરિણામરૂપાઃ ॥ ૧૩ ॥

યદ્યેતે ત્રયો ગુણાઃ સર્વત્ર મૂલકારણં કથમેકો ધર્મીતિ વ્યપદેશ

ઇત્યાશક્ક્યાહ —

પરિણામૈકત્વાદ્વસ્તુતત્ત્વમ્ ॥ કેવલ્ય ૧૪ ॥

વૃત્તિઃ — યદ્યપિ ત્રયો ગુણાસ્તથાપિ

તેષામડ્ગાડ્ગિભાવગમનલક્ષણો યઃ પરિણામઃ

ક્વચિત્ સત્ત્વમડ્ગિ ક્વચિદ્રજઃ ક્વચિચ્ચ તમ

ઇત્યેવંરૂપસ્તસ્યૈકત્વાદ્વસ્તુનસ્તત્ત્વમેકમુચ્યતે । યથા — ઇયં

પૃથિવી । અયં વાયુરિત્યેવમાદિ ॥ ૧૪ ॥

નનુ જ્ઞાનવ્યતિરિક્તે સત્યર્થે વસ્ત્વેકમનેકં વા વક્તું યુજ્યતે । યદા

ચ વિજ્ઞાનમેવ વાસનાવશાત્ કાર્યકારણભાવેનાવસ્થિતં તથા તથા

પ્રતિભાતિ તદા કથમેતચ્છક્યતે વક્તુમિત્યાશક્ક્યાહ —

વસ્તુસામ્યે ચિત્તભેદાત્તયોર્વિવિક્તઃ પન્થઃ ॥ કેવલ્ય ૧૫ ॥

વૃત્તિઃ — તયોર્જ્ઞાનાર્થયોર્વિવિક્તઃ પન્થા વિવિક્તો માર્ગો

દેશ ઇતિ યાવત્ । કથમ્ । વસ્તુસામ્યે ચિત્તભેદાત્ । સમાને

વસ્તુનિ સ્થાદાવુપલભ્યમાને નાનાપ્રમાતૃઇણાં ચિત્તસ્ય ભેદઃ

સુખદુઃખમોહરૂપતયા સમુપલભ્યતે । તથાહિ એકસ્યાં રૂપલાવણ્યવત્યાં

યોષિતિ ઉપલભ્યમાનાયાં સરાગસ્ય સુખમુત્પદ્યતે સપત્ન્યાસ્તુ દ્રેષઃ

પરિપ્રાજકાદેર્દૃણેત્યેકસ્મિન્ વસ્તુનિ નાનાવિધચિત્તોદયાત્ કથં

ચિત્તકાર્યત્વં વસ્તુન એકચિત્તકાર્યત્વે વસ્ત્વેકરૂપતયૈવાડવભાસેત

।

કિંચ ચિત્તકાર્યત્વે વસ્તુનો યદીયસ્ય ચિત્તસ્ય તદ્વસ્તુ કાર્યં

તસ્મિન્નર્થાન્તરવ્યાસક્તે તદ્વસ્તુ ન કિંચિત્ સ્યાત્ । ભવત્વિતિ

ચેન્ન । તદેવ કથમન્ચૈર્બહુભિરુપલભ્યેત । ઉપલભ્યતે ચ

તસ્માન્ન ચિત્તકાર્યમ્ । અથ યુગપદ્મહુભિઃ સોડર્થઃ ક્રિયતે તદા

બહુનિર્મિતસ્યાર્થસ્યૈકનિર્મિતાદ્વૈલક્ષણ્યં સ્યાત્ । યદા તુ વૈલક્ષણ્યં

नेष्यते तदा कारणाभेदे सति कार्यभेदस्याभावे निर्दुक्तमेकत्रुपं
 वा जगत् स्यात् । अेतदुक्तं भवति — सत्यपि भिन्ने कारणे यदि
 कार्यस्याभेदस्तदा समग्रं जगन्नानाविधकारणजन्यमेकत्रुपं
 स्यात् । कारणभेदाननुगमात् स्वातन्त्र्येण निर्दुक्तं वा स्यात् ।
 यद्येवं कथं तेन त्रिगुणात्मना चित्तेनैकस्यैव प्रमातुः
 सुभद्रुःप्रमोडमयानि ज्ञानानि जन्यन्ते [पा० कथं तेन
 त्रिगुणात्मनाऽर्थे नैकस्यैव प्रमातुः सुभद्रुःप्रमोडमयानि ज्ञानानि
 न जन्यन्ते] । मैवम् । यथाऽर्थस्त्रिगुणस्तथा चित्तमपि
 त्रिगुणम् । तस्यार्थप्रतिभासोत्पत्तौ धर्मादयः सडकारिकारणम् ।
 तदुद्भवाम्बिभववशात् कदाचिच्छित्तस्य तेन तेन त्रुपेणामिव्यक्तिः
 ।

तथा च — कामुकस्य सन्निहितयां योषिति धर्मसडकृतं
 चित्तं सत्त्वस्याऽङ्गितया परिणाममानं सुभमयं भवति ।
 तदेवाऽधर्मसडकारि रजसोऽङ्गितया दुःप्ररुपं सपत्नीमात्रस्य
 भवति । तीव्राधर्मसडकारितया परिणाममानं तमसोऽङ्गित्वेन
 कोपनायाः सपत्न्या मोडमयं भवति । तस्माद्विज्ञानव्यतिरेकेणास्ति
 ग्राह्यार्थः [पा० ग्राह्योऽर्थः] ।
 तदेवं विज्ञानार्थयोस्तादात्म्यविरोधान्न कार्यकारणभावः । कारणाभेदे
 सत्यपि कार्यभेदप्रसङ्गादिति ज्ञानाद्व्यतिरिक्तत्वमर्थस्य व्यवस्थितम् ॥ १५ ॥

यद्येवं ज्ञानं येत् प्रकाशकत्वाद्ग्राहणस्वभावमर्थश्च
 प्रकाश्यत्वाद्ग्राह्यस्वभावस्तदा युगपत् सर्वानर्थान् कथं न गृह्णाति ।
 न स्मरति येत्याशङ्कं परिहर्तुमाड —

तदुपरागापेक्षित्वाच्छित्तस्य वस्तु ज्ञाताज्ञातम् ॥ डैवल्य १६ ॥

वृत्तिः — तस्यार्थस्योपरागादाकारसमर्पणाच्छित्ते आह्यं वस्तु
 ज्ञातमज्ञातं च भवति । अयमर्थः — सर्वः पदार्थ आत्मलाभे
 चित्तं सामग्रीमपेक्षते । नीलाद्विज्ञानं योपजायमानमिन्द्रियप्रणालिकया
 समागतमर्थोपरागं सडकारिकारणत्वेनापेक्षते । व्यतिरिक्तस्यार्थस्य
 सम्भन्धाभावाद्ग्राहीतुमशक्यत्वात् ।

ततश्च येनैवार्थेनास्य स्वतृपोपरागः कृतस्तमेवार्थं
 तज्ज्ञानं व्यवहारयोग्यतां नयति । ततः सोऽर्थो ज्ञात उच्यते ।
 येन याऽऽकारो न समर्पितः स न ज्ञातत्वेन व्यवह्रियते ।

યસ્મિંશ્ચાનુભૂતેડર્યે સાદૃશ્યાદિરર્થઃ સંસ્કારમુદ્બોધયન્
સહકારિતાં પ્રતિપદ્યતે તસ્મિન્નેવાર્યે સ્મૃતિરુપજાયત ઇતિ ન સર્વત્ર
જ્ઞાનં નાપિ સ્મૃતિરિતિ ન કશ્ચિદ્ધિરોધઃ ॥ ૧૬ ॥

યદ્યેવં પ્રમાતાપિ પુરુષો યસ્મિન્ કાલે નીલં વેદ્યતે ન તસ્મિન્ કાલે
પીતાદિમતશ્ચિત્તસત્ત્વસ્યાપિ કદાચિત્ ગ્રહીતૃરૂપત્વાદાકારગ્રહણે
પરિણામિત્વં પ્રાપ્તમિત્યાશઙ્કાં પરિહર્તુમાહ —

સદા જ્ઞાતાશ્ચિત્તવૃત્તયઃ તત્પ્રભોઃ પુરુષસ્યાપરિણામિત્વાત્ ॥ કૈવલ્ય ૧૭ ॥

વૃત્તિઃ — યા એતાશ્ચિત્તસ્ય પ્રમાણવિપર્યયાદિરૂપા વૃત્તયઃ,
તાસ્તત્પ્રભોશ્ચિત્તસ્ય ગ્રહીતુઃ પુરુષસ્ય સદા સર્વકાલમેવ
જ્ઞાતાઃ [પા૦ ગ્ેયેયાઃ] । તસ્ય ચિદ્રૂપતયાડપરિણામિત્વાત્
પરિણામિત્વાભાવાદિત્યર્થઃ । યદ્યસૌ પરિણામી સ્યાત્ તદા પરિણામસ્ય
કદાચિત્કત્વાત્ તાસાં ચિત્તવૃત્તીનાં સદા જ્ઞાતત્વં નોપપદ્યેત ।
અયમર્થઃ — પુરુષસ્ય ચિદ્રૂપસ્ય સદૈવાધિષ્ઠાતૃત્વેન
વ્યવસ્થિતસ્ય યદન્તરડ્ગં નિર્મલં સત્ત્વમ્ તસ્યાપિ
સદૈવાવસ્થિતત્વાદ્યેનાર્થેનોપરક્રંતં ભવતિ તથાવિધસ્યાર્થસ્ય સદૈવ
ચિચ્છાયાસંક્રાન્તિસદ્ભાવસ્તસ્યાં સત્યાં સિદ્ધં જ્ઞાતૃત્વમિતિ ન
કદાચિત્ કાચિત્ પરિણામિત્વાશઙ્કા ॥ ૧૭ ॥

નનુ ચિત્તમેવ યદિ સત્ત્વોલ્લર્ષાત્ પ્રકાશકમ્ તદા
સ્વપરપ્રકાશરૂપત્વાદાત્માનમર્થં ચ પ્રકાશયતીતિ તાવતૈવ
વ્યવહારસમાપ્તિઃ । કિં ગ્રહીત્રન્તરેણેત્યાશઙ્કામપનેતુમાહ —

ન તત્સ્વાભાસં દૃશ્યત્વાત્ ॥ કૈવલ્ય ૧૮ ॥

વૃત્તિઃ — તચ્ચિત્તં સ્વાભાસં સ્વપ્રકાશકં ન ભવતિ
પુરુષવેદ્યં ભવતીતિ યાવત્ । કુતઃ । દૃશ્યત્વાત્ । યત્ કિલ દૃશ્યં
તત્ દ્રષ્ટવેદ્યં દૃષ્ટં યથા ઘટાદિ । દૃશ્યં ચ ચિત્તં
તસ્માન્ન સ્વાભાસમ્ ॥ ૧૮ ॥

નનુ સાધ્યાવિશિષ્ટોડયં હેતુઃ । દૃશ્યત્વમેવ ચિત્તસ્યાસિદ્ધમ્ ।
કિંચ સ્વબુદ્ધિસંવેદનદ્વારેણ હિતાહિતપ્રાપ્તિપરિહારરૂપા વૃત્તયો
દૃશ્યન્તે । તથાહિ — કુદ્યોડહં ભીતોડહમત્ર મે રાગ
ઇત્યેવમાદ્યા સંવિત્ બુદ્ધેરસંવેદને નોપપદ્યત ઇત્યાશઙ્કામપનેતુમાહ

अेकसमये शोभयानवधारणम् ॥ कैवल्य १८ ॥

वृत्तिः — अर्थस्य संवित्तिरिदन्तया व्यवहारयोग्यतापादनम् ।
 अयमर्थः सुभुङ्तेतुर्दुःखुङ्तेतुर्वेति । बुद्धेः संविदुभयव्यवहारमाकारेण
 सुभुङ्तेऽभुङ्तेपतया व्यवहारक्षमतापादनम् । अेवविधं य
 व्यापारद्वयमर्थप्रत्यक्षकाले न युगपत् कर्तुं शक्यं विरोधात् । न
 हि विरुद्धयोर्व्यापारयोर्युगपत् सम्भवोऽस्ति ।
 अत अेकस्मिन् काल उभयस्य स्वरुपस्याऽर्थस्य
 यावधारयितुमशक्यत्वात् चित्तं स्वप्रकाशकं भवति । किन्तु
 अेवविधव्यापारद्वयनिष्पाद्यस्य कृत्वयस्यासंवेदनाद्बुद्धिर्मुभयतयैव
 स्वनिष्ठत्वेन चित्तस्य स्वयं वेदनादर्थनिष्ठमेव कृतं न
 स्वनिष्ठमित्यर्थः ॥ १८ ॥

ननु मा भूद्बुद्धेः स्वयं ग्राहणं बुद्ध्यन्तरेण
 भविष्यतीत्याशङ्क्याह —

चित्तान्तरदृश्ये बुद्धिर्बुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्कुरश्च ॥ कैवल्य २० ॥

वृत्तिः — यद्वि हि बुद्धिर्बुद्ध्यन्तरेण वेद्यते साऽपि बुद्धिः
 स्वयमभुद्धा बुद्ध्यन्तरं प्रकाशयितुमसमर्थेति तस्या ग्राहकं [
 पा० भोधकम्] बुद्ध्यन्तरं कल्पनीयं तस्याऽप्यन्यदित्यनवस्थानात्
 पुरुषान्तरेणार्थप्रतीतिर्न स्यात् । न हि प्रतीतवप्रतीतायामर्थः
 प्रतीतो भवति ।

स्मृतिसंकरश्च प्राप्नोति — रुपे रसे वा समुत्पन्नायां
 बुद्धौ तद्ग्राहिकाणामनन्तानां बुद्धीनां समुत्पत्तेर्बुद्धिजनितैः
 संस्कारैर्यदा युगपद्बुद्धयः स्मृतयः क्षियन्ते तदा
 बुद्धेरपर्यवसानाद्बुद्धिस्मृतीनां य बह्वीनां युगपदुत्पत्तेः
 कस्मिन्नर्थे स्मृतिरियमुत्पन्नेति ज्ञातुमशक्यत्वात् स्मृतीनां संकरः
 स्यात् । इयं रुपे स्मृतिरियं रसे स्मृतिरिति न ज्ञायेत ॥ २० ॥

ननु बुद्धेः स्वप्रकाशत्वाभावे बुद्ध्यन्तरे यासंवेदने कथमयं
 विषयसंवेदनरूपो व्यवहार इत्याशङ्क्य स्वसिद्धान्तमाह —

चित्तेरप्रतिसङ्कमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनम् ॥ कैवल्य
 २१ ॥

वृत्तिः — पुरुषश्चिद्रूपत्वास्थितिः साऽप्रतिसङ्कमा ।
 न विद्यते प्रतिसङ्कमोऽन्यत्र गमनं यस्याः सा तथोक्ता ।
 अन्येनासङ्घीर्षीति यावत् । यथा गुणो अङ्गाङ्गिभावलक्षणो परिणामे
 अङ्गिं गुणं संकामन्ति तद्रूपतामिवाऽऽपद्यन्ते । यथा वा लोके
 परमाणवः प्रसरन्तो विषयमावृणयन्ति [पा० आरोपयन्ति]
 नैवं चित्तिशक्तिस्तस्याः सर्वद्वैकवृत्तया सुप्रतिष्ठितत्वेन
 व्यवस्थितत्वात् ।
 अतस्तत्सन्निधाने यदा बुद्धिस्तदाकारतामापद्यते येतनेवोपजायते
 [पा० येतनोपजायते] बुद्धिवृत्तिप्रतिसङ्कान्ता य
 यदा चिच्छक्तिर्बुद्धिवृत्तिविशिष्टतया संवेद्यते [पा०
 बुद्धिवृत्त्यावेशात्तथा सम्पद्यते] तदा बुद्धेः स्वस्या आत्मनो
 वेदनं संवेदनं भवतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

एत्थं स्वसंविदितं चित्तं सर्वानुग्रहणसामर्थ्येन
 सकलव्यवहारनिर्वाहकमं भविष्यतीत्याह —
 दृष्टदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् ॥ कैवल्य २२ ॥

वृत्तिः — द्रष्टा पुरुषस्तेनोपरक्तं तत्सन्निधानेन तद्रूपतामिव
 प्राप्नोति दृश्योपरक्तं विषयोपरक्तं गृहीतविषयाकारपरिणामं
 यदा भवति तदा तदेव चित्तं सर्वार्थग्रहणसमर्थं भवति ।
 यथा निर्मलं स्फटिकदर्पणाद्यैव प्रतिबिम्बग्रहणसमर्थम् । अेवं
 रजस्तमोभ्यामनभिभूतं सत्त्वं शुद्धत्वास्थिच्छायाग्रहणसमर्थं
 भवति । न पुनरशुद्धत्वाद्रजस्तमसी ।
 तन्न्यगभूतरजस्तमोवृत्तमङ्गितया सत्त्वं
 निश्चलप्रदीपशिभाकारं सदैकवृत्तया परिणाममानं
 चिच्छायाग्रहणसामर्थ्यादामोक्षप्राप्तेरवतिष्ठते ।
 यथाऽयस्कान्तसन्निधाने लोहस्य यवनमाविर्भवत्येवं
 चिद्रूपपुरुषसन्निधाने सत्त्वस्याभिव्यङ्ग्यमभिव्यज्यते चैतन्यम् ।
 अत एवास्मिन्दर्शने द्वे चिच्छक्ती —
 नित्योद्विताऽभिव्यङ्ग्या य । नित्योद्विता चिच्छक्तिः
 पुरुषसन्निधानादभिव्यक्तमभिव्यङ्ग्यचैतन्यं सत्त्वम् । अभिव्यङ्ग्या
 चिच्छक्तिस्तदत्यन्तसन्निहितत्वादनन्तरङ्गं पुरुषस्य भोग्यतां
 प्रतिपद्यते । तदेव शान्तब्रह्मवादिभिः सांख्यैः पुरुषस्य

परमात्मनोऽधिष्ठेयं कर्मानुरूपं सुषुप्तुःप्रभोक्तृतया
व्यपदिश्यते ।

यत्त्वन्द्रिक्तत्वादेकस्यापि गुणस्य कदाचित् कस्यचिदङ्गित्वात् त्रिगुणं
प्रतिक्षाणं परिणाममानं सुषुप्तुःप्रभोऽत्मकमनिर्मलं तत्तस्मिन्
कर्मानुरूपे शुद्धे सत्त्वे स्वाकारसमर्पणद्वारेण संवेद्यतामापाद्यति
तच्छुद्धमाद्यं चित्तसत्त्वमेवेति प्रतिसङ्कान्तश्चिच्छायमन्यतो
गृहीतविषयाकारेण चित्तेनोपह्वैकितमाकारं चित्सङ्कान्तिबलात्
येतनायमानं वास्तवयैतन्नाभावेऽपि सुषुप्तुःप्रस्वरूपं
भोगमनुभवति । स अयं भोगोऽत्यन्तसन्निधानेन
विवेकाग्रदण्डादभोक्तुरपि पुरुषस्य भोग इति व्यपदिष्यते ।
अनेनैवाभिप्रायेण विन्ध्यवासिनोक्तम् — सत्त्वतथ्यत्वमेव
पुरुषतथ्यत्वमिति । अन्यत्रापि — प्रतिबिम्बे
प्रतिबिम्बमानश्चायासदृशश्चायोद्भवः प्रतिबिम्बशब्देनोच्यते ।
अयं सत्त्वेऽपि पौरुषेयश्चिच्छायासदृशश्चिदभिव्यक्तिः
प्रतिसङ्कान्तिशब्दार्थ इति ।

ननु प्रतिबिम्बं नाम निर्मलस्य नियतपरिणामस्य निर्मले दृष्टम् ।
यथा मुषस्य दर्पाणो । अत्यन्तनिर्मलस्य व्यापकस्यापरिणामिनः
पुरुषस्य तस्मादत्यन्तनिर्मलात् पुरुषादनिर्मले सत्त्वे कथं
प्रतिबिम्बनमुपपद्यते ।
उच्यते — प्रतिबिम्बनस्य स्वरूपमनवगच्छता भवतेऽमव्यधाधि ।
यैव सत्त्वगताया अभिव्यङ्ग्यायाश्चिच्छक्तेः पुरुषस्य
सान्निध्यादभिव्यक्तिः सैव प्रतिबिम्बनमुच्यते । यादृशी पुरुषगता
श्चिच्छक्तिस्तच्छायाध्यत्राविर्भवति ।

यद्यप्युक्तमत्यन्तनिर्मलः पुरुषः कथमनिर्मले सत्त्वे
प्रतिसंक्रामतीति तदध्यनैकान्तिकम् । नैर्मत्यादपदुष्टेऽपि
जलादावादित्याद्यः प्रतिसंक्रान्ताः समुपलभ्यन्ते ।
यद्यप्युक्तमनवच्छिन्नस्य नास्ति प्रतिसंक्रान्तिरिति तदध्ययुक्तं
व्यापकस्याध्याकाशस्य दर्पनादौ प्रतिसंक्रान्तिदर्शनात् । अयं सति न
काश्चिदनुपपत्तिः प्रतिबिम्बदर्शनस्य ।

ननु सात्त्विकपरिणामरूपे बुद्धिसत्त्वे
पुरुषसन्निधानादभिव्यङ्ग्यायाश्चिच्छक्तेर्भाष्याकारसंक्रान्तौ
पुरुषस्य सुषुप्तुःप्ररूपो भोग इत्युक्तम् तदनुपपन्नम् । तदेव

चित्तसत्त्वं प्रकृतावपरिणतायां कथं सम्भवति किमर्थश्च
तस्याः परिणामः ।

अथोच्येत पुरुषस्यार्थोपभोगसम्पादनं तथा कर्तव्यम् । अतः
पुरुषार्थकर्तव्यतयाऽस्या युक्त एव परिणामः । तस्यानुपपन्नम् ।
पुरुषार्थकर्तव्यताया अवानुपपत्तेः । पुरुषार्थो मया कर्तव्य
एवंविधोऽध्यवसायः पुरुषार्थकर्तव्यतोच्यते । जडायाश्च
प्रकृतेः कथं प्रथममेवंविधोऽध्यवसायः । अस्ति येऽध्यवसायः
कथं जडत्वम् ।

अत्रोच्यते — अनुलोमप्रतिलोमलक्षणपरिणामद्वये
सङ्गं शक्तिद्वयमस्ति । तदेव पुरुषार्थकर्तव्यतोच्यते ।
सा य शक्तिरयेतनाया अपि प्रकृतेः सङ्गैव । तत्र
महदादिमहाभूतपर्यन्तोऽस्या बहिर्भूतयाऽनुलोमः परिणामः । पुनः
स्वकारणानुप्रवेशनद्वारेणस्मिताऽन्तः परिणामः प्रतिलोमः ।
एत्थं पुरुषस्य भोगपरिसमाप्तेः [पा० आ भोगपरिसमप्तेः]
सङ्गशक्तिद्वयक्षयात् कृतार्था प्रकृतिर्न पुनः परिणाममारभते ।
एवंविधायां य पुरुषार्थकर्तव्यतायां जडाया अपि प्रकृतेर्न
काश्चिदनुपपत्तिः ।

ननु यदीदृशी शक्तिः सङ्गैव प्रधानस्यास्ति तत् किमर्थं
भोक्षार्थिभिर्मोक्षाय यत्रः कियते । भोक्षस्य यानर्थनीयत्वे
तदुपदेशकशास्त्रस्थानर्थक्यं स्यात् । उच्यते — योऽयं
प्रकृतिपुरुषयोरनादिर्भोग्यभोक्तृत्वलक्षणः [पा०
भोक्तृत्वाबलक्षणः] सम्बन्धस्तस्मिन् सति व्यक्तयेतनायाः
प्रकृतेः कर्तृत्वाभिमानाद्गुणानुभवे सति कथमियं
दुःखनिवृत्तिरात्यन्तिकी मम स्यादिति भवत्येवाध्यवसायः । अतो
दुःखनिवृत्त्युपायोपदेशकशास्त्रोपदेशापेक्षाऽस्त्येव प्रधानस्य ।
तथाभूतमेव कर्मानुष्ठानं बुद्धिसत्त्वं शास्त्रोपदेशस्य विषयः ।
दर्शनान्तरेष्वप्येवंविध एवाविद्यास्वभावः शास्त्रेऽधिक्रियते [
अभिधीयते] ।

स य भोक्षाय प्रयतमान एवंप्रियशास्त्रोपदेशं सङ्कारिणामपेक्ष्य
भोक्षाण्यं क्लमसाद्यति । सर्वाण्येव कार्याणि प्राप्तायां
सामग्र्यामात्मानं लभन्ते । अस्य प्रतिलोमपरिणामद्वारेणैवोत्पाद्यस्य
भोक्षाण्यस्य कार्यस्येदृश्येव सामग्री प्रमाणेन निश्चिता

प्रकारान्तरेणानुपपत्तेः । अतस्तां विना कथं भवितुमर्हति ।
 अतः स्थितमेतत् — संक्रान्तविषयोपरागमभिव्यक्तचिच्छायं
 बुद्धिसत्त्वं विषयनिश्चयद्वारेण समग्रां लोकयात्रां निर्वाहयतीति ।
 अवेदविधमेव चित्तं पश्यन्तो भ्रान्ताः स्वसंवेदनं चित्तं
 चित्तमात्रं यं जगदित्येवं भ्रुवाणाः प्रतिभोधिता भवन्ति ॥ २२ ॥
 ननु यद्येवंविधादेव चित्तात् सकलव्यवहारनिष्पत्तिः कथं
 प्रमाणाशून्यो द्रष्टाऽऽभ्युपगम्यत इत्याशङ्क्य द्रष्टुः प्रमाणाभावं

तदसङ्ख्येयवासनाभिश्चित्रमपि परार्थं संलत्यकारित्वात् ॥ डैवल्य
 २३ ॥

वृत्तिः — तदेव चित्तं संप्र्यातुमशक्याभिर्वासनाभिश्चित्रमपि
 नानारूपमपि परार्थं परस्य स्वामिनो भोक्तुर्भोगापवर्गलक्षणमर्थं
 साधयतीति । कुतः । संलत्यकारित्वात् संलत्य सम्भूय
 भिलित्वाऽर्थङ्कियाकारित्वात् । यस्य संलत्यार्थङ्कियाकारि तत्
 परार्थं दृष्टम् । यथा शयनासनादि । सत्त्वरजस्तमांसि य
 चित्तलक्षणपरिणामभाञ्जि संलत्यकारीणि यातः परार्थानि । यः
 परः स पुरुषः ।

ननु यादृशेन शयनासनादीनां परेण शरीरवता
 पारार्थ्यमुपलब्धं तद्दृष्टान्तभवेन तादृशं अवे परः सिध्यति ।
 यादृशश्च भवतां परोऽसंलतद्रूपोऽभिप्रेतस्तद्विपरीतस्य
 सिद्धेरयमिष्टविधातकृद्देतुः ।
 उच्यते — यद्यपि सामान्येन परार्थमात्रे व्याप्तिर्गृहीता
 तथाऽपि सत्त्वादिविलक्षणार्थमिपर्यालोचनया तद्विलक्षणं
 अवे भोक्ता परः सिध्यति । यथा यन्नावृते शिष्यरिणि
 विलक्षणाद्भ्रूमाद्भक्तिरनुमीयमानं इतरवह्निविलक्षणश्चन्दनप्रभव
 अवे प्रतीयते । अवेमिहापि विलक्षणस्य सत्त्वाभ्यस्य भोग्यस्य
 परार्थत्वेऽनुमीयमाने तथाविधं अवे भोक्ताऽधिष्ठाता
 परश्चिन्मात्ररूपोऽसंलतः सिध्यति ।
 यद्वि य तस्य परत्वं सर्वोत्कृष्टत्वमेवं प्रतीयते
 तथापि तामसेभ्यो विषयेभ्यः प्रकृष्यते शरीरं
 प्रकाशरूपेन्द्रियाश्रयत्वात् । तस्मादपि प्रकृष्यन्ते इन्द्रियाणि ।

તતોડપિ પ્રકૃષ્ટે સત્ત્વં પ્રકાશરૂપમ્ । તસ્થાપિ યઃ પ્રકાશકઃ
પ્રકાશ્યવિલક્ષણઃ સ ચિદ્રૂપ એવ [પા૦ ઇવ] ભવતીતિ
કુતસ્તસ્ય સંહતત્વમ્ ॥ ૨૩ ॥

ઇદાનીં શાસ્ત્રકૃલં કૈવલ્યં નિર્ણૈતું દશભિઃ સૂત્રૈરુપકમતે —
વિશેષદર્શિન આત્મભાવભાવનાનિવૃત્તિઃ ॥ કૈવલ્ય ૨૪ ॥

વૃત્તિઃ — એવં સત્ત્વપુરુષયોરન્યત્વે સાધિતે યસ્તયોર્વિશેષં
પશ્યતિ — અયમસ્માદન્ય ઇત્યેવંરૂપમ્ — તસ્ય
વિજ્ઞાતચિત્તરૂપસત્ત્વસ્ય ચિત્તે યાડડત્મભાવભાવના સા નિવર્તતે ।
ચિત્તમેવ કર્તુ જ્ઞાતુ ભોક્ત્રિત્યભિમાનો નિવર્તતે ॥ ૨૪ ॥
તસ્મિન્ સતિ કિં ભવતીત્યાહ —

તદા વિવેકનિમ્નં કૈવલ્યપ્રાગભારં ચિત્તમ્ ॥ કૈવલ્ય ૨૫ ॥

વૃત્તિઃ — યદસ્થાજ્ઞાનનિમ્નપથં બહિર્મુખં વિષયોપભોગકૃલં
ચિત્તમાસીત્તદિદાનીં વિવેકનિમ્નં વિવેકમાર્ગમન્તર્મુખં
કૈવલ્યપ્રાગભારં કૈવલ્યપ્રારમ્ભં સમ્પદ્યત ઇતિ ॥ ૨૫ ॥

અસ્મિંશ્ચ વિવેકવાહિનિ ચિત્તે યેડન્તરાયાઃ પ્રાદુર્ભવન્તિતેષાં
હેતુપ્રતિપાદનદ્વારેણ ત્યાગોપાયમાહ —

તચ્છિદ્રેષુ પ્રત્યયાન્તરાણિ સંસ્કારેભ્યઃ ॥ કૈવલ્ય ૨૬ ॥

વૃત્તિઃ — તસ્મિન્ સમાધૌ સ્થિતસ્ય છિદ્રેષ્વન્તરાયેષુ
યાનિ પ્રત્યયાન્તરાણિ વ્યુત્થાનરૂપાણિ જ્ઞાનાનિ પ્રાગભૂતેભ્યઃ
વ્યુત્થાનાનુભવજેભ્યઃ સંસ્કારેભ્યોડહં મમેત્યેવંરૂપાણિ
ક્ષીયમાણેભ્યોડપિ પ્રાદુર્ભવન્તિ । અન્તઃકરણોચ્છિત્તિદ્વારેણ તેષાં
હાનં કર્તવ્યમિત્યુક્તં ભવતિ ॥ ૨૬ ॥

હાનોપાયશ્ચ પૂર્વમેવોક્ત ઇત્યાહ —

હાનમેષાં કલેશવદુક્તમ્ ॥ કૈવલ્ય ૨૭ ॥

વૃત્તિઃ — યથા કલેશાનામવિદ્યાદીનાં હાનં પૂર્વમુક્તમ્
(૨।૧૦-૧૧) તથા સંસ્કારાણામપિ કર્તવ્યમ્ । યથા તે જ્ઞાનાગ્નિના
પ્લુષ્ટા દગ્ધબીજકલ્પા ન પુનશ્ચિત્તભૂમૌ પ્રરોહં લભન્તે તથા
સંસ્કારા અપિ ॥ ૨૭ ॥

अेव य प्रत्ययान्तरान्तरानुदये स्थिरीभूते समाधौ यादृशस्य
योगिनः समाधिः प्रकर्षप्रामिर्भवति तथाविधमुपायमाड —

प्रसङ्ग्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकप्यातेर्धर्ममेघः समाधिः ॥ डैवल्य २८ ॥

वृत्तिः — प्रसंभ्यान् यावतां तत्त्वानां यथाङ्गं व्यवस्थितानां
परस्परविलक्षणस्वरूपविभावनम् । तस्मिन् सत्यप्यकुसीदस्य
हृलमलिप्सोः प्रत्ययान्तराणामनुदये सर्वप्रकारविवेकप्यातेः
परिशोषाद्धर्ममेघः समाधिर्भवति । प्रकृष्टमशुकलकृष्णं
धर्मं परमपुरुषार्थसाधकं मेडति सिञ्चतीति धर्ममेघः । अनेन
प्रकृष्टधर्मस्यैव ज्ञानडेतुत्वमित्युपपादितं भवति ॥ २८ ॥

तस्माद्धर्ममेघात् किं भवतीत्याड —

ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः ॥ डैवल्य २९ ॥

वृत्तिः — क्लेशानामविधादीनामिनिवेशान्तानां कर्मणां य
शुकलादिभेदेन त्रिविधानां ज्ञानोदयात् पूर्वपूर्वकारणानिवृत्त्या
निवृत्तिर्भवति ॥ २९ ॥

तेषु निवृत्तेषु किं भवतीत्याड —

तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्थानन्त्याज्ज्ञेयमल्पम् ॥ डैवल्य ३० ॥

वृत्तिः — आप्रियते चित्तमेभिरित्यावरणानि
क्लेशास्त अेव मलास्तेभ्योऽपेतस्य तद्विरडितस्य ज्ञानस्य
गगननिभस्थानन्त्यादनवच्छेदाज्ज्ञेयमल्पं गणनास्पदं भवति ।
अक्लेशेनैव सर्वं ज्ञेयं ज्ञानातीत्यर्थः ॥ ३० ॥

ततः किमित्याड —

ततः कृतार्थानां परिणामङ्गमसमाप्तिर्गुणानाम् ॥ डैवल्य ३१ ॥

वृत्तिः — कृतो निष्पादितो भोगापवर्गलक्षणः पुरुषार्थः
प्रयोजनं यैस्ते कृतार्थाः । गुणाः सत्त्वरजस्तमांसि । तेषां परिणाम
आपुरुषार्थसामेरानुलोभ्येन प्रातिलोभ्येनाऽगुणाऽगिभावः स्थितिलक्षणः ।
तस्य योऽसौ ङ्गो वक्ष्यमाणस्तस्य परिसमाप्तिर्निष्ठा । न
पुनरुद्भव इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

ङ्गमस्योक्तस्य लक्षणमाड —

क्षराप्रतियोगी परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमः ॥ डैवल्य ३२ ॥

वृत्तिः — क्षणोऽल्पीयान् कालस्तस्य योऽसौ प्रतियोगी
क्षराविलक्षणः परिणामापरान्तनिर्ग्राह्योऽनुभूतेषु क्षणेषु
पश्चात् संकलनबुद्ध्यैव यो गृह्यते स क्षणानां क्रम उच्यते ।
न ल्यननुभूतेषु क्रमः परिज्ञातुं शक्यः ॥ ३२ ॥

धर्मानां कृत्वत्तस्य डैवल्यस्यासाधारणस्वरूपमाह —

पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः डैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा
वा यितिशक्तेरिति ॥ डैवल्य ३३ ॥

[यितिशक्तिः धृति बहुसम्मतः सूत्रपाठः ।]

वृत्तिः — सामानभोगापवर्गलक्षणपुरुषार्थानां गुणानां यः
प्रतिप्रसवः प्रतिलोमस्य परिणामस्य सामासौ विकारानुद्भवो यद्दि
व यितिशक्तेर्वृत्तिसारूप्यनिवृत्तौ स्वरूपमात्रेऽवस्थानं तत्
डैवल्यमुच्यते ॥ ३३ ॥

तदेवं सिद्ध्यन्तरेभ्यो विलक्षणां सर्वसिद्धिमूलभूतां
समाधिसिद्धिमभिधाय जात्यन्तरपरिणामलक्षणस्य य
सिद्धिविशेषस्य प्रकृत्यापूरणमेव कारणमित्युपपाद्य
धर्मादीनां प्रतिबन्धकनिवृत्तमात्रे एव सामर्थ्यमिति
प्रदर्श्य निर्माणाश्चित्तानामस्मितामात्राद्बुद्भव इत्युक्त्वा तेषां
य योग्यित्तमेवाधिष्ठापकमिति प्रदर्श्य योग्यित्तस्य
चित्तान्तरवैलक्षण्यमभिधाय तत्तर्माणामलौकिकत्वं
योपपाद्य विपाकानुगुणानां वासनानामभिव्यक्तिसामर्थ्यं
कार्यकारणयोश्चैक्यप्रतिपादनेन व्यवहितानामपि
वासनानामानन्तर्यमुपपाद्य तासामानन्त्येऽपि उेतुकुलादिद्वारेण
दानमुपदर्श्य अतीतादिष्वध्वसु धर्माणां सद्भावमुपपाद्य
विज्ञानवाहं निराकृत्य साकारवाहं य प्रतिष्ठाप्य पुरुषस्य
ज्ञातृत्वमुक्त्वा चित्तद्वारेण सकलव्यवहारनिष्पत्तिमुपपाद्य
पुरुषसत्त्वे प्रमाणमुपदर्श्य डैवल्यनिर्णयाय दशभिः
सूत्रैः क्रमेणोपयोगिनोऽर्थानभिधाय शास्त्रान्तरेऽप्येतदेव
डैवल्यमित्युपपाद्य डैवल्यस्वरूपं निर्णीतमिति व्याकृतः डैवल्यपाठः ।

[धृल श्रीभोजवृत्तस्य राजमार्तण्डवृत्तिर्वस्तुतः समासा ।]

तथाऽपि कतिपयानि पृष्ठानि प्रलापपूर्णाणि संयोजितान्यस्मिन् स्थाने
केनचित् पाषाण्डेनाऽयौक्तिकानि तिरस्कृतानि य सर्वैरपि योगिभिः ।
न केवलं सर्वाण्यपि दर्शनानि भण्डितानि किञ्चिद्देदविरुद्धं मतमपि
तेन प्रचारितम् । जिज्ञासोः पाठकस्य कौतूहलनिवृत्त्यर्थमेतानि
पृष्ठान्यत्र समाविष्टानि ।]

[न केवलमस्मद्दर्शने क्षेत्रज्ञः

कैवल्यावस्थायामेवंविधश्चिद्रूपः यावद्दर्शनान्तरेष्वपि
विमुख्यमाणं अवेदंशुण्डवतिष्ठते । तथाहि — संसारदशायाभात्मा
कर्तृत्वभोक्तृत्वानुसन्धातृत्वमयः प्रतीयतेऽन्यथा
यद्ययमेकः क्षेत्रज्ञस्तथाविधो न स्यात्तदा ज्ञानक्षणाभ्यामेव
पूर्वापरानुसन्धातृशून्यानामात्मभावे नियतः कर्मफलसम्बन्धो न
स्यात् कृतकानाकृताभ्यागमप्रसङ्गश्च ।

यदि येनैव शास्त्रोपदिष्टमनुष्ठितं कर्म तस्यैव भोक्तृत्वं
भवेत्तदा डिताडितप्राप्तिपरिहाराय सर्वस्य प्रवृत्तिर्घटित
सर्वस्यैव व्यवहारस्य ढानोपादानलक्षणस्यानुसन्धानेनैव
प्राप्तत्वाज्ज्ञानक्षणाणां परस्परभेदेनानुसन्धानशून्यत्वात्
तदनुसन्धानाभावे कस्यचिदपि व्यवहारानुपपत्तेः कर्ता
भोक्ताऽनुसन्धाता यः स आत्मेति व्यवस्थाप्यते ।

भोक्षदशायां तु

सकलग्राह्यग्राहकलक्षणव्यवहाराभावाच्चैतन्यमात्रमेव
तस्यावशिष्यते तस्यैतन्यं चिन्तिमात्रत्वेनैवोपपद्यते
न पुनरात्मसंवेदनेन । यस्माद्धिषयग्राहणसमर्थनमेव
चित्ते रूपं नात्मग्राहकत्वम् । तथाहि — अर्थश्चित्या
गृह्यमाणोऽयमिति गृह्यते स्वरूपं गृह्यमाणमलमिति
न पुनर्युगापद्धतिर्भुताऽन्तर्भुतालक्षणव्यापारद्वयं
परस्परविरुद्धं कर्तुं शक्यम् । अत एकस्मिन् समये व्यापारद्वयस्य
कर्तुमशक्यत्वाच्चिद्रूपतयैवावशिष्यते । अतो भोक्षावस्थायां
निवृत्ताधिकारेषु गुणेषु चिन्मात्ररूपे अवात्माऽवतिष्ठत् छत्येव
युक्तम् ।

संसारदशायां तु अवेम्भूतस्यैव कर्तृत्वं

भोक्तृत्वमनुसन्धातृत्वं य सर्वमुपपद्यते ।

तथाहि — योऽयं प्रकृत्या सञ्जानादिर्नैसर्गिकोऽस्य
भोग्यभोक्तृत्वलक्षणसम्बन्धोऽविवेकण्यातिमूलः । अस्मिन् सति
पुरुषार्थकर्तव्यतारूपशक्तिद्वयसद्भावे या मलदादिभावेन
परिणतिस्तस्यां संयोगे सति यदात्मनोऽधिष्ठातृत्वं
शिख्यायासमर्पणसामर्थ्यं बुद्धिसत्त्वस्य य
संक्रान्तशिख्यायाग्रहणसामर्थ्यं चिदवष्टब्धयायाश्च बुद्धेर्योऽयं
कर्तृत्वभोक्तृत्वाध्यवसायस्तत एव सर्वस्थानुसन्धानपूर्वकस्य
व्यवहारस्य निष्पत्तेः किमन्यैः कृत्वुभिः कल्पनाजलैः ।
यदि पुनरेवम्भूतमार्गव्यतिरेकेण पारमार्थिकमात्मनः
कर्तृत्वाद्यङ्गीक्रियेत तदाऽस्य परिणामित्वप्रसङ्गः ।
परिणामित्वाख्यानित्यत्वे तस्याऽऽत्मत्वमेव न स्यात् । यथा
ल्येकस्मिन्नेव समये ऐकेनैकरूपेण न परस्परविरुद्धावस्थानुभवः
सम्भवति । तथाहि — यस्यामवस्थायामात्मसमवेते सुप्ते समुत्पन्ने
तस्यानुभवितृत्वं न तस्यामेवावस्थायां दुःभानुभवितृत्वम् ।
अतोऽवस्थानानात्वात् तदभिन्नस्यावस्थावती नानात्वम् । नानात्वाख्या
परिणामित्वात्मात्मत्वम् । नापि नित्यत्वम् । अत एव शान्तब्रह्मवादिभिः
सांप्र्यैरात्मनः सदैव संसारदशायां भोक्षदशायां यैकं
रूपमङ्गीक्रियते ।
ये तु वेदान्तवादिनश्चिदानन्दमयत्वमात्मनो भोक्षं
मन्यन्ते तेषां न युक्तः पक्षः । तथाहि — आनन्दस्य
सुभस्वरूपत्वात् सुभस्य य सदैव संवेद्यमानतयैव
प्रतिभासात् संवेद्यमानत्वं य संवेदनव्यतिरेकेणानुपपन्नमिति
संबेद्यसंवेदनयोर्द्वयोरभ्युपगमादद्वैतत्वानिः । अथ
सुभात्मकत्वमेव तस्योच्येत तद्विरुद्धधर्माध्यासादनुपपन्नम् । न
हि संवेदनं संवेद्यं यैकं भवितुमर्हतीति ।
किञ्चाद्वैतवादिभिः कर्मात्मपरमात्मभेदेनात्मा द्विविधः
स्वीकृतः । इत्थं य तत्र येनैव रूपेण सुभदुःभभोक्तृत्वं
कर्मात्मनस्तेनैव रूपेण यदि परमात्मनः स्यात्तदा कर्मात्मवत्
परमात्मनः परिणामित्वमविद्यास्वभावत्वं य स्यात् । अथ न तस्य
साक्षाद्भोक्तृत्वं किन्तु तदुपद्वैकितमुदासीनतयाऽधिष्ठातृत्वेन
स्वीकरोति तदाऽस्मदृशानानुप्रवेशः । आनन्दरूपता य पूर्वमेव
निराकृता ।

डिञ्चाविधास्वभावत्वे निःस्वभावत्वात् कर्मात्मनां कः शास्त्राधिकारी ।
 न तावन्नित्यनिर्मुक्तात्वात् परमात्मा । नाप्यविधा स्वभावत्वात् कर्मात्मा ।
 ततश्च सकलशास्त्रवैयर्थ्यप्रसङ्गः । अविधामयत्वे य
 जगतोऽङ्गीक्रियमाणो कस्याविधेति विचार्यते । न तावत् परमात्मनो
 नित्यमुक्तात्वाद्धिधातृपत्वात् । कर्मात्मनोऽपि परमार्थतो
 निःस्वभावतया शशविषाणप्रप्यत्वे कथमविधासम्बन्धः ।
 अथोच्यते नम । अेतदेवाविधाया अविधात्वं यदविचारणीयत्वम् ।
 यैव हि विचारोऽपि दिनकरस्पृष्टनीडारवद्विमलमुपयाति
 साऽविधेत्युच्यते । मैवम् । यद्भस्तु किञ्चित् कार्यं करोति
 तदवश्यं कुतश्चिद्भिन्नमभिन्नं वा वक्तव्यम् । अविधायाश्च
 संसारलक्षणकार्यकर्तृत्वमवश्यमङ्गीकर्तव्यम् । तस्मिन्
 सत्यपि यदनिर्वाच्यत्वमुच्यते तदा कस्यचिदपि वाच्यत्वं न स्यात्
 ब्रह्मणोऽप्यवाच्यत्वप्रसङ्गितः । तस्मादधिष्ठातृतातृपत्यतिरेकेण
 नान्यदात्मनो तृपमुपपद्यते । अधिष्ठातृत्वं यं शिद्रूपत्वमेव
 तद्व्यतिरिक्तस्य धर्मस्य कस्यचित् प्रमाणानुपपत्तेः ।
 यैरपि नैयायिकादिभिरात्मा येतनायोगाच्येतन इत्युच्यते येतनापि
 तस्य मनःसंयोगजा । तथाहि — षष्ठ्याज्ञानप्रयत्नादयो
 ये गुणास्तस्य व्यवहारदशायामात्ममनःसंयोगादुत्पद्यन्ते
 तैरेव यं गुणैः स्वयं ज्ञाता कर्ता भोक्तृति व्यपदिश्यते ।
 मोक्षदशायां तु मिथ्याज्ञाननिवृत्तौ तन्मूलानां दोषाणामपि
 निवृत्तिः । तेषां बुद्ध्यादीनां विशेषगुणानामत्यन्तोच्छ्रित्तिः
 स्वतृपमात्रप्रतिष्ठत्वमात्मनोऽङ्गीकृतं तेषामयुक्तः पक्षः ।
 यतस्तस्यां दशायां नित्यत्वव्यापकत्वादयो गुणा आकाशादीनामपि
 सन्ति । अतस्तद्वैलक्षण्येनात्मनश्चिद्रूपत्वमवश्यमङ्गीकार्यम् ।
 आत्मत्वविलक्षणजातियोग इति चेन्न । सर्वस्यैव तज्जातियोगः
 सम्भवति । अतो जातिव्यो वैलक्षण्यमात्मनोऽवश्यमङ्गीकर्तव्यम् ।
 तस्याधिष्ठातृत्वं शिद्रूपतयैव घटते नान्यथा ।
 यैरपि मीमांसकैः कर्मकर्तृरूप आत्माऽङ्गीक्रियते तेषामपि
 न युक्तः पक्षः । तथाहि — अहंप्रत्ययग्राह्य आत्मेति तेषां
 प्रतिज्ञा । अहंप्रत्यये यं कर्तृत्वं कर्मत्वं यात्मन एव । न
 यैतद्विरुद्धत्वाद्गुपपद्यते । कर्तृत्वं प्रमातृत्वं कर्मत्वं
 यं प्रमेयत्वम् । न यैतद्विरुद्धधर्माध्यासो युगपदेकस्य घटते ।

यद्विरुद्धधर्माध्यस्तं न तद्वेकं यथा भावाभावौ । विरुद्धे च
कर्तृत्वकर्मत्वे । अथोच्यते — न कर्तृत्वकर्मत्वयोर्विशोधः
किन्तु कर्तृत्वकराण्ययोः । नैतद्युक्तम् । विरुद्धधर्माध्यासस्य
तुल्यत्वात् कर्तृत्वकर्मत्वयोरेव विशोधो न कर्तृत्वकर्मत्वयोः ।
तस्मादङ्गप्रत्ययग्राह्यत्वंपरिहृत्यात्मनोऽधिष्ठातृत्वमेवोपपन्नम् ।
तस्य येतनत्वमेव ।

चैरपि द्रव्यभोधपर्यायभेदेनात्मनोऽव्यापकस्य शरीरपरिमाणस्य
परिणामित्वमिष्यते तेषामुत्थानपराडत एव पक्षः । परिणामित्वे
शिद्रूपताडानिः । शिद्रूपताडभावे डिमात्मन आत्मत्वम् । तस्मादात्मन
आत्मत्वमिच्छता शिद्रूपत्वमेवाङ्गीकर्तव्यम् । तस्याधिष्ठातृत्वमेव
।

डेचित् कर्तृरूपमेवात्मानमिच्छन्ति । तथाहि — विषयसान्निध्ये या
ज्ञानलक्षणा क्रिया समुत्पन्ना तस्या विषयसंवित्तिः क्लृप्तम् । तस्यां
य क्लृप्तपायां संवित्तौ स्वरूपं प्रकाशरूपतया प्रतिभासते ।
विषयश्च ग्राह्यतया । आत्मा य ग्राहकतया । घटमलं
जानामीत्याकारेण तस्याः समुत्पत्तेः । क्रियायाश्च कारणं कर्तव्य
भवतीत्यतः कर्तृत्वं भोक्तृत्वं आत्मनो रूपमिति । तदनुपपन्नम् ।
यस्मात्तासां संवित्तीनां स किं कर्तृत्वं युगपत् प्रतिपद्यते कमेण
वा । युगपत् कर्तृत्वे क्षणान्तरे तस्य कर्तृत्वं न स्यात् । अथ
कमेण कर्तृत्वं तद्वैककस्य न घटते । अडेन रूपेण येतस्य
कर्तृत्वं तद्वैकस्य सदैव सन्निहितत्वात् सर्वं क्लृप्तकस्य
स्यात् । अथ नानारूपतया तस्य कर्तृत्वम् । तदा परिणामित्वम् ।
परिणामित्वाच्च न शिद्रूपत्वम् । अतश्शिद्रूपत्वमात्मन एच्छद्भिर्न
साक्षात्कर्तृत्वमङ्गीकर्तव्यम् । यादृशमस्माभिः कर्तृत्वमात्मनः
प्रतिपादितं कूटस्थस्य नित्यस्य शिद्रूपस्य तदेवोपपन्नम् ।
अतेन स्वप्रकाशस्यात्मनो विषयसंवित्तिद्वारेण ग्राहकत्वमभिव्यज्यत
एति ये वदन्ति तेऽपि अनेनैव निराकृताः ।

डेचिद्विमर्शात्मकत्वेनात्मनश्चिन्मयत्वमिच्छन्ति । त आहुः
— न विमर्शव्यतिरेकेण शिद्रूपत्वमात्मनो निरूपयितुं
शक्यम् । जडाद्वैलक्षण्यमेव शिद्रूपत्वमुच्यते । तस्य
विमर्शव्यतिरेकेण निरूप्यमाणं नान्यथाऽवतिष्ठते । —
तदनुपपन्नम् । एदमित्यमेव रूपमिति यो विचारः सः विमर्श

धृत्युच्यते । स यास्मिताव्यतिरेकेण नोत्थानमेव लभते । तथाहि —
 आत्मन्युपजायमानो विमर्शोऽलभेवम्भूत धृत्यनेनाऽऽकारेण संवेद्यते ।
 ततश्चाऽंशभ्रसम्भिन्नस्यात्मलक्षणस्यार्थस्य तत्र स्फुरणान्न
 तत्र विकल्पस्वरूपताऽतिक्रमः । विकल्पश्चाध्यवसायात्मा
 बुद्धिधर्मो न शिद्धिर्भूः । कूटस्थनित्यत्वेन चित्तेः
 सदैकरूपत्वान्नित्यत्वान्नाऽङ्गुलानुप्रवेशः । तदनेन
 सविमर्शत्वमात्मनः प्रतिपाद्यता बुद्धिरेवात्मत्वेन भ्रान्त्या
 प्रतिपादिता न प्रकाशात्मनः परस्य पुरुषस्य स्वरूपमवगतमिति ।
 इत्थं सर्वेष्वेव दर्शनेष्वधिष्ठातृत्वं विधाय नान्यदात्मनो
 रूपमुपपद्यते । अधिष्ठातृत्वं च शिद्रूपत्वम् । तस्य
 जडाद्वैलक्षण्यमेव । शिद्रूपतया यदधिष्ठिति तदेव भोग्यतां
 नयति । यस्य येतनाधिष्ठितं तदेव सकलव्यापारयोग्यं भवति ।
 अयं च सति नित्यत्वात् प्रधानस्य व्यापारनिवृत्तौ यदात्मनः
 कैवल्यमस्माभिरुक्तं तद्विधाय दर्शानन्तराणां नान्या गतिः ।
 तस्मादिदमेव युक्तमुक्तं वृत्तिसाङ्ग्यपरिहारेण स्वरूपे प्रतिष्ठा
 चित्तिशक्तेः कैवल्यम् ।]

सर्वे यस्य वशाः प्रतापवसतेः पादान्तसेवानतिप्रलक्ष्यन्मुकुटेषु
 मूर्धसु दधत्याज्ञां धरित्रीभूतः ।
 यद्भङ्गनाम्बुजमाध्य गर्वमसमं वाग्देवता संश्रिता स श्रीभोजपतिः
 इषाधिपतिःकृत्स्नैषु वृत्ति व्यधात् ॥

इति श्रीधारेश्वरभोजदेवविरचितायां राजमार्तण्डाभिधायां
 पातञ्जलवृत्तौ कैवल्यपादश्चतुर्थः ।

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ।

॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

अथ पातञ्जलयोगसूत्राणि ।

अथ समाधिपादः ॥ १ ॥

अथ योगानुशासनम् ॥ समाधि १ ॥

योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः ॥ समाधि २ ॥

तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम् ॥ समाधि ३ ॥

वृत्तिसाङ्ग्यमितरत्र ॥ समाधि ४ ॥

वृत्तयः पञ्चतयः क्विष्टाक्लिष्टाः ॥ समाधि ५ ॥

प्रमाणाविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः ॥ समाधि ६ ॥

प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमाणाणि ॥ समाधि ७ ॥

विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् ॥ समाधि ८ ॥

शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः ॥ समाधि ९ ॥

अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा ॥ समाधि १० ॥

अनुभूतविषयासम्प्रमोषः स्मृतिः ॥ समाधि ११ ॥

अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः ॥ समाधि १२ ॥

तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः ॥ समाधि १३ ॥

स तु दीर्घकालादृत्तैरन्तर्यसत्कारासेवितो दृढभूमिः ॥ समाधि १४ ॥

दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम् ॥ समाधि १५ ॥

तत्परं पुरुषभ्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम् ॥ समाधि १६ ॥

वितर्कवियारानन्दास्मितारूपानुगमात्सम्प्रज्ञातः ॥ समाधि १७ ॥

विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः ॥ समाधि १८ ॥

भवप्रत्ययो विदेऽप्रकृतिलयानाम् ॥ समाधि १९ ॥

श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञापूर्वकं उत्तरेषाम् ॥ समाधि २० ॥

तीव्रसंवेगानामासन्नः ॥ समाधि २१ ॥

भृष्टमध्याधिमात्रत्वात्ततोऽपि विशेषः ॥ समाधि २२ ॥

ध्वजप्रप्रणिधानाद्वा ॥ समाधि २३ ॥

क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ध्वजरः ॥ समाधि २४ ॥

तत्र निरतिशयं सार्वज्ञ्यबीजम् ॥ समाधि २५ ॥

स पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात् ॥ समाधि २६ ॥

तस्य वाचकः प्रणवः ॥ समाधि २७ ॥

तज्जपस्तदर्थभावनम् ॥ समाधि २८ ॥

ततः प्रत्यक्ष्येतनाऽधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च ॥ समाधि २९ ॥

व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान्तिदर्शनालब्धभूमिकत्वानवस्थितत्वानि
चित्तविक्षेपास्तेऽन्तरायाः ॥ समाधि ३० ॥

दुःखदौर्मनस्याऽगमेजयत्वश्चासप्रश्नासा विक्षेपसङ्भुवः ॥ समाधि ३१ ॥

तत्प्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाभ्यासः ॥ समाधि ३२ ॥

मैत्रीकरुणाभुदितोपेक्षाणां सुभुदुःखपुण्यापुण्यविषयानां
भावनातश्चित्तप्रसादनम्
॥ समाधि ३३ ॥

प्रच्छेदनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य ॥ समाधि ३४ ॥

विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना स्थितिनिबन्धिनी ॥ समाधि ३५ ॥

विशोका वा ज्योतिष्मती ॥ समाधि ३६ ॥

वीतरागविषयं वा चित्तम् ॥ समाधि ३७ ॥

स्वप्ननिद्राज्ञानालम्बनं वा ॥ समाधि ३८ ॥

यथाभिमतध्यानाद्वा ॥ समाधि ३९ ॥

परमाणुपरममहत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः ॥ समाधि ४० ॥

क्षीणवृत्तेरभिजातस्येव मण्डोर्गुडीतृत्राङ्ग्राड्येषु
तत्स्थतदङ्गनता समापत्तिः ॥ समाधि ४१ ॥

शब्दार्थज्ञानविकल्पैः सङ्घीर्णा सवितर्का समापत्तिः ॥ समाधि ४२ ॥

स्मृतिपरिशुद्धौ स्वतृपशून्येवाऽर्थमात्रनिर्भासा निर्वितर्का ॥ समाधि ४३ ॥

अेतयैव सविचारानिर्वियारा य सूक्ष्मविषया व्याप्याता ॥ समाधि ४४ ॥

सूक्ष्मविषयत्वं याविद्गुणपर्यवसानम् ॥ समाधि ४५ ॥

ता अेव सजीजः समाधिः ॥ समाधि ४६ ॥

निर्वियारवैशारद्यैऽध्यात्मप्रसादः ॥ समाधि ४७ ॥

ऋतम्भरा तत्र प्रज्ञा ॥ समाधि ४८ ॥

શ્રુતાનુમાનપ્રજ્ઞાભ્યામન્યવિષયા વિશેષાર્થત્વાત્ ॥ સમાધિ ૪૯ ॥

[પ્રજ્ઞાભ્યાં સામાન્યવિષયા ઇતિ પાઠોડપિ દૃશ્યતે ।]

તજ્જઃ સંસ્કારોડન્યસંસ્કારપ્રતિબન્ધી ॥ સમાધિ ૫૦ ॥

તસ્યાપિ નિરોધે સર્વનિરોધાન્નિર્ભાજઃ સમાધિઃ ॥ સમાધિ ૫૧ ॥

ઇતિ સમાધિપાઠઃ ॥ ૧ ॥

અથ સાધનપાઠઃ ॥ ૨ ॥

તપઃ સ્વાધ્યાયેશ્વરપ્રણિધાનાનિ ક્રિયાયોગઃ ॥ સાધન ૧ ॥

સમાધિભાવનાર્થઃ કલેશતનૂકરણાર્થશ્ચ ॥ સાધન ૨ ॥

અવિદ્યાડસ્મિતારાગદ્વેષાભિનિવેશાઃ કલેશાઃ ॥ સાધન ૩ ॥

અવિદ્યા ક્ષેત્રમુત્તરેષાં પ્રસુમતનુવિચ્છિન્નોદારાણામ્ ॥ સાધન ૪ ॥

અનિત્યાશુચિદુઃખાનાત્મસુ નિત્યશુચિસુખાત્મખ્યાતિરવિદ્યા ॥ સાધન ૫ ॥

દૃગ્દર્શનશક્ત્યોરેકાત્મતેવાસ્મિતા ॥ સાધન ૬ ॥

સુખાનુશયી રાગઃ ॥ સાધન ૭ ॥

દુઃખાનુશયી દ્વેષઃ ॥ સાધન ૮ ॥

સ્વરસવાહી વિદુષોડપિ તથારુઢોડભિનિવેશઃ ॥ સાધન ૯ ॥

તે પ્રતિપ્રસવહેયાઃ સૂક્ષ્માઃ ॥ સાધન ૧૦ ॥

ધ્યાનહેયાસ્તદ્વૃત્તયઃ ॥ સાધન ૧૧ ॥

કલેશમૂલઃ કર્માશયો દૃષ્ટાદૃષ્ટજન્મવેદનીયઃ ॥ સાધન ૧૨ ॥

સતિ મૂલે તદ્વિપાકો જાત્યાયુર્ભોગાઃ ॥ સાધન ૧૩ ॥

તે હ્લાદપરિતાપકૃલાઃ પુણ્યાપુણ્યહેતુત્વાત્ ॥ સાધન ૧૪ ॥

પરિણામતાપસંસ્કારદુઃખૈર્ગુણવૃત્તિવિરોધાચ્ચ દુઃખમેવ સર્વ
વિવેકિનઃ ॥ સાધન ૧૫ ॥

હેયં દુઃખમનાગતમ્ ॥ સાધન ૧૬ ॥

દ્રષ્ટદૃશ્યયોઃ સંયોગો હેયહેતુઃ ॥ સાધન ૧૭ ॥

પ્રકાશક્રિયાસ્થિતિશીલં ભૂતેન્દ્રિયાત્મકં ભોગાપવર્ગાર્થં દૃશ્યમ્ ॥ સાધન ૧૮ ॥

विशेषाविशेषविद्गमात्राविद्गानि गुणपर्याणि ॥ साधन १८ ॥

द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः ॥ साधन २० ॥

तदर्थं भवेदृश्यस्यात्मा ॥ साधन २१ ॥ [तदर्थः भवे]

कृतार्थं प्रति नष्टमप्यञ्चं तदन्यसाधारणत्वात् ॥ साधन २२ ॥

स्वस्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः ॥ साधन २३ ॥

तस्य हेतुरविद्या ॥ साधन २४ ॥

तदभावे संयोगाभावो हानं तद्दृशेः कैवल्यम् ॥ साधन २५ ॥

विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपायः ॥ साधन २६ ॥

तस्य सप्तधा प्रान्तभूमौ प्रज्ञा ॥ साधन २७ ॥

[तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा इति वा बहुसम्मतः सूत्रपाठः

]

योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदीप्तिराविवेकख्यातेः ॥ साधन

२८ ॥

यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणध्यानसमाधयोऽष्टावद्गानि ॥ साधन २९ ॥

अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः ॥ साधन ३० ॥

जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्वभौमा महाव्रतम् ॥ साधन ३१ ॥

शौचसन्तोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः ॥ साधन ३२ ॥

वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम् ॥ साधन ३३ ॥

वितर्का हिंसाद्यः कृतकारितानुमोदिता लोभक्रोधमोहपूर्वका

भृष्टमध्याधिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तकृला इति प्रतिपक्षभावनम् ॥ साधन ३४ ॥

अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः ॥ साधन ३५ ॥

सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाकृलाश्रयत्वम् ॥ साधन ३६ ॥

अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् ॥ साधन ३७ ॥

ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः ॥ साधन ३८ ॥

अपरिग्रहस्थैर्ये जन्मकथन्तासम्बोधः ॥ साधन ३९ ॥

शौचात्स्वाङ्गुगुप्सा परैरसंसर्गः ॥ साधन ४० ॥
 सत्त्वशुद्धिसौमनस्यैकाग्रतेन्द्रियजयात्मदर्शनयोग्यत्वानि च ॥ साधन ४१ ॥
 सन्तोषादनुत्तमः सुખलाभः ॥ साधन ४२ ॥
 कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः ॥ साधन ४३ ॥
 स्वाध्यायादिष्टदेवतासम्प्रयोगः ॥ साधन ४४ ॥
 समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात् ॥ साधन ४५ ॥
 स्थिरसुखमासनम् ॥ साधन ४६ ॥
 प्रयत्नशैथिल्यानन्त्यसमापत्तिभ्याम् ॥ साधन ४७ ॥
 ततो द्वन्द्वानभिघातः ॥ साधन ४८ ॥
 तस्मिन्सति श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदः प्राणायामः ॥ साधन ४९ ॥
 स तु बाह्याभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिर्देशकालसङ्ख्याभिः परिदृष्टो
 दीर्घसूक्ष्मः
 ॥ साधन ५० ॥
 बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः ॥ साधन ५१ ॥
 ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् ॥ साधन ५२ ॥
 धारणासु च योग्यता मनसः ॥ साधन ५३ ॥
 स्वविषयासम्प्रयोगे चित्तस्वरूपानुकार एवेन्द्रियाणां प्रत्याहारः ॥ साधन ५४ ॥
 ततः परमा वश्यतेन्द्रियाणाम् ॥ साधन ५५ ॥
 एति साधनपादः ॥ २ ॥
 अथ विभूतिपादः ॥ ३ ॥
 देशबन्धश्चित्तस्य धारणा ॥ विभूति १ ॥
 तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् ॥ विभूति २ ॥
 तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः ॥ विभूति ३ ॥
 त्रयमेकत्र संयमः ॥ विभूति ४ ॥
 तज्जयात्प्रज्ञालोकः ॥ विभूति ५ ॥

तस्य भूमिषु विनियोगः ॥ विभूति ६ ॥

त्रयमन्तरङ्गं पूर्वोक्त्यः ॥ विभूति ७ ॥

तदपि अडिरङ्गं निर्बाजस्य ॥ विभूति ८ ॥

व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ निरोधक्षयित्त्वान्वयो
निरोधपरिणामः ॥ विभूति ९ ॥

तस्य प्रशान्तवाङ्मिता संस्कारात् ॥ विभूति १० ॥

सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोद्यौ चित्तस्य समाधिपरिणामः ॥ विभूति
११ ॥

शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ॥ विभूति १२ ॥

अतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणवस्थापरिणामा व्याप्याताः ॥ विभूति
१३ ॥

शान्तोदितव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मा ॥ विभूति १४ ॥

कमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः ॥ विभूति १५ ॥

परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम् ॥ विभूति १६ ॥

शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात्सङ्करस्तत्प्रविभागसंयमात्सर्वभूतरुतज्ञानम् ॥ विभूति १७ ॥

संस्कारसाक्षात्कारात्पूर्वजातिज्ञानम् ॥ विभूति १८ ॥

प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम् ॥ विभूति १९ ॥

न य तत्सालम्बनं तस्याविषयीभूतत्वात् ॥ विभूति २० ॥

कायरूपसंयमात्तद्ग्राह्यशक्तिस्तम्भे
यक्षुष्प्रकाशासंयोगेऽन्तर्धानम् ॥ विभूति २१ ॥

सोपकमं निरुपकमं य कर्म तत्संयमादपरान्तज्ञानमश्चित्यो
वा ॥ विभूति २२ ॥

मैत्र्यादिषु बलानि ॥ विभूति २३ ॥

बलेषु उचित्तबलादीनि ॥ विभूति २४ ॥

प्रवृत्त्यालोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम् ॥ विभूति २५ ॥

ભુવનજ્ઞાનં સૂર્યે સંયમાત્ ॥ વિભૂતિ ૨૬ ॥

ચન્દ્રે તારાવ્યૂહજ્ઞાનમ્ ॥ વિભૂતિ ૨૭ ॥

ધ્રુવે તદ્ગતિજ્ઞાનમ્ ॥ વિભૂતિ ૨૮ ॥

નાભિચક્રે કાયવ્યૂહજ્ઞાનમ્ ॥ વિભૂતિ ૨૯ ॥

કણ્ઠકૂપે ક્ષુત્પિપાસાનિવૃત્તિઃ ॥ વિભૂતિ ૩૦ ॥

કૂર્મનાડ્યાં સ્થૈર્યમ્ ॥ વિભૂતિ ૩૧ ॥

મૂર્ધજ્યોતિષિ સિદ્ધદર્શનમ્ ॥ વિભૂતિ ૩૨ ॥

પ્રાતિભાદ્રા સર્વમ્ ॥ વિભૂતિ ૩૩ ॥

હૃદયે ચિત્તસંવિત્ ॥ વિભૂતિ ૩૪ ॥

સત્વપુરુષયોરત્યન્તાસઙ્કીર્ણયોઃ પ્રત્યયાવિશેષો ભોગઃ

પરાર્થાન્યસ્વાર્થસંયમાત્યુરુષજ્ઞાનમ્ ॥ વિભૂતિ ૩૫ ॥

[પરાર્થત્વાત્ સ્વાર્થસંયમાત્ ઇત્યેવ બહુસમ્મતઃ સૂત્રપાઠઃ ।]

તતઃ પ્રાતિભશ્રાવણવેદનાદર્શાસ્વાદવાર્તા જાયન્તે ॥ વિભૂતિ ૩૬ ॥

તે સમાધાવુપસર્ગા વ્યુત્થાને સિદ્ધયઃ ॥ વિભૂતિ ૩૭ ॥

બન્ધકારણશૈથિલ્યાત્પ્રચારસંવેદનાચ્ચ ચિત્તસ્ય પરશરીરાવેશઃ ॥ વિભૂતિ ૩૮ ॥

ઉદાનજયાજ્જલપદ્મકણ્ઠકાદિષ્વસઙ્ગ ઉત્કાન્તિશ્ચ ॥ વિભૂતિ ૩૯ ॥

સમાનજયાત્પ્રજ્વલનમ્ ॥ વિભૂતિ ૪૦ ॥

[જ્વલનમ્ ઇત્યેવ્ બહુસમ્મતઃ સૂત્રપાઠઃ]

શ્રોત્રાકાશયોઃ સમ્બન્ધસંયમાદિવ્યં શ્રોત્રમ્ ॥ વિભૂતિ ૪૧ ॥

કાયાકાશયોઃ સમ્બન્ધસંયમાલ્લઘુતૂલસમાપત્તેશ્ચાકાશગમનમ્ ॥ વિભૂતિ ૪૨ ॥

બહિરકલ્પિતા વૃત્તિર્મહાવિદેહા તતઃ પ્રકાશાવરણાક્ષયઃ ॥ વિભૂતિ

૪૩ ॥

સ્થૂલસ્વરૂપસૂક્ષ્માન્વયાર્થવત્ત્વસંયમાદ્ભૂતજયઃ ॥ વિભૂતિ ૪૪ ॥

તત્તોડણિમાદિપ્રાદુર્ભાવઃ કાયસમ્પત્તદ્ધર્માનભિઘાતશ્ચ ॥ વિભૂતિ

૪૫ ॥

उपलावण्यभलवजसंछन्नत्वानि कायसम्पत् ॥ विभूति ४६ ॥
 ग्रहणस्वरुपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमादिन्द्रियजयः ॥ विभूति ४७ ॥
 ततो मनोजवित्वं विकरणाभावः प्रधानजयश्च ॥ विभूति ४८ ॥
 सत्त्वपुरुषान्यताभ्यातिमात्रस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं
 सर्वज्ञातृत्वं च ॥ विभूति ४९ ॥
 तद्देशाद्यादपि दोषभीजक्षये वैवल्यम् ॥ विभूति ५० ॥
 स्वाभ्युपनिमन्त्रणो सङ्गस्मयाऽऽकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात् ॥ विभूति
 ५१ ॥
 क्षणतत्कमयोः संयमाद्विवेकं ज्ञानम् ॥ विभूति ५२ ॥
 जातिलक्षणदेशैरन्यतानवच्छेदात्तुल्ययोस्ततः प्रतिपत्तिः ॥ विभूति
 ५३ ॥
 तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषयमकमं येति विवेकं ज्ञानम् ॥ विभूति ५४ ॥
 सत्त्वपुरुषयोः शुद्धिसाम्ये वैवल्यम् ॥ विभूति ५५ ॥
 एति विभूतिपादः ॥ ३ ॥
 अथ वैवल्यपादः ॥ ४ ॥
 जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः ॥ वैवल्य १ ॥
 जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् ॥ वैवल्य २ ॥
 निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् ॥ वैवल्य ३ ॥
 निर्माणाश्चित्तान्यस्मितामात्रात् ॥ वैवल्य ४ ॥
 प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम् ॥ वैवल्य ५ ॥
 तत्र ध्यानजमनाशयम् ॥ वैवल्य ६ ॥
 कर्माशुक्लाङ्गुणां योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् ॥ वैवल्य ७ ॥
 ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्तिर्वासनानाम् ॥ वैवल्य ८ ॥
 जातिदेशकालव्यवहितानामभ्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयोरेकवृत्त्वात् ॥ वैवल्य ९ ॥
 तासामनादित्वं याऽऽशिषो नित्यत्वात् ॥ वैवल्य १० ॥

उेतुकुवाश्रयावम्भनैः संगृहीतत्वाद्येषामभावे तदभावः ॥ डैवल्य
११ ॥

अतीतानागतं स्वऽपतोऽस्त्यध्वमेदाद्धर्माणाम् ॥ डैवल्य १२ ॥

ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणात्मानः ॥ डैवल्य १३ ॥

परिणामैकत्वाद्द्रस्तुतत्वम् ॥ डैवल्य १४ ॥

वस्तुसाम्ये यित्तमेदात्तयोर्विविक्तः पन्थाः ॥ डैवल्य १५ ॥

तदुपरागापेक्षित्वायित्तस्य वस्तु ज्ञाताज्ञातम् ॥ डैवल्य १६ ॥

सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयः तत्राभोः पुरुषस्यापरिणामित्वात् ॥ डैवल्य १७ ॥

न तत्स्वाभासं दृश्यत्वात् ॥ डैवल्य १८ ॥

अेकसाम्ये योभयानवधारणम् ॥ डैवल्य १९ ॥

यित्तान्तरदृश्ये बुद्धिबुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च ॥ डैवल्य २० ॥

यित्तेरप्रतिसङ्कमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनम् ॥ डैवल्य
२१ ॥

द्रष्टृदृश्योपरक्तं यित्तं सर्वार्थम् ॥ डैवल्य २२ ॥

तदसङ्ख्येयवासनाभिश्चित्रमपि परार्थं संख्यकारित्वात् ॥ डैवल्य
२३ ॥

विशेषदर्शिन आत्माभावभावनानिवृत्तिः ॥ डैवल्य २४ ॥

तदा विवेकनिम्नं डैवल्यप्राग्भावं यित्तम् ॥ डैवल्य २५ ॥

तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः ॥ डैवल्य २६ ॥

डानमेषां क्लेशवदुक्तम् ॥ डैवल्य २७ ॥

प्रसङ्ग्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकप्यातेर्धर्ममेघः समाधिः ॥ डैवल्य २८ ॥

ततः क्लेशधर्मनिवृत्तिः ॥ डैवल्य २९ ॥

तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्थानन्त्याज्ज्ञेयमल्पम् ॥ डैवल्य ३० ॥

ततः कृतार्थानां परिणामकमसमाप्तिर्गुणानाम् ॥ डैवल्य ३१ ॥

क्षणाप्रतियोगी परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यः कर्मः ॥ डैवल्य ३२ ॥

पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः डैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा
वा चितिशक्तोरिति ॥ डैवल्य ३३ ॥

चितिशक्तिः षति बहुसम्मतः सूत्रपाठः ।

षति डैवल्य पाठः ॥ ४ ॥

षति पातञ्जलयोगसूत्राणि ।

प्रमादः सूर्याशु रायाय प्रेषितव्याः ।

Encoded and proofread by Suryansu Ray suryansuray at yahoo.com

——
Bhoja Vritti

pdf was typeset on November 22, 2022

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

